

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်

နှစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး

ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊ နယူးဇီလန်

မြိုင်ဝ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်

နှစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး

ကိုရီးယား၊ ဂျပန်
နယူးဇီလန်

မောင်ဇော်လင်း

မှတ်တမ်း : တင်သည့်

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်၏
နှစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး

ကိုရီးယား ဂျပန် နယူးဇီလန်

မောင်ဇော်လင်း မှတ်တမ်းတင်သည်

သာသနာနှစ် ၂၅၅၀ ပြည့်

မြန်မာနှစ်

၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လ

ခရစ်နှစ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ❶ ၃၂၀၀၅၉၀၁၀၇
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ❷ ၃၂၀၁၆၇၀၃၀၇
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ❸ ပထမအကြိမ်
၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ❹ ၂၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ❺ ဒေါ်ဝိုင်းသဇင်
အောင်ပိုင်မင်းစာပေ၊
အမှတ်-၂၂၂၊ စက်ရုံလမ်း၊
ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ❻ ဦးတင်အောင်ကျော် (မ-၀၇၀၅၃)
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၈၇၊ ၅၆-လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး ❽ ဦးအောင်သိန်း
ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့ငယ်
ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်း
၅၅(က) ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၆၆၁ ၄၇၉၊ ၆၅၂ ၅၈၅
Fax : ၆၆၇ ၀၅၀

Email : chanmyay@mptmail.net.mm

Website : www.chanmyay.org

နယူးဇီလန်ပင်လယ်ပြင်၌ တွေ့မြင်ရသော ဝေလငါးများ

မောင်ဂူပေဟူးရေခဲတောင်

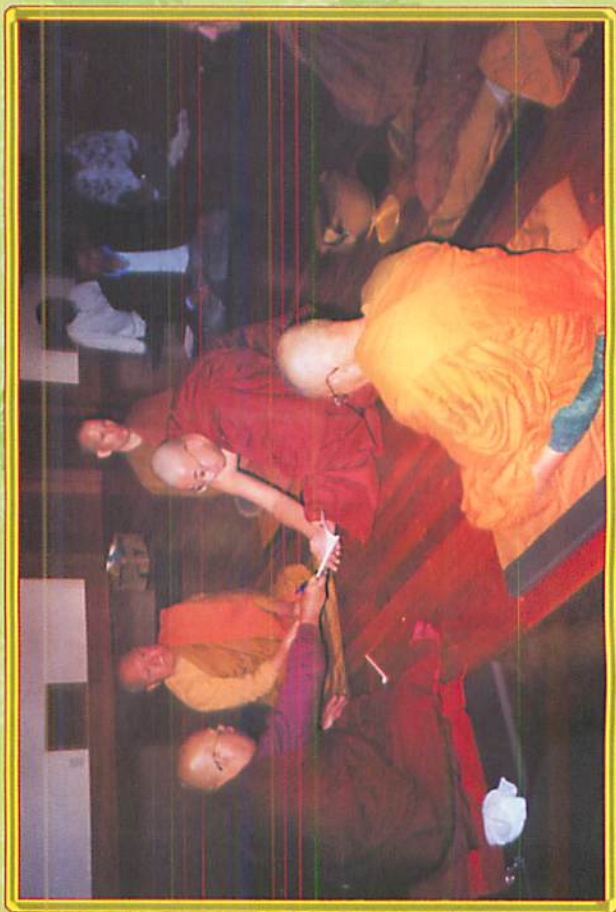
တိုကျိုမြို့၊ ဂျပန်တရားပွဲ

ဂျပန်နိုင်ငံတို့ကျိုမြို့ မြန်မာတရားပွဲ

ဖေဖော်ဝါရီလ၌ နင်းဗျားကျပြီးစောချိန်

နယူးဇီလန်နိုင်ငံ ဝယ်လင်တန်မြို့၊ မောဝိဉ္ဇာနာရာမကျောင်း၌ ရဟန်းပြုပွဲ

ဒို့တာကို တရားစခန်း၌ ယောဂီများနှင့်အတူ

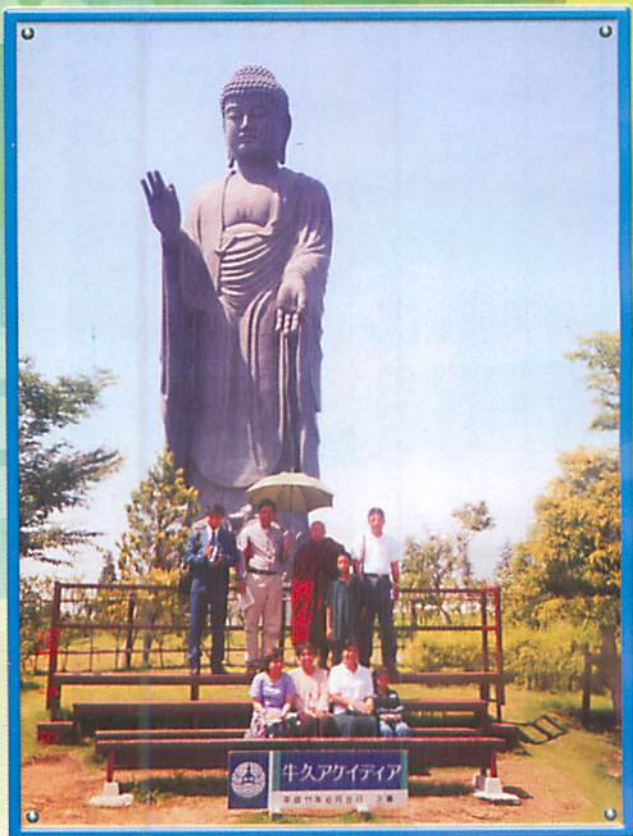
နယူးဇီလန်၊ ဝယ်လင်တန်မြို့၊
ပါလီမန်အဆောက်အအုံ (ဘီးဟိုက်ပျားအုံပုံ)

ဂျပန်ပြည် ယာမနို တရားစခန်းအပြီး

ဂျပန်ပြည် ယာမနရှိ တရားစခန်း

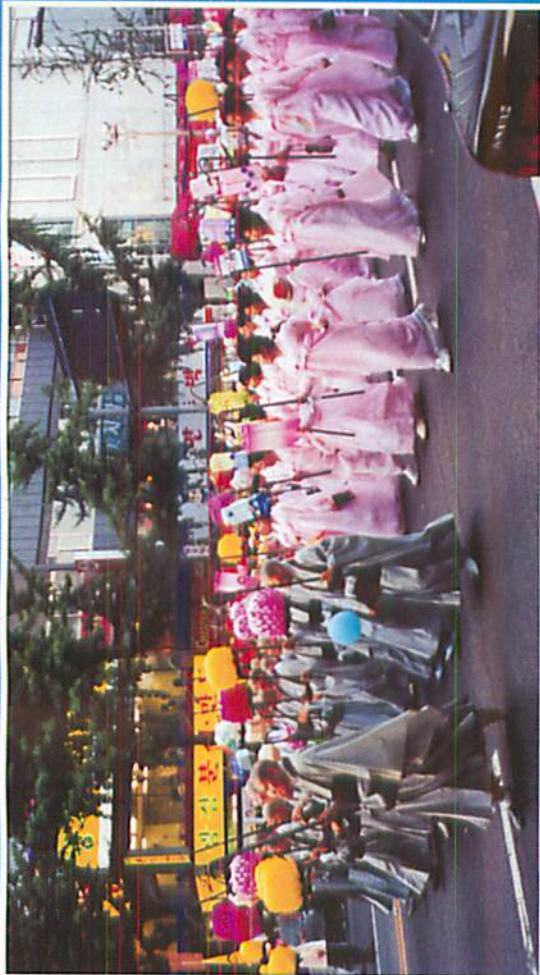
လှပန်ပြည်၊ အုရိဒုဗြိ၊ အုရိဒု ရပ်တော်မူကြေးဆင်းတုတော်ကြီး

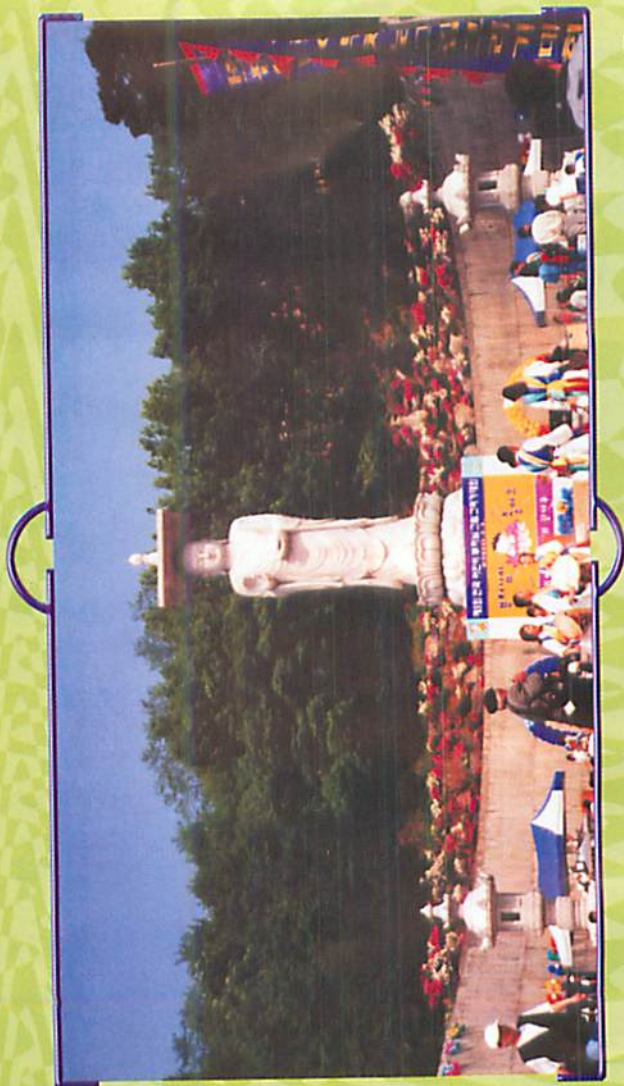
ကိုရီးယားနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓနေ့ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနား

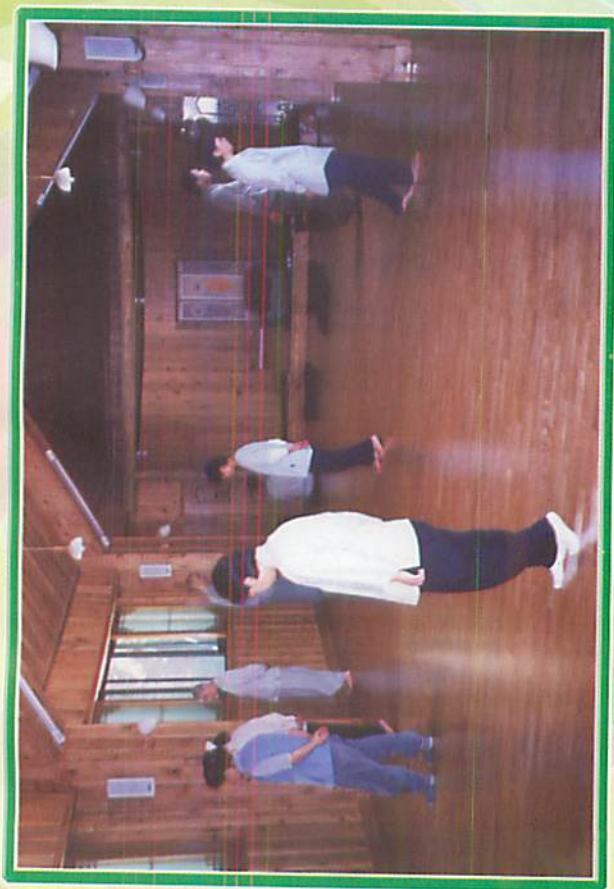
ကိုရီးယားနိုင်ငံ မုဒွိနေယူလတ်ပွဲအခမ်းအနား

ကိုရီးယားနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓနေ့ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနား

ဆိုးမြို့တော်ရှိ ဘုန်းအွန်ဆာ ဘုရားကျောင်းတော်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်ကြီးရှေ့ ကျောင်းသား/သူများ ကခုန်နေကြပုံ

တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၊ ဆိုး(လ်)မြို့၊ ဘုံအွန်ဆာတရားစခန်း ယောဂီများ စင်္ကြန်လျှောက် အားထုတ်ကြစဉ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ❶ ၃၂၀၀၅၉၀၁၀၇
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ❷ ၃၂၀၁၆၇၀၃၀၇
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ❸ ပထမအကြိမ်
၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ❹ ၂၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ❺ ဒေါ်ဝိုင်းသဇင်
အောင်ပိုင်မင်းစာပေ၊
အမှတ်-၂၂၂၊ စက်ရုံလမ်း၊
ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ❻ ဦးတင်အောင်ကျော် (မဲ့-၀၇၀၅၃)
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၈၇၊ ၅၆-လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး ❽ ဦးအောင်သိန်း
ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့ငယ်
ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်း
၅၅(က) ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၆၆၁ ၄၇၉၊ ၆၅၂ ၅၈၅
Fax : ၆၆၇ ၀၅၀

Email : chanmyay@mptmail.net.mm

Website : www.chanmyay.org

၂၂ကြိမ်မြောက်ဓမ္မခရီး

(က)

မာတိကာ

အမှာအထား	၉
တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ	၁
တောင်ကိုရီးယားသို့	၃
မြန်မာလူငယ်တယောက်အတွက်	၄
စနစ်တကျ ဦးချတတ်အောင်	၆
ဘာလို့ကပ်ရသလဲ	၈
လိုတေဖေါ့ခံပြတိုက်	၁၀
တံရားအားထုတ်သူ ငါးနှင့်တူရမည်	၁၃
ဘုရင့်ညီလာခံ	၁၅
ရှေးနန်းတော်	၁၇
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှု	၁၈
နမ်ဆမ်မျှော်စင်	၂၀
သွင်းကုန်နည်းစေ ပို့ကုန်ကဲစေ	၂၂
တိုင်းပြည်အတွက် အဆင်သင့်	၂၄
မြေအောက်ဈေးကြီးများ	၂၆
လိုတေကုန်တိုက်	၂၇
အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာ	၂၈
ဘီဘင်ပတ်	၃၀
ကင်(မ်)ချို	၃၁

(ခ)

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်

ကလေးများနေ့	၃၂
အိုလံပစ်အားကစားကွင်း	၃၅
ဆိုးလ်မျှော်စင်	၃၆
တရားစခန်းသို့	၃၈
တရားစခန်း	၃၉
မြန်မာကြေးစည်နှင့် မခေမာ	၄၁
ဘာသာစကား အတားအဆီး	၄၂
ထင်ရှားစေ့ဆန်ပြုတ်နှင့် ကိုရီးယားကော်ဖီ	၄၄
ယော်ဂီမုကော်	၄၆
ပီတိမျက်ရည်	၄၇
မြေအောက်ရထား	၄၉
အတုယူသင့်သော လမ်းညွှန်စနစ်	၄၉
ကိုရီးယားမှာ ပစ္စည်းပျောက်မှုမရှိ	၅၁
ကျေးဇူးသိသူ	၅၂
ပဋိသန္တာရလွန်ကြွယ်ဝ	၅၃
ကြာဆီးနားမိုချို	၅၄
ဆိုးလ်မြို့တရားပွဲ	၅၅
စည်ကားလှသော ဗုဒ္ဓနေ့ပူဇော်ပွဲ	၅၇
စခန်းသိမ်း	၆၄
ကံကောင်းတယ်	၆၅
ပူဆန် ဆိပ်ကမ်းမြို့တော်	၆၆
ပူဆန်တရားပွဲ	၆၈

၂၂ ကြိမ်မြောက်ဓမ္မခရီး

(ဂ)

ပူဆန်ကမ်းရိုးတန်း	၇၁
ပင်လယ်စာနေ့ဆွမ်း	၇၄
အပန်းဖြေကမ်းခြေ	၇၆
ကိုရီးယားမှာ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာတဲ့	၇၆
ဆိုးလ်မြို့ပြတိုက်	၇၉
ဈေးကို တီထွင်သူ	၈၂
ရှင်ပြုပွဲအတွက် ပြင်ကြဆင်ကြ	၈၅
ကိုရီးယား၌ ရှင်ပြုပွဲ	၈၇
ဆိုးလ်မြို့ရှိ မြန်မာဆင်းတုတော်	၈၈
ဆိုးလ်မှ တိုကျိုသို့	၉၀

ဂျပန်နိုင်ငံ	၉၁
ဂျပန်နိုင်ငံသို့	၉၁
အန်တီနီနှင့် မထွေးထွေးဆိုင်	၉၂
ယာမနရှိ တရားစခန်း	၉၄
ဂျပန် ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးများ	၉၄
ဖူဂျီယာမ	၉၆
ဂျပန်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဂျပန်ဘုန်းကြီး	၉၇
ယာမနရှိ တရားစခန်း	၉၈
ကုန်တိုက်ကြီးများနှင့် ကြော်ငြာတီဗွီ	၉၉
မဂ္ဂဇင်းတအုပ် ရှစ်ဒေါ်လာ	၁၀၀
အာခိဟဘရ	

(ဃ)

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်

ရုပ်ဝတ္ထုတိုးတက်လို့ စိတ် လိုက်မမိ	၁၀၃
ဘုန်းကြီးဦးကိတ္တိဓဇ	၁၀၅
တိုကျိုတခွင်	၁၀၇
လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ ဈေးပေါလှ	၁၀၇
အပန်ဖြေနည်း တမျိုး	၁၈
အလုပ် မလုပ်ချင်သူများ	၁၀၉
အလုပ် လုပ်ချင်သူများ	၁၁၀
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင် မြန်မာများ	၁၁၁
မြန်မာစာနယ်ဇင်းများ	၁၁၂
ပြီးရသည့် မြန်မာကာတွန်း	၁၁၃
စံပြ ဂျပန်ရဲများ	၁၁၄
ကောင်းလိုက်သည့် ရထားစနစ်	၁၁၅
ဂျပန်တက္ကစီ	၁၁၆
မြန်မာတရားပွဲ	၁၁၈
ဂျပန်တရားပွဲ	၁၁၉
ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ကြေးဆင်းတုတော်	၁၂၀
အူရှိရ ငါးရှဉ့်	၁၂၁
ဂျပန်ကျောင်းမှ မြန်မာစေတီတော်	၁၂၄
တိုကျိုမျှော်စင်	၁၂၄
ကမ္ဘာ့ကျော် ကမာကုရ	၁၂၅
ရှိုးဂွန်း၊ ဆာမူရိုင်းနှင့် ယာကူဇာ	၁၂၆
ကမာကုရဘုရားသမိုင်း	၁၂၈

၂၂ ကြိမ်မြောက်ဓမ္မခရီး

(၁)

ဆင်းတုတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာများ	၁၂၉
ယိုကိုဟားမား ရေသတ္တဝါပြတိုက်	၁၃၀
သရဲအချောက်ခံခဲ့ရခြင်း	၁၃၃
ယိုကိုဟားမားကမ်းခြေ	၁၃၄
တိုကျိုဘုရားကြီး	၁၃၅
ဂျပန်ရုပ်ရှင်ရုံ	၁၃၆
တိုကျိုတရားပွဲ	၁၃၇
ဖူဂျီယာမ	၁၄၀
ဆမာရီတိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်	၁၄၁
အဆာဟိပုံပြင်	၁၄၄
ဆုစုမီ မိသားစု	၁၄၅
ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး မိသားစု	၁၄၇
ယိုကိုဟားမား	၁၄၇
တရုတ်မြို့	၁၅၁
ကားပြိုင်ပွဲ	၁၅၂
အိုဆာကာသို့	၁၅၃
နယူးဇီလန်နိုင်ငံ	၁၅၇
နယူးဇီလန်နိုင်ငံသို့	၁၅၇
မိုးထိမျှော်စင်	၁၅၉
အော့က္ကလန်၏ ဆည်းဆာအလှ	၁၆၁
ဆွမ်းကပ်လိုသူများ	၁၆၃

(၈)

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်

ကိဝိနိုင်ငံ	၁၇၁
အိမ်ကို ကားပေါ်တင်ရွှေ့	၁၇၄
ညတရားပွဲ	၁၇၅
ပင်လယ်ကမ်းခြေ	၁၇၇
ဒုတိယတရားပွဲ	၁၇၈
ရိပေဟူး ရေခဲတောင်	၁၇၉
ရောင်တောက်ပိုးကောင် ဂူ	၁၈၁
ရိပေဟူး မီးတောင်	၁၈၃
တာပိုရေကန်ကြီး	၁၈၅
မာအိုရီများ	၁၈၈
နယူးဇီလန်တိုင်းရင်းသား	၁၈၉
ဥရောပတိုက်သားများ စတင်ရောက်ချိန်	၁၉၁
ကပ္ပတိန် ကွတ်	၁၉၂
သူတို့ လာကုန်ကြပြီ	၁၉၃
ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများ	၁၉၄
အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးရသည့်	၁၉၅
မာအိုရီသန့်သန့် နေရာ	၁၉၆
သိုးပြပွဲ	၁၉၈
ပါမာစတန်နော့(သ်)မြို့	၂၀၄
အိုတာကီ တရားစခန်း	၂၀၆
ယောဂီကျောင်းဆောင်အလှူ	၂၀၈
သဘာဝ၏ အလှနှင့် အန္တရာယ်	၂၀၈

၂၂ကြိမ်မြောက်ဓမ္မစရိး (ဆ)

ပြတ်ရွှေ့အန္တရာယ်	၂၀၉
ပါလိမန်နှင့် ဘီးဟိုက်	၂၁၀
ပြည်သူ့ဆန္ဒလေးစားရ	၂၁၁
ပြည်သူ့ဝေဖန်သံ	၂၁၂
မြို့တော်ဝန်လည်း ဒဏ်ငွေဆောင်	၂၁၄
ဥပဒေကို လက်တလုံးခြားလုပ်သူ	၂၁၅
ကားနံပါတ်များ	၂၁၇
မီးပွိုင့်များ	၂၁၉
မီးပွိုင့်ကြောင့် လှသူများ	၂၁၉
စာဖတ်နှုန်း	၂၂၀
မင်းတုန်းမင်းစကား မှတ်သားစရာ	၂၂၁
နယူးဇီလန် ပညာရေး	၂၂၂
အကျိုးအမြတ်	၂၂၃
နယူးဇီလန်မှ ရွှေတိဂုံစေတီတော်	၂၂၅
တေပပပြတိုက်	၂၂၆

ရုပ်၊ ခန္ဓာတော်ဘုရား၏

၂၂ ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး

အမှာအထား

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးတော့ ဝါသနာမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဆရာတော်ဘုရား၏ နောက်ပါးမှ ဓမ္မခရီးတလျှောက် ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် ယူရင်း ပြည်ပနိုင်ငံများသို့ ရောက်ရသောအခါ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ရေးသားလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ သို့ဖြင့် ဤဓမ္မခရီးမှတ်တမ်းကို စိတ်ဝင်တစား ရေးသားမိပါတော့သည်။ ရေးတတ်၍ ရေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရေးလိုသောစိတ်က လှုံ့ဆော်ခြင်း ကြောင့်သာ ရေးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤမှတ်တမ်းကို ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အစပိုင်းလောက်မှာ ကျွန်တော် ရေးပြီးပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာတော်ဘုရား ဖတ်ရှုစစ်ဆေး မပြီးဘဲ စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်စေရန် ကျွန်တော်မဝံ့ပါ။ အမှားအယွင်း ပါမှာစိုးပါသည်။

(ဈ)

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်

ဆရာတော်ဘုရားကလည်း အလုပ်အလွန် များလှပါသည်။ နှစ်စဉ် ပြည်တွင်း၌ သုံးလေးလ လောက်သာ သီတင်းသုံးရ၍ ရှစ်လကျော်ကျော် ပြည်ပဓမ္မခရီး ကြွနေရပါသည်။ ပြည်တွင်း၌ ရှိသည့်အခါလည်း ချမ်းမြေ့ရိပ်သာခွဲလေးငါးခု ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များလှပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ မှတ်တမ်းစာမူကို စစ်ဆေးပေးရန် အချိန်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် ယခု ၂၀၀၅ - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ၃၅ ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး ကြွမှပင် ခရီးသွားရင်း စာမူကို စစ်ဆေးပြီးပါသည်။

ယခုမှပင် ချမ်းမြေ့ထုံးစံအတိုင်း စာမူကို ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့သို့ အပ်နိုင်ပါတော့သည်။ ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယခု စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်၍ စာဖတ်သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေပါပြီ။

အားလုံးသတ္တဝါတွေ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

လိုအင်ဆန္ဒ မှန်သမျှ ပြည့်ဝကြပါစေ။

မောင်ဇော်လင်း

၁၈ ၊ ၁၂ ၊ ၀၆

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရား၏
 နှစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး
 တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက်မှ ၂၃ ရက်အထိ

ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်ဘုရားသည် ၂၂ ကြိမ်မြောက် ပြည်ပဓမ္မခရီးအဖြစ် တောင်ကိုရီးယား၊ ဂျပန်နှင့် နယူးဇီလန် နိုင်ငံများသို့ တရားဟော၊ တရားပြ ကြွရောက်သောအခါ ဆရာတော်ဘုရား၏ ခေယျာဝစ္စ အဝဝကို ဆောင်ရွက်ပေးရန် နောက်ပါ ကပ္ပိယအဖြစ် ကျွန်တော် လိုက်ပါခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်၊ ပဋိဝေဓဟူသော သာသနာသုံးရပ် စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နေသော သာသနာ့ဝန်ဆောင် ဆရာတော်တပါး ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်တွင်း၌ ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းရှိ ချမ်းမြေ့

ရိပ်သာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ဝိပဿနာ တရားများကို ဟောပြော ပြသလျက်ရှိပါသည်။

မှော်ဘီချမ်းမြေ့ရိပ်သာ ကျောင်းခွဲသို့လည်း သီတင်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် ကြွရောက်၍ နိုင်ငံခြားသား ယောဂီများအား ဝိပဿနာတရား ဟောပြောပြသပါသည်။ အခါ အားလျော်စွာ ပင့်ဖိတ်သော အခြားမြို့များရှိ ရိပ်သာ ခွဲများ၊ တရားစခန်းများသို့ ကြွရောက်၍လည်း တရားဟော၊ တရားပြရပါသည်။

ထို့ပြင် ပြည်ပရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စိတ်ဝင်စားသော နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ပြည်ပရောက် မြန်မာဒကာ၊ ဒကာမ များက ဆရာတော်ဘုရား၏ အဆုံးအမဩဝါဒနှင့် ဝိပဿနာ တရားကို နာယူ ကျင့်ကြံလိုကြ၍ ပြင်းပြသော ဆန္ဒဖြင့် ပင့်ဖိတ်ကြရာ ဆရာတော်ဘုရားသည် တနှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် ပြည်ပသို့ ဓမ္မခရီး ကြွရောက်၍ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် စည်ပင် ပြန့်ပွားရေးကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

နှစ်စဉ် ဧပြီလ တတိယပတ်မှ ဂျူလိုင်လကုန်အထိ တကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာလ တတိယပတ်မှ နောက်နှစ် မတ်လ တတိယပတ်အထိ တကြိမ် ပြည်ပဓမ္မခရီး ကြွရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ သာသနာ့တာဝန်ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ထမ်းဆောင်နေသော ဆရာတော်ဘုရား၏ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများတွင် သာသနာပြု ပါရမီဖြည့်ဘက်အဖြစ်

ဆရာတော်ဘုရား၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့် ရသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိပါသည်။

တောင်ကိုရီးယားသို့

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျွန်တော့်ကို ကပ္ပိယ အဖြစ် ခေါ်ဆောင်၍ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက် နေ့တွင် ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှ ထိုင်း အင်တာနေရှင်နယ် လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့၍ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဗန်ကောက် လေဆိပ်၌ ကိုရီးယားအဲယားလိုင်း လေယာဉ်ကို ပြောင်းစီးပြီးလျှင် တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၊ ဆိုးလ် (SEOUL) မြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ဆိုးလ်မြို့ အင်ချွန်းလေဆိပ်သို့ မေလ ၂ ရက်နေ့ ကိုရီးယား စံတော်ချိန် နံနက် ၁၀ : ၃၀ နာရီ ခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်ကြပါသည်။ လေဆိပ်သို့ ကိုရီးယား ဘုန်းတော်ကြီး ဘိုချွန်း၊ မစ္စတာအိုးနှင့် ကိုရီးယား အမျိုးသမီး မခေမာတို့ လာရောက်ကြိုဆိုကြပါသည်။ ကိုရီးယား ဘုန်းတော်ကြီး ဘိုချွန်း၏ သတင်းပေးချက်အရ မြန်မာ လူငယ်များဖြစ်ကြသော ကိုထွန်းထွန်းလတ်နှင့် ကိုဉာဏ်ထွန်း တို့လည်း လေဆိပ်သို့ လာရောက်ကြိုဆို ကြပါသည်။

လေဆိပ်မှ ထွက်ခွါခဲ့၍ လေဆိပ်နှင့် အတော် လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော ဆရာတော်ဘုရား၏ တပည့်

ကိုရီးယားအမျိုးသမီးယောဂီ တယောက်က သူ၏အိမ်၌
နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်ပါသည်။ ဆွမ်းဒါယိကာမမှာ ချမ်းမြေ့
ရိပ်သာသို့ လာရောက် တရားအားထုတ်ဖူးသူ ကိုရီးယား
အမျိုးသမီးယောဂီ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာလူငယ်တယောက်အတွက်

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ မြန်မာလူငယ်တို့က
သူတို့ သူငယ်ချင်းတယောက် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ၇
ရက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး
ရေစက်ချ အမျှပေးဝေလိုကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားကို
လျှောက်ထားကြပါသည်။ သူတို့စိတ်ထဲ၌လည်း ဆရာတော်
ဘုရား ခရီးပန်းလာသောကြောင့် အတော် အားနာနေပုံ
ပေါ်ပါသည်။

သို့သော် ဆရာတော်ဘုရားသည် ကိုရီးယားတွင်
သံဃာရတနာ မွတ်သိပ်နေကြသော မြန်မာ လူငယ်တို့၏
ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသောအားဖြင့် သေဆုံးသူ မြန်မာ
လူငယ်အတွက် ရေစက်ချပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်
မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ သူတို့၏မျက်နှာတွင် အတိုင်းမသိ
ဝမ်းမြောက်သော လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်လာပါသည်။

ထို့နောက် သူတို့၏ မြန်မာသူငယ်ချင်းများထံသို့
ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာမည်ဖြစ်၍ နေရာ

ထိုင်ခင်း အသင့်ပြင်ထားကြရန် ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား
ကြပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင်
ဓဏမျှပင် နားနေခြင်းမပြုဘဲ မြန်မာလူငယ်များ ပင့်ဖိတ်
ရာသို့ ကြွရောက်ခဲ့ပါသည်။

တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ လူ ၁၃ ယောက်
နေသော တိုက်ခန်းတွင် မြန်မာလူငယ်ပေါင်း သုံးဆယ်ထက်
မနည်း တစုတဝေးတည်း ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ
ပါသည်။ ဤမျှသော အချိန်ကလေးအတွင်း လူပေါင်း
သုံးဆယ်ကျော် လာရောက်၍ စုဝေးနိုင်ခြင်းမှာ မြန်မာ
လူငယ်တို့ သံဃာရတနာ အဘယ်မျှ တောင်းတ
နေကြကြောင်း သိသာပါသည်။

သေဆုံးသူအား ရေစက်ချ အမျှပေးဝေ
ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ဘုရား ခေတ္တ သီတင်းသုံးမည်
ဆိုလ်မြို့ရှိ ဗုံဝင်ဆာကျောင်းသို့ ကြွရာတွင် မြန်မာ
လူငယ်များက ဆရာတော်ဘုရား ကားပေါ်ရောက်သည်
အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်၍ ပြန်ခါနီး ရှိခိုးကန်တော့
ကြပါသည်။

နောက်နေ့များတွင်လည်း ဗုံဝင်ဆာ ကျောင်းသို့
မြန်မာ အမျိုးသားများရော အမျိုးသမီးများပါ တသုတ်ပြီး
တသုတ် လာရောက်ကြကာ လူ့ဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် ပူဇော်
ကန်တော့ကြပါသည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် မြန်မာလူမျိုး

ဦးရေ ၄၀၀၀ ခန့် ရှိကြောင်း၊ အမျိုးသမီး ၁၀ ယောက်ခန့် မှတပါး ကျန်လူများမှာ အမျိုးသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

စနစ်တကျ ဦးချတတ်အောင်

မေလ ၃ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာတော်သည် ဗုံဝင်ဆာကျောင်း၌ပင် သီတင်းသုံးလျက် အနားယူပါသည်။ အရုဏ်ဆွမ်း လာကပ်သူများမှာ ကိုရီးယား လူမျိုးများဖြစ်ပြီး ဆွမ်းကပ်ချင်သူ များနေသောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရား ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ် အတောအတွင်း လူစေလက်စေ ဆွမ်းကပ်နိုင်ရန် ဆွမ်းအလှူရှင် နှစ်ဦး သို့မဟုတ် သုံးဦး ပေါင်းပေးထားရကြောင်း ကိုရီးယား ဘုန်းတော်ကြီးက ပြော၍ သိရပါသည်။

ထေရဝါဒ ရဟန်းတော်များ၏ ဝိနည်းစည်းမျဉ်း အတိုင်း ဆရာတော်ဘုရားအား စားပွဲခုံမြှောက်၍ ဆွမ်းကပ် ရသောအခါ ကိုရီးယားတို့အနေဖြင့် အထူးအဆန်းဖြစ်နေ ပါသည်။ ဝမ်းသာနေကြပုံလည်း ပေါ်ပါသည်။

ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြီးသောအခါ ဦးချပုံချနည်းကို ကိုရီးယားလူမျိုး မခေမာက သေချာကျနစွာ သင်ပေးပါ သည်။ နဖူး ဒူး လက်၊ မြေထက်တည်ငြား၊ တည်ခြင်းငါး၊ ဝပ်တွားရှိခိုးလေ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ နဖူး၊ ဒူးနှစ်

ဘက်၊ လက်နှစ်ဘက်ကို မြေပေါ်၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပေါ်၌ တည်စေ၍ (ပဉ္စပတိဋ္ဌိတ) တည်ခြင်းငါးပါးဖြင့် ဦးချရပုံကို ရှင်းပြပါသည်။ ထို့နောက် ဆွမ်းလာကပ်သူများ ကိုယ်တိုင် ဦးချစေပါသည်။

[ပဉ္စပတိဋ္ဌိတကို တချို့က ထိခြင်းငါးပါးဟု ဆိုကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ပတိဋ္ဌိတ ဆိုသည်မှာ ထိခြင်း မဟုတ်၊ တည်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်များ မိန့်ကြားသည်ကို မှတ်သားရဉှားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပဉ္စပတိဋ္ဌိတ တည်ခြင်းငါးပါး ဟု ရေးလိုက်ပါသည်။]

သူတို့ ကိုးကွယ်နေသော ကိုရီးယားဆရာတော် ကိုယ်တိုင်ကပင် ဆရာတော်ဘုရားကို ဦးချ၍ ရှေ့တွင် ကျူ.ကျူ.ထိုင်ကာ ဆရာတော်အား ဟင်းထည့်ပေးခြင်း၊ ရေနွေးကြမ်းပြင်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ကိုရီးယား ၁၈၈၁၊ ၁၈၈၈မ တို့ အနေဖြင့် မြန်မာဆရာတော်ကို ကြည်ညို သဒ္ဓါအား ပိုမို ပွားများနေကြပုံ ရပါသည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ လူဖွယ်ပစ္စည်းများ၊ နဝကမ္မဝတ္ထုများ လှူဒါန်းကြပါသည်။ ထိုအခါ ဦးချသည်မှာ ပထမ တကြိမ်ကထက် ပို၍ ကျကျနန၊ လေးလေးစားစား၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဦးချသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တယောက်က အကြိမ်ကြိမ် ဦးချ ကန်တော့နေ၍ မခေမာက လက်ကုတ်ပြီး တော်လောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ ပါသည်။ နောက်ပြီး သုံးကြိမ် ဦးချရမည်ဖြစ်ကြောင်း

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပုံရပါသည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ ရေစက်ချ အမျှဝေသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး မခေမာက ကိုရီးယားဘာသာ ပြန်ဆို၍ ရှေ့ကတိုင်ပေးကာ အလှူရှင် များက နောက်က လိုက်ဆို၍ အမျှဝေ ရေစက်ချကြသည်။ သာဓုခေါ်ဆိုသော အခါ၌ကား ပါဠိလိုပင် ဆာဓု၊ ဆာဓု၊ ဆာဓုဟု ပီပီသသ သာဓုခေါ်ဆိုကြပါသည်။

ဘာလို့ ကပ်ရသလဲ

ထို့နောက် ကိုရီးယားဘုန်းတော်ကြီး ဘိုချွန်း၊ ကျွန်တော်နှင့် အလှူရှင်များ အတူတူ နံနက်စာ စားကြသည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံရှိ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ၌ လူနှင့် ဘုန်းကြီး အတူတူစားသောက်ခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်၊ အဆင်ပြေ သလို စားကြတယ်လို့ ဘိုချွန်းကပြောပါသည်။ နောက်ပြီး ထမင်းစားနေတုန်း စကားစမြည် ပြောဆိုကြရာမှာ ဘုန်းကြီး ဘိုချွန်းက စကားပြန်လုပ်ပေးပါသည်။

သူတို့က ဘာကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲခုံ ကိုင်ပြီး ကပ်ရတာလဲ ဟု မေးကြပါသည်။ ဘိုချွန်းက မြန်မာပြည်တွင် ဦးပညာသာရ ဘွဲ့အမည်ဖြင့် ရဟန်းဝတ်ခဲ့ ဖူးသောကြောင့် သိပြီးဖြစ်သော်လည်း တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ

ကိုရီးယားဘာသာစကား မတတ်သူ ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ကျေးမှုအရ အရင်မေးပြီးမှ ကျွန်တော့်အဖြေကို ကိုရီးယားဘာသာဖြင့် ပြန်ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထေရဝါဒဘုန်းကြီးများ အကပ်ခံပြီးမှ အစားအစာ ဘုဉ်းပေးရကြောင်း၊ အကပ်မခံဘဲဘုဉ်းပေးလျှင် အပြစ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါဟာမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဝိနည်း စည်းကမ်းကို တိတိကျကျ လိုက်နာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ရှင်းပြရပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်လက်ပြီး မြန်မာဘုန်းကြီးများ အိမ်ထောင်မပြုရပုံ၊ ညစာ မစားရပုံတို့ကို ပြောပြသောအခါ သူတို့ကလည်း သူတို့ ဘုန်းကြီးများလည်း အိမ်ထောင်မပြုကြကြောင်း ပြန်ပြောကြပါသည်။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုသော ဘုန်းကြီးကို သံဃာ့ အဖွဲ့အစည်းမှ ဝိုင်းပယ်ထားတတ်ကြ၍ အိမ်ထောင်ပြုသော မဟာယာန ဘုန်းကြီး အလွန်ပင်နည်းကြောင်း ဆရာတော်ဘိဇ္ဈန်းက ပြန်ပြောပြပါသည်။

စင်စစ်မူ ကိုရီးယားဗုဒ္ဓဘာသာသည် မူလက ဘုန်းကြီးများ အိမ်ထောင်ပြုသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ပါ။ ၁၉၁၀ ခုနှစ်၌ ကိုရီးယားနိုင်ငံကို ဂျပန်တို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းယူပြီးနောက် ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ဩဇာအာဏာ တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုးလာသဖြင့် ဂျပန်ဘုန်းကြီးများ အိမ်ထောင်ပြုသော အစဉ်အလာပါ ကိုရီးယားဗုဒ္ဓဘာသာ အပေါ်သို့ လွှမ်းမိုး

လာပါသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကိုရီးယားဘုန်းကြီးတချို့ အိမ်ထောင်ပြုသော အစဉ်အလာ ပြန့်ပွားလာပါသည်။ သို့သော် အချို့သော ကိုရီးယားဘုန်းကြီးများက အိမ်ထောင် ပြုသော အစဉ်အလာကို လက်မခံကြပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကိုရီးယား ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ဘုန်းကြီးများ အိမ်ထောင်ပြုသောဂိုဏ်းနှင့် အိမ်ထောင်မပြုသောဂိုဏ်း ဟု နှစ်ဂိုဏ်းကွဲလျက် ရှိပါသည်။

အိမ်ထောင်ပြု မပြု နှစ်ဂိုဏ်းကွဲ နေသော်လည်း ကိုရီးယားဘုန်းကြီးအားလုံး ညစာ စားရာမှာတော့ တူညီ ကြပါသည်။

ဦးချပုံကိုတော့ နေရာဌာနအလိုက် ဂါဝရပြုပုံ ကွဲပြားသွားတာပဲဟု နားလည်ထားပုံပေါ်ပါသည်။ ဘာမျှ မမေးကြပါ။ ဆွမ်းကပ်ပုံကိုတော့ အလှူရှင်များက မကြာ ခဏ မေးကြသောကြောင့် နောင်အခါများမှာ ဘိချွန်းက ကျွန်တော်အား ပြန်မေးမနေတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ပင် ဖြေကြား သွားပါသည်။

လိုတေပေါ့ခ်ပြတိုက်

ဆရာတော်ဘုရားသည် ဧည့်သည်များ လာရောက် ဖူးမြော်ချိန်၌ ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံ၍ ဧည့်သည်မရှိသည့် အချိန်များ၌ စာကြည့်နေတတ်ပါသည်။ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီးသောအခါ ခဏနားနေ၍ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ဘိချွန်း၊

မစ္စတာအိုးနှင့် မခေမာတို့က ဆရာတော်ဘုရားကို ဆိုးလိမ့်၊ အတွင်း လိုက်ပြလိုပါသည်ဟု လာရောက် ပင့်လျှောက်ကြ သောကြောင့် ၃ နာရီခွဲခန့်တွင် မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ ပါသည်။ ကားကို မစ္စတာအိုးက မောင်းပါသည်။

မစ္စတာအိုးက “ဆရာတော်ဘုရား ဘယ်နေရာကို ကြွရောက်ချင်ပါသလဲ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက ဗဟုသုတရမည့် တနေရာရာကို ကြွချင်တယ်ဟု ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား လိုတေဖေါ့ခ် (LOTTE FOLK) ပြတိုက်သို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ ပြတိုက်အတွင်းသို့ ၈,၀၀၀ တော့ ညနေ ၆ နာရီခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဝင် ဝင်ချင်းပင် အဝင်ဝမှ လက်မှတ်ထုတ်ပေးသော အမျိုးသားက အထက်လူတယောက်ထံ သွားပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အား မေတ္တာလက်ဆောင် ပြတိုက်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်များ ထုတ်ပေးပါသည်။ ယင်းအမျိုးသားမှာ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ဆရာတော် ကိုလည်း လက်အုပ်ချီ၊ ခါးကုန်း၊ ဦးညွှတ်၍ မဟာ ယာနပုံစံဖြင့် ကန်တော့လိုက်သေးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဘိုချွန်း၏ ပြောပြချက်အရ ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် အရေအတွက်မှာ တနိုင်ငံလုံး လူဦးရေ၏ သုံးပုံ တပုံခန့်သာ ရှိ၍ ကျန် နှစ်ပုံခန့်မှာ တာအိုဝါဒ၊

ကွန်ဖြူးရှပ်ဝါဒနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ပြတိုက်၏အလယ်တွင် ရေခဲပြင် ပြုလုပ်ထား၍ ရေခဲပြင်စက်တစ်စီးသူ တဆယ်၊ ဆယ့်ငါးယောက်ခန့် တွေ့ရသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည် ဘဲဥပုံ စက်ဝိုင်းအတွင်း၌ ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ အမျိုးမျိုး တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ထွက်လာ၍ ရိုးရာဝတ်စုံအမျိုးမျိုး ဝတ်ကာ ကပြဖျော်ဖြေနေကြသည်။ ရဟတ်များ၊ ရိုလာကိုစတာများ၊ မိုနိုထရိန်းများ၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင် လေသင်္ဘောများကိုလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ စီစဉ်ထားရာ လာရောက်လည်ပတ်သူများ အပျင်းပြေစီးနိုင်အောင် အသင့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထိုအပျော်စီးယာဉ်များကို စီးလျှင်တော့ ပိုက်ဆံထပ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ဤမျှလောက်က ဘာမျှ မဆန်း၊ “ဟင် - ပြတိုက်က ဒါတင်ပဲလား” ဟု စိတ်ထဲတွင် သက်ပြင်းချ ညည်းတွားမိပါသည်။ မှားလေစွ၊ မကြာမီပင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် ၄၀ ခန့် ကိုရီးယားအမျိုးသား တယောက် သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်ဖြင့် ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လေသည်။

သူသည် လိုတေဖေါ့ခ် ပြတိုက်မှ မန်နေဂျာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍ ဆရာတော်ကိုလည်း ဘယ်ကလာပါ

သလဲဟု မေးလေသည်။ ဘိုချွန်းက ဆရာတော်သည် မြန်မာပြည်မှ ဝိပဿနာတရား ဟောပြောပြသရန် ရောက်ရှိ လာသော ဆရာတော်ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြပါသည်။ သူက “ဆရာတော် လိုအပ်တာရှိလျှင် သူ ကူညီချင်ပါတယ်”ဟု ဘိုချွန်းအား ပြန်ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွား၍ လိုက်လံပြသပါသည်။

တရားအားထုတ်သူ ငါးနှင့်တူရမည်

ပထမဦးဆုံး ရောက်သွားသောအခန်းမှာ ကိုရီးယား မဟာယာန ဘုန်းတော်ကြီးတပါး ကုလားတက်ခေါက်၍ ဘုရားဝတ်တက်နေပုံ ရုပ်တု ဖြစ်ပါသည်။ လက်က ကုလားတက်ခေါက်နေဟန် တလှုပ်လှုပ်လုပ်နေပုံနှင့် ဘုရားစာ ရွတ်ဆိုနေပုံကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လည် တဆန့်ဆန့်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေအောင် စက်ယန္တရားတပ်ဆင်၍ ပြုလုပ်ထားပြီး အမှန်တကယ် ရွတ်ဆိုသံနှင့် ကုလားတက် ခေါက်သံကိုတော့ နောက်ဘက်မှ ကက်ဆက်ဖွင့်၍ အသံ လွှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အသံ အနိမ့် အမြင့်နှင့် ဦးခေါင်းလှုပ်ပုံ၊ လည်ပင်းလှုပ်ပုံနှင့် ကုလားတက်သံတို့မှာ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေ၍ အမှန် တကယ်ပင် ဘုန်းကြီးတပါး ကုလားတက်ခေါက်၍ ရွတ်ဆိုနေသလား ထင်မှတ်ရ ပေသည်။

ကုလားတက်မှာ လုံးရှည်ရှည် ပုံစံကလေးဖြစ်၍
 နောက်ဘက်တွင် လက်လျှိုနိုင်ရန် ကွင်းကလေးနှစ်ကွင်း
 ပြုလုပ်ထားသည်။ ရှေ့ဘက်တွင်တော့ ထိပ်မှ သုံးပုံတပုံခန့်
 အထိ သေးသေး ရှည်ရှည် အပေါက်ကလေး ဖောက်ကာ
 အတွင်းဘက်သို့လိုက်၍ ထွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အလျား
 လိုက်ထား၍ ဘေးဘက်မှကြည့်လျှင် ငါးတကောင်နှင့်
 ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။

မခေမာကို “အဲဒီဘုန်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဘုရား
 ရှိခိုးရင်း အဲဒီဟာလေးကို တတောက်တောက် ခေါက်နေ
 တာလဲ”ဟု မေးသောအခါ “ဒါလေးဟာ ငါးကိုအတုယူပြီး
 ထွင်းထားတာ”လို့ ပြောပါသည်။ ဘာကြောင့် အတုယူ
 သလဲဟု ထပ်မေးကြည့်သည့်အခါ မခေမာက “ကျွန်မလဲပဲ
 သေသေချာချာ မသိပါဘူး၊ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ သမိုင်းမှာ
 သူကြားဖူးတာကတော့ ငါးဟာဘယ်တော့မှ မျက်လုံး
 မပိတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ တရားကျင့်တဲ့ ရဟန်းဟာလဲ သတိကို
 အမြဲတမ်းဖွင့်ထားရမယ်၊ အမြဲတမ်း သတိ ရှိနေရမယ်၊
 အဲဒါကြောင့် သတိရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့
 ငါးကို ပုံစံယူ ထွင်းထုထားတာပါ”လို့ ရှင်းပြပါသည်။

ဈေးဗုဒ္ဓဘာသာကို စတင်တည်ထောင်သော
 မဟာယာနဘုန်းကြီး ဗောဓိဓမ္မသည်လည်း မျက်လုံးမပိတ်ပဲ
 ဂူနံရံကို ကြည့်ပြီး တရားကျင့်ပါသည်။ သည်သဘောကို

သရုပ်ဖော်ရန် ငါးရုပ်ကို ထုထားသလား လို့လည်း
တွေးစရာရှိပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မခေမာ ရှင်းပြလိုက်
တော့လည်း အတော်အသင့် ရုပ်လုံးပေါ်လာပြီး အဓိပ္ပါယ်
ရှိသလိုလို နားလည်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘုရင့်ညီလာခံ

နောက်ထပ် ရောက်သွားသော အခန်းမှာ ဘုရင့်
ညီလာခံ ကျင်းပနေပုံဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်၏ နံဘေးနှစ်ဖက်၌
ယပ်ခတ်ပေးနေသော မိန်းမပျိုနှစ်ဦးနှင့် အနီးတဝိုက်တွင်
မိဖုရား၊ မင်းသား၊ မှူးမတ်၊ အခြွေအရံ စသည်တို့က
သူ့နေရာနှင့်သူ ထိုင်နေကြပြီး တိုင်းရေး ပြည်ရေး
ဆွေးနွေးနေကြပုံ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ခံအသံများ
ဖွင့်ပေးထားပြီး တယောက်နှင့်တယောက် အတိုင်အချ
ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ လျှောက်ထားပုံနှင့် ရုပ်ပုံများ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ
တစ်ထပ်တည်းကျနေပြီး နောက်ခံတီးလုံးသံ ချိုချိုလေးများလဲ
ထည့်သွင်းထားရာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ပြဇာတ်တခု
ကပြနေသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်က မခေမာကို “အဲဒါ ဘယ်ဘုရင်
လဲ”လို့ မေးတဲ့အခါ မခေမာက သူမ မသိကြောင်း
ပြောပါသည်။ “အဲဒါ ချင်ဟန် ဆိုတဲ့ဘုရင် ဖြစ်ပုံရတယ်”
လို့ပြောတော့ သူမက “ဘုကြောင့်အဲဒီလို ပြောနိုင်သလဲ”လို့

ပြန်မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က “ကိုရီးယားနိုင်ငံဟာ အစက သုံးနိုင်ငံ ကွဲနေခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ချင်ဟန် * ဆိုတဲ့ဘုရင်က ဗုဒ္ဓဘာသာကို အကြောင်းပြုပြီး အဲဒီသုံးနိုင်ငံကို ပြန်ပေါင်း စည်းအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ချင်ဟန်ဘုရင် ဖြစ်ပုံရတယ်လို့ ပြောတာပါ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက “ကိုရီးယားသမိုင်းကို ငါတော့ အဲဒီလောက်အထိ မသိဘူး။ မင်းကော ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု ထပ်မေးပြန် ပါသည်။

ကျွန်တော်က “ချမ်းမြေ့မှာ နွေရာသီဆိုရင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းရှိတယ်။ အဲဒီသင်တန်းမှာ ကိုရီးယား ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းလဲ သင်ရတယ်။ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် စာမေးပွဲစစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတွေရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားပုံ အဆင့်ဆင့်အကြောင်း သင်ပြီး ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အထင် မှန်သလား မှားသလား ကျွန်တော်မသိဘူး။ တိတိ ကျကျ သေသေချာချာ သိချင်ရင် ဆရာတော်ဘုရားကို မေးကြည့်ပါ” လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။

* ချင်ဟန်ဘုရင်ဆိုသည်မှာ ထိုစဉ်က အမှတ်မှား၍ ပြောမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 676 AD ၌ ကိုရီးယားသုံးနိုင်ငံလုံးကို တနိုင်ငံတည်း ဖြစ်အောင် စုစည်းခဲ့သည့် ဘုရင်မှာ မွန်မူး MONMU ဟု အမည်ရသော ဆီလ္လာနိုင်ငံဘုရင် ဖြစ်ပါသည်။

နောက် အခန်းများမှာလဲ ရုပ်တုများကို သေသေ
ချာချာ သရုပ်ပေါ်အောင် ထုလုပ်ထားတာကို တွေ့ရပါသည်။
လူသားအဖြစ် အဆင့်ဆင့်တိုးတက်လာပုံ၊ ရှေးအခါက
ကိုရီးယားတို့ သားကောင်လိုက်ပုံ၊ အိုးဖုတ်ပုံ၊ အိုးဖုတ်ခါနီး
ယဇ်ပူဇော်ပုံ၊ ရှေးအခါက ကိုရီးယားနိုင်ငံရှိ ကျေးလက်
မိသားစုနေထိုင်ကြပုံ၊ မောင်းထောင်းပုံ စသည်ဖြင့် အခန်း
ပေါင်းများစွာကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် လေ့လာကြည့်ရှု
ခဲ့ရပါသည်။

ရှေးနန်းတော်

အဲဒီနောက် အပြင်သို့ ခဏထွက်ခဲ့ကြပြီး အနားယူ
ကြသည်။ အနားယူပြီးသောအခါ ပြတိုက်မန်နေဂျာက
ဆရာတော်ဘုရားအား ယာဉ်တစ်စီး စီးပါဦးဟု ဘိုချွန်းမှ
တဆင့် လျှောက်ထားသောကြောင့် MONOTRAIN ကို
တပတ်ပြည့်အောင် လိုက်စီးကြရပါသေးသည်။ ထို့နောက်
မန်နေဂျာက အထက်ထပ်သို့ ခေါ်သွား၍ ရှေးအခါက
ကိုရီးယားတို့ နန်းတော်တည်ဆောက်ပုံ၊ နန်းတော်
ပတ်လည်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံများ
နေရာချထားပုံနှင့် နန်းတော်တစ်ခုလုံးကို မည်ကဲ့သို့ ခင်းကျင်း
တည်ဆောက်ထားပုံတို့ကို အဆောက်အအုံငယ်ကလေးများ
ဆောက်၍ စနစ်တကျ ခင်းကျင်းပြသ ထားပါသည်။

ထို အဆောက်အအုံငယ်များ အတွင်း၌လည်း သုခမိန်များ ငြင်းခုံနေပုံ၊ ဆွေးနွေးနေပုံနှင့် နန်းရင်ပြင်တွင် စစ်သားများ စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေကြပုံ၊ မင်းလမ်းတွင် အရာရှိများ လမ်းလျှောက်နေပုံ တို့ကိုပါ အရပ်သေးသေးလေးများ ပြုလုပ်၍ သူ့နေရာအလိုက် ခင်းကျင်းပြသထားသည်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှု

ထို့နောက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ပြသသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဘယ်ရာစုနှစ်တွင် သုံးစွဲသော ပစ္စည်းဟု သိသာစေရန် ရာစုနှစ်များကိုလည်း ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ မြင်တွေ့ရသော သမိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းအထောက်အထားများအရ ကိုရီးယားတို့သည် ကိုရီးယားလူမျိုးဟု စတင်ပေါ်ပေါက်လာစကပင် ထမင်းစားရာတွင် တူကို စတင်သုံးစွဲလာခဲ့ကြဟန် ရှိပါသည်။ မည်သည့်ခေတ်၌မဆို တူကို ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်။ တူများမှာ သစ်သား၊ ဝါး၊ ကြေး၊ သံ၊ ဒန် စသည်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တူများဖြစ်သည်။ ယခုအခါမှာတော့ စတီးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တူများကို အများဆုံး အသုံးပြုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပြသထားသော သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းများ၊ သမိုင်း
 အထောက်အထားများအရ AD ၅ ရာစု နှင့် AD ၆ ရာစု
 နှစ်များတွင် ယဉ်ကျေးမှု အတိုးတက် အထွန်းကားဆုံးဟု
 ပြောနိုင်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရာစုနှစ်များ
 တွင် သုံးစွဲခဲ့သော ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များ၊ နန်းတွင်းအသုံး
 အဆောင်များ၊ မြင်းကုန်းနှီးနှင့် မြင်းကများ၊ ဇွန်း၊ တူစသော
 သံထည်ပစ္စည်းများမှာ အလွန် လက်ရာသန်ပြီး အမျိုး
 ပေါင်းလည်း ဖုံလင်လှသည်။ AD ၃ ရာစု၊ AD ၄ ရာစု
 လုပ် ပစ္စည်းများနှင့် စာလျင် လက်ရာ၊ အရည်အသွေး၊
 အရောင်၊ ပုံစံ စသည်တို့မှာ သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား
 တိုးတက် လာပါသည်။ AD ၇ ရာစုနှင့် AD ၈ ရာစုနှစ်
 များတွင် ယဉ်ကျေးမှု နိမ့်ကျသွားပြန်၍ AD ၉ ရာစုနှင့်
 AD ၁၀၊ ၁၁ ရာစုနှစ်များတွင် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်
 တိုးတက် လာပါသည်။

AD ၁၁ ရာစုက ပြုလုပ်ထားသော နန်းတွင်း
 အဆောင်အယောင် ပစ္စည်းတခုမှာ လက်ရာ အသေးစိပ်
 လွန်း၍ ယုံကြည်နိုင်စရာပင် မရှိပေ။ သာမန်မျက်စိနှင့်
 ကြည့်လျှင်ပင် အသေးစိပ်လွန်းသော ထိုပစ္စည်းသည်
 မှန်ဘီလူးဖြင့် ပြသထားသော နေရာကို ကြည့်လိုက်သည်
 အခါမှ ထင်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ အသေးစိပ်အောင်
 ပြုလုပ်ထားမှန်း သိရသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများကို

NATIONAL TREASURE ဟုရေး၍ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြသထားသည်မှာ ၇ ခုခန့် ရှိလေသည်။ “အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ် ရတနာ” ဟု ဘာသာပြန်ရလျှင် သင့်တော်မည် ထင်ပါသည်။

အားလုံးကြည့်ရှုပြီးကာမှ “ဪ - အလွန် ရှေးကျတဲ့ အချိန်ကတည်းကပင် ဒီ လောက်တောင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့တာပါကလား” ဟု စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်အားကျ နေမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုတေဖေါ်ခံပြတိုက် မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ည ၁၁ နာရီပင် ထိုးနေလေပြီ။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်မှာ ဘာမျှကြာသည်ဟု မထင်လိုက်ရပေ။

နမ်ဆမ်မျှော်စင်

နောက်တနေ့ မေလ ၄ ရက်နေ့ နံနက်တွင် မစ္စတာအိုးက နမ်ဆမ်မျှော်စင်သို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ မခေမာနှင့် မြန်မာလူမျိုး ကိုမြင့်မိုးလည်း ပါလာပါသည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြန်မာစကားကို မြန်မာလို အားရပါးရပြောရင်း တဟားဟားနှင့် ပွဲကျလာရာ မခေမာက “ဟေ့ - ဒီနေ့ သိပ်ပျော်နေပါလား” ဟု လှမ်းပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း “ဟုတ်တယ်၊

မြန်မာစကားကို မြန်မာ တယောက်နဲ့ အားရပါးရပြောရလို့ သိပ်ပျော်တယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

နမ်ဆမ်မျှော်စင်ကို နမ်ဆမ်တောင်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည်။

နမ်ဆမ်တောင်မှာ ကိုရီးယား လူငယ်လူရွယ်တို့ ပါးစပ်ဖျားတွင် အလွန် ရေပန်းစားသည်ဟု မစွတာအိုး ပြောပြချက်အရ သိရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယောက်ျားလေးတယောက်သည် မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်၍ လက်ထပ်လိုသည့် မိန်းကလေးကို နမ်ဆမ်တောင်ပေါ်သို့ အလည်အပတ်သွားရန် ဖိတ်ခေါ်နိုင်သည်။ အကယ်၍ မိန်းကလေးက အလည်လိုက်လာလျှင် အခြေအနေ ကောင်းပြီ၊ မိမိကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီဟု မှတ်ယူနိုင်သည်။

နမ်ဆမ်မျှော်စင်မှ အပြန်တွင် နမ်ဆမ်ဈေးသို့ ဝင်၍ ပစ္စည်းတချို့ ဝယ်ကြသေးသည်။

နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးချိန်တွင် မစွတာအိုးက လေ့လာရေးခရီးထွက်ရန် လာပင့်ပြန်ပါသည်။ ဆရာတော်က “ဒီနေ့တော့ အနားယူဦးမယ်၊ ကပ္ပိယသွားချင်ရာ လိုက်ပို့ လိုက်ပါ”ဟု မိန့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မစွတာအိုးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်ကြပါသည်။ မစွတာအိုးက ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ

မေးသောကြောင့် ဘယ်သွားရမှန်းမသိသော ကျွန်တော်
ကလည်း မြို့ထဲ ကားနှင့်လျှောက်သွားကြတာပေါ့၊ အဓိက
အားဖြင့် လူစည်ကားတဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့ပေးပါဟု
ပြောလိုက်သည်။

သွင်းကုန်နည်းစေ ပို့ကုန်ကဲစေ

လမ်းတွင် အရောင်အသွေး မျိုးစုံသော ကားများကို
တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့် ဟွန်ဒိုင်း (HUNDHAI)
(ကိုရီးယားအခေါ် ဟျန်းဒဲ)၊ ကီယာ (KIA)၊ ဆန်ပြောင်း
(SANGPYONG) နှင့် ဒေဝုး (DAEWOO) ကုမ္ပဏီတို့မှ ထုတ်
လုပ်သော မော်တော်ကားများ ဖြစ်ကြသည်။ တိုယိုတာ၊
ဟွန်ဒါ၊ မစ်ဆူဘီရှီ၊ အစ်ဆူဇူး၊ ဆူဇူကီး စသော ဂျပန်
ကားများ မတွေ့ရသလောက် နည်းပါးသည်။ ကိုရီးယား
ကားများမှာ ဂျပန်ကားများ၏ ပုံစံကိုတူ၍ ထပ်မံဆန်းသစ်
ထုတ်လုပ် ထားသောကြောင့် ကားပုံစံမှာ ကြွကြွရွရွရှိသည်။
သို့သော် ကားဘော်ဒီနှင့် အင်ဂျင် ကြံ့ခိုင်မှုတွင်တော့
ဂျပန်ကားများကို လိုက်မမီဟု သိရသည်။

ပြည်ပမှ ကားများကို ဈေးကွက်မဝင်နိုင်အောင်
အခွန်စည်းကြပ်မှု အဆမတန် မြင့်ထားကြောင်း မစွတာအိုး
ပြောပြ၍ သိရပါသည်။ ပြည်တွင်းဖြစ်ကားများကို ဈေးနှုန်း
ချိုသာစွာဖြင့် ဝယ်ယူနိုင်သလို ပြည်တွင်းဈေးကွက်အတွက်

အလုံအလောက်လည်း ထုတ်လုပ်ပေးထားကြောင်း သိရပါသည်။

ပြည်တွင်းကားဈေးကွက်ကို ဟွန်ဒိုင်နှင့် ကီယာ တို့က နေရာယူထားသည်။ ဒေဇူး*မှာ ပြည်ပဈေးကွက်ကို ထိုးဖောက်သော ကားကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး ဆန်ပြောင်းကား ကုမ္ပဏီမှာ ကားထုတ်လုပ်မှုတွင် လက်ရာသေသပ်ပြီး အရည်အသွေး ကောင်းမွန်သော်လည်း တည်ထောင်စဉ်ပင် အာရှစီးပွားရေးကပ်နှင့် ကြုံကြိုက်၍ အစုရှယ်ယာ အများ အပြား ထုတ်ရောင်းခဲ့ရသည်ဟုသိရပါသည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ၊ အစားအသောက်များ၊ အဖျော်ရည်များ၊ သရေစာများကိုလည်း ပြည်တွင်းဖြစ် များကပင် နေရာယူထားသည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွင် LG (LUCKY GOLDSTAR)နှင့် ဆမ်ဆောင်း (SAMSUNG) တို့က နေရာယူ ထားသည်။ မစ္စတာအိုး၏ ပြောပြချက်အရ ကိုရီးယားနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး ဘယ်နေရာသွားသွား LG ကုန်တိုက်နှင့် လီတေ (LOTTE) ကုန်တိုက်များကို တွေ့နိုင် သည်ဟု သိရပါသည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးပုံစံမှာ သွင်းကုန်ကို အခွန်များများ စည်းကြပ်၍ တတ်နိုင် သလောက် ပိတ်ဆို့ထားပြီး ပို့ကုန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ထုတ်လုပ်ကြောင်း သိရပါသည်။

*ယခုအခါဒေဇူး ကားကုမ္ပဏီကို GEကုမ္ပဏီအား ရောင်းလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

အယ်လ်ဂျီ၊ ဆမ်ဆောင်းနှင့် ဒေဝုးကုမ္ပဏီတို့မှ ထုတ်လုပ်သော ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေခဲသေတ္တာ အစရှိသော လျှပ်စစ် ပစ္စည်းများ ကမ္ဘာ့အနှံ့ ပျံ့နှံ့နေသလို ဆမ်ဆောင်းမှ ထုတ်လုပ်ထားသော ကွန်ပျူတာဆားကစ်များကလည်း ဥရောပဈေးကွက်တွင် အခိုင်အမာ နေရာရနေပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အထူးသဖြင့် ဆမ်ဆောင်းသည် ဆယ်လူလာ ဖုန်းများကို သေးနိုင်သမျှ သေး၍ လှနိုင်သမျှ လှအောင် ကြိုးစား တီထွင်နေပါသည်။ တချို့ဖုန်းများမှာ ဓါတ်မီးခြစ် အရွယ်မျှသာ ရှိပါသည်။ ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာ များကိုလည်း သေးသေးနှင့် လှအောင် တီထွင်ထား၍ တချို့ကင်မရာ လေးများမှာ COMPACT ဖြစ်၍ အလွန် လှပါသည်။

တိုင်းပြည်အတွက် အဆင်သင့်

လမ်းတလျှောက်တွင် တွေ့ရသော ယာဉ်ထိန်းရဲ များမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မျှသာ ရှိပါသည်။ မစ္စတာ အိုး၏ ပြောပြချက်အရ ယာဉ်ထိန်းရဲများသည် ကားတစ် လမ်းကြောင်းမှားဝင်မိလျှင် မဖမ်းကြကြောင်း၊ လမ်းမှန် ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ရန်သာ အဓိကထား၍ ဆောင်ရွက်ကြ ကြောင်း သိရပါသည်။ သို့သော် အရက်မူးပြီး ကားမောင်းလာ လျှင်တော့ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူကြောင်း သိရသည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲငယ်များမှာ စစ်သားကလေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုရီးယားတွင် ယောက်ျားလေးတိုင်း အသက်စေ့လျင် ၂ နှစ် စစ်မှုထမ်းကြရပါသည်။ ထိုစစ်သား ကလေးများကို စစ်ပွဲမရှိဘဲ အားလပ်နေသည့် အချိန်တွင် ယာဉ်ထိန်း၊ ကြက်ခြေနီ စသည်ဖြင့် လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်း များ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခိုင်းထားကြောင်း သိရသည်။ တိုင်းပြည်အတွက် လိုအပ်လာလျှင် နေရာတိုင်းတွင် အသုံး ချနိုင်ရန် လေ့ကျင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။

ကိုရီးယားတွင် အမျိုးသားများရော အမျိုးသမီး များပါ လမ်းသွားရာတွင် အလွန် ခြေလှမ်းသွက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများမှာ ယောက်ျားလေးများကဲ့သို့ ကျားကျား လျားလျား၊ မြန်မြန် ဆန်ဆန် လျှောက်တတ်ကြပါသည်။

မီးပွိုင့် မီးနီနေလျှင် လမ်းဖြတ်ကူးလိုသော သူသည် ခြေတလှမ်း ကုဋေတသန်းတွေ ဘေးချိတ်ထား၍ ရောက်ရာ အရပ်မှ လူကူးမျဉ်းကျားရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးလာတတ် ကြသည်။ တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ကို ချုံ့ပစ်ချင်ကြပုံ ရလေသည်။

လမ်းကျဉ်းများတွင် မျဉ်းကျား မရှိသော်လည်း လူဖြတ်ကူးမည့်ဟန်ပြင်လျှင် ကားမောင်းလာသူက ကားကို ရပ်ပေးတတ်သည်။ တခါတရံ လမ်းကူးမည့်သူက “ကားဆရာ ဆက်မောင်းပါ”ဟု အမူအရာပြ ပြော၍

ကားဆရာကလည်း “ခင်ဗျား အရင်ကူးပါ၊ ကျွန်တော် နောက်မှ မောင်းပါ့မယ်” ဟု အမူအရာဖြင့်ပင် ပြန်ပြောကာ အပြန်အလှန် ဦးစားပေးနေတတ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ အချင်းချင်း မသိသူနှစ်ဦး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ နေကြပုံမှာ မြင်ရသူအတွက် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ် ကောင်းလှ ပါသည်။

တချို့ လမ်းကျဉ်း လမ်းဆုံ များတွင်မူ မီးပွိုင့် လုပ်ထားဘဲ လမ်းဆုံအလယ်ဗဟိုတွင် သင်္ဘောဆေးဖြင့်ပင် အဝိုင်းပုံ ဆွဲထားသည်။ ကားများက လမ်းဘယ်လောက်ပင် ရှင်းရှင်း ထိုအဝိုင်းကို ပတ်မောင်းကြသည်။ အတော် စည်းကမ်းကောင်းသော လူမျိုးဖြစ်သည်။

လူများသည် လမ်းကျယ်များ၌ မီးပွိုင့်၊ လူကူး မျဉ်းကျားများမှ ဖြတ်ကူးကြသည်။ မျဉ်းကျား ပြုလုပ် ထားသော နေရာများ၌ မြေအောက်ဈေးမှ တဆင့် လမ်း၏ အခြားတဘက် လူသွားစင်္ကြံသို့ ကူးကြသည်။

မြေအောက်ဈေးကြီးများ

မြေအောက်ဈေး (UNDERGROUND MARKET) များမှာ ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ ထူးခြားမှုတရပ်ဖြစ်သည်။ မြေအောက် ဈေးဟု ဆိုသော်လည်း သေးသေးငယ်ငယ် မဟုတ်ပေ။

အဝတ်အထည်ဆိုင်တန်း၊ အစားအသောက်ဆိုင်တန်း၊ အသီး
 အရွက်ဆိုင်တန်း၊ အလှပြင်ပစ္စည်းဆိုင်တန်း စသည်ဖြင့်
 ဆိုင်တန်းပေါင်းများစွာကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်၊ သပ်သပ်
 ရပ်ရပ် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေအိမ်များလည်း
 ထားပေးသည်။

လိုတေကုန်တိုက်

ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် လိုတေ (LOTTEE)
 ကုန်တိုက်သို့ ရောက်ကြသည်။ လိုတေ ကုန်တိုက်သည်
 အထပ်ပေါင်း မြောက်များစွာရှိပြီး စက်လှေကားဖြင့်ရော
 ဓာတ်လှေကားဖြင့်ပါ တက်နိုင်သည်။ အထပ်တိုင်းသည်
 ကျယ်ပြန့်ပြီး အရောင်းပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းပြသထားပုံ
 မှာလည်း သပ်ရပ်လှပ၍ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်။

အထပ်တိုင်းတွင် ရေအိမ်လေးခု ထားပေးသည်။
 ကုန်ပစ္စည်းချင်း အတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း လိုတေ
 ကုန်တိုက်တွင်တင်၍ ရောင်းချသော ကုန်ပစ္စည်းက
 အများကြီးပို၍ ဈေးကြီးသည်ဟု မစွတာအိုးက ပြောပါသည်။
 သို့သော်လည်း ဝယ်သူများ စည်ကားလှသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။ နာမည်ကြီးပြီး ဈေးလည်းကြီးသော ကုန်တိုက်မှ
 ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသုံးဆောင်နိုင်ပါမှ ပို၍ဂုဏ်ရှိသည်ဟု
 ထင်မှတ်နေကြလေသလား မသိပါ။

မိန်းကလေးတချို့မှာ ခွေး ငယ်ငယ်ကလေးများကို လက်ထဲပိုက်လာလျက်လည်းကောင်း၊ ကျောပိုးအိတ်ဖြင့် ထည့်လျက် လည်းကောင်း ကုန်တိုက်ပေါ်အထိ တက်လာ ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ခွေးကလေးများကို ကိုယ်နှင့်အတူ ယူဆောင်လာခြင်းကို ဖက်ရှင်တခုအဖြစ် လက်ခံကျင့်သုံး နေကြပုံရပါသည်။

အလှပြင်ပစ္စည်းများ ရောင်းသော နေရာမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားလျှင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့က လှိုင်နေ၍ ရေမွှေးဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားလျှင် ရေမွှေးနဲ့မျိုးစုံက သင်းပျံ့နေပါသည်။

ထို့အပြင် နာမည်ကြီးသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ ရေမွှေး စသည်တို့ကိုလည်း နမူနာ အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန် သီးသန့်ဗူးများ ချပေးထားသည်။ ထိုပစ္စည်း များကို စမ်း၍ သုံးကြည့်နိုင်သည်။ အဝတ် အထည် ဆိုင်တန်းများ၌လည်း အဝတ်လဲခန်းများရှိ၍ စိတ်ကြိုက် စမ်းသပ်ဝတ်ဆင် ကြည့်နိုင်ပါသည်။

အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာ

ကျွန်တော်တို့ လူတော် ကုန်တိုက်မှ ပြန်အထွက်တွင် ရှေ့မျက်နှာစာ၌ စာရွက်များကပ်ထားရာ ကျွန်တော်က

ဘာကြော်ငြာလဲဟု မစ္စတာအိုးကို မေးကြည့်ပါသည်။
 မစ္စတာအိုးက ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် အာရှစီးပွားရေးကပ်
 ကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ဦးရေ လေးသိန်းကျော်ရှိလာကြောင်း၊
 ထို့ကြောင့် အလုပ်ရှိသော အလုပ်သမားများက အလုပ်
 လခထဲမှ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းကို အစိုးရအား ပေးစေလိုကြောင်း၊
 သို့မှသာ ထိုငွေဖြင့် လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်ထူထောင်ပြီး
 အလုပ်လက်မဲ့သူများ အလုပ်ရစေရန် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည်
 ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားထားကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။
 “အမှန်တကယ်ရော ပေးကြလား၊ မပေးရင်ဘာဖြစ်မလဲ” လို့
 ထပ်မေးသောအခါ အတော်များများက ပေးကြကြောင်း၊
 မပေးလျှင်လည်း ဘာမျှမဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

အပြန်တွင် ဆိုး(လ်)မြို့မှာ လူအစည်ကားဆုံး
 နေရာကိုသွားပြီး ညစာ စားမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို
 ခေါ်သွားပါသည်။ ထိုနေရာမှာ မြို့လယ်တွင်ရှိပြီး လူများ
 ရှုပ်ထွေး များပြားလွန်းသောကြောင့် တဖာလုံခန့် ခရီးကို
 နာရီဝက်ခန့် ကားမောင်းဝင်ရပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်၍ စားသောက်ဖွယ်
 ရာများ မှာကြားလိုက်ရာ မကြာမီပင် ရောက်လာပါသည်။
 နောက်ပြီး တူတစ်ကို ချပေးလာပါသည်။ တူမှာ စတီးဖြင့်
 ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် အနည်းငယ် လေးနေပါသည်။
 စတီးတူကို ကျွန်တော်က မသုံးတတ်သောကြောင့် ဝန်ထမ်း

တယောက်အား လက်ယပ်ခေါ်၍ ဖော့(ခ်)လို ပြောလိုက်ပါသည်။ သူကလည်း နားလည်ဟန်နှင့် အထဲကို ပြန်ဝင်သွားပြီး ထွက်လာသောအခါ ခက်ရင်းတချောင်းကို ယူလာ၍ ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က “အင်း... ဒီ ကိုရီးယားကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်သားပဲ” လို့ တွေးလိုက်မိပါသည်။

နောက်မှ သိရသည်မှာ ခက်ရင်း၏ အင်္ဂလိပ်အသံထွက် ဖော့(ခ်)ကို ကိုရီးယားဘာသာဖြင့်လည်း ဖော့(ခ်)ဟုပင် ခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ ငှက်ပျောသီး ဘနားနား(Banana) ကိုလည်း ကိုရီးယားလို ဘနားနားဟုပင် ခေါ်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်စကားမှ မွေးယူထားသော ကိုရီးယား စကားလုံး များစွာရှိကြောင်း သိရပါသည်။

ဘီဘင်ပတ်

ကျွန်တော်စားသော အစားအစာမှာ ဘီဘင်ပတ် ဟု ခေါ်သော ကိုရီးယားအစားအစာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘီဘင်ပတ်မှာ ခပ်စေးစေးချက်ထားသော ထမင်းပျော့ပျော့ကို သင့်လျော်ရာ ဟင်းမယ်များနှင့် ရောထားသော အစားအစာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘီဘင်ပတ်ကို ခြစ်ခြစ်တောက်အောင် အပူပေးထားသော မြေပန်းကန်လုံးထဲတွင်ထည့်ပြီး ကျွေးပါသည်။ တော်တော်နှင့် မအေးဘဲ ပူပူနွေးနွေး စားနိုင်ပါသည်။

စားလို့လည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်က အလွန် စားလို့ကောင်းကြောင်း ပြောသောအခါ မစ္စတာအိုးက “ ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ လာရင် ဒီ ဘီဘင်ပတ်ကို ပိုပြီး ခံတွင်းတွေ တတ်ကြတယ်၊ ပေါ့ပဲစတာ အဆိုတော် မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် လာတုန်းကဆို ဘီဘင်ပတ်ကို တအားကြိုက်၊ တအားစားတာပဲ” ဟု ပြန်ပြောပြပါသည်။

ကင်(မ်)ချီ

ကိုရီးယားတို့၏ စားပွဲများတွင် မပါမဖြစ်သော အရာမှာ ကင်(မ်)ချီဟု ခေါ်သော ချဉ်ဖတ်ဟင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ချဉ်ငံ၊ ချဉ်စပ်၊ ချဉ်ဆိမ့်၊ ချဉ်ချို စသည်ဖြင့် အချဉ်ခွက်ပေါင်း ငါးခွက်၊ ခြောက်ခွက် ပါတတ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကင်(မ်)ဟုခေါ်သော ပင်လယ်ရေညှိလည်း အမြဲတမ်းလိုလို ပါတတ်သည်။ ပင်လယ်ရေညှိကို အခက်အခဲမရှိ စားနိုင်သော်လည်း အချဉ်ဖတ်များကိုတော့ စားလို့မရပါ။ သို့သော် မစ္စတာအိုးက စားကြည့်ရန် အတင်း တိုက်တွန်းသောကြောင့် အားနာသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်၍ စားခဲ့ရပါသည်။ နောက်ကျတော့ စားနေကျသွားလို့ ထင်ပါသည်။ ကင်(မ်)ချီဟု ခေါ်သော အချဉ်ဖတ်ကိုစားလို့ ခံတွင်းတွေ လာပါသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဗုံဝင်ဆာကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အပြန်လမ်းတလျှောက်တွင် မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသော ဟန်းမြစ်၏ အလှအပကိုလည်း ခံစားခဲ့ရသည်။

ဟန်းမြစ်မှာ ဆိုး(လ်)မြို့အတွင်း အလျားလိုက် ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသော မြစ်ဖြစ်သည်။ မြစ်ရိုးတလျှောက် တံတားကြီးပေါင်း မြောက်များစွာကို တခုနှင့် တခု သိပ်မဝေးလှဘဲ ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။

တချို့ တံတားများမှာ မြစ်လယ်တွင် ထောက်တိုင် တခုတည်း စိုက်ထား၍ တံတားတခုလုံးကို စတီးကြိုးဖြင့် ဆွဲထိန်း ထားပါသည်။ ညအခါ မီးထွန်းထားလျှင် အလွန်လှ၍ ဟန်းမြစ်ကြီးကို တံတားများဖြင့် အုပ်မိုး ထားသလား အောက်မေ့ရပါသည်။ တို့နိုင်ငံလို တံတား တခု ဆောက်ပြီးတိုင်း ဖွင့်ပွဲတခါတခါ လုပ်ရရင်တော့ ဖွင့်ပွဲ ကုန်ကျစရိတ်နဲ့တင် မွဲရချည်ရဲ့၊ သတင်းစာ စာမျက်နှာ မှာလဲ နေ့တိုင်း တံတားအကြောင်းပဲ ရေးနေရတော့ မှာပါကလား" ဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလိုက်ပါသေးသည်။

ကလေးများနေ့

နောက်တနေ့ မေလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကိုရီးယား၌ ကလေးများနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် အစိုးရရုံးများ၊ အလုပ်ရုံများ

ပိတ်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူငယ်များ လာရောက်၍ ဆရာတော်ဘုရားအား ဖူးမြော်ကန်တော့ ကြပါသည်။ ထိုနေ့ကျမှပင် ဗုံဝင်ဆာကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုလေ့လာ ဖြစ်ပါသည်။

နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် ဗုံသံ၊ လင်းကွင်းသံများ ကြားရ၍ ထွက်ကြည့်ရာ **ဗေ ၃၀ ခန့်** မြင့်သော ကြေးဆင်းတု တော်ကြီး တဆူ၏ရှေ့၌ ရှိသော ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ၁၅ နှစ် ၁၆ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ကိုးယောက် ခန့်က ဗုံတီးရင်း ကနေကြပါသည်။ ဆင်းတု တော်ကြီးမှာ မတ်ရပ်ဘုရားဆင်းတုပုံ ဖြစ်သော်လည်း ဦးခေါင်းပေါ်တွင် လေးထောင့်ပုံ ကျောက်ပြားလေးတချပ် တင်ထား၍ ဦးခေါင်း နောက်ဘက်တွင်လည်း အတက်ကလေးတခု တပ်ထားပါသေးသည်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းတော့ မသိပါ။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူကလေးများ၏ ဗုံသံသည် သူ့ချည်းသက်သက် နားထောင်လျှင် နားငြီးဖွယ်ကောင်းလှ သော်လည်း အကနှင့် တွဲဖက်၍ ကြည့်ရသောအခါ အလွန် မြူးကြွဖွယ် ကောင်းလာပါသည်။ သူတို့သည် တူရိယာ ပစ္စည်း တယောက်တမျိုးစီကိုင်၍ ဗုံတီးရင်းပင် ပတ်ချာလှည့် ပြေးလိုက်၊ ဘေးတိုက်ပြေးလိုက်၊ ရှေ့နောက် ပြေးလိုက်၊ လူချင်း နေရာလဲလိုက်နှင့် ချွေး တလုံးလုံးဖြင့် မမောတမ်း ကနေကြသည်။

ဆင်းတုတော်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ဘာပုံလဲဟု ဘုံချွန်းကို မေးကြည့်ရာ ဘုံချွန်းက “FUTURE BUDDHA” (အနာဂတ်ဘုရား) ဟု ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်က “အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားလား” ဟု ဆက်မေးသော အခါ “အေးဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ” ဟုပြန်ဖြေပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကြာဖူးကိုင်ထားသော ရုပ်ထုကိုလဲ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အဲဒါက ကွမ်ယင်လားဟု ဆက်မေးကြည့်ပါသည်။ သူကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကွမ်ယင်လဲ အနာဂတ်ဘုရားပါပဲ” ဟု ရှင်းပြပါသည်။

မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာ ၏ အယူအဆမှာ ယင်း ဘုရားလောင်းတို့သည် ဘုရားမဖြစ်မီအချိန်ကာလ အတောအတွင်း လူသားတို့၏ ကောင်းကျိုးကို လိုက်လံ ဆောင်ရွက်ပေးနေသည် ဟု ယုံကြည်ကြသဖြင့် ဘုရား အလောင်းတော်ကို အလေးထား၍ ကိုးကွယ်ကြသည်။ ထို့အပြင် သက်ရှိတိုင်းသည် ဗုဒ္ဓဝီဇ(ဘုရားမျိုးစေ့) ရှိသော ဘုရားလောင်းများချည်း ဖြစ်သည် ဟု မဟာယာန ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များက ယူဆကြပါသည်။

ကွမ်ယင် ဗောဓိသတ္တကို မြဝတီ ရပ်မြင် သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်ပြသသော “အနောက်သို့ ခရီးသွားခြင်း” JOURNEY TO THE WEST ဇာတ်လမ်းတွဲတွင် မကြာခဏ တွေ့မြင်ရပါသည်။

အိုလံပစ်အားကစားကွင်း

နံနက် ၉ နာရီခွဲခန့်တွင် မစ္စတာအို: ရောက်လာပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ရောက်သောအခါ “ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီနေ့ ဘယ်နေရာကို ကြွချင်ပါသလဲ” ဟု လျှောက်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကလည်း “ကပ္ပိယ သွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့လိုက်ပါ” ဟု ပြန်၍ အမိန့်ရှိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က “ဆိုး(လ်) အိုလံပစ် အားကစားကွင်းကို သွားကြည့် ချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုး(လ်)အိုလံပစ် အားကစားကွင်းသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားကစားဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကတော့ ကားပေါ်မှာပဲ သီတင်းသုံးနေခဲ့ပါသည်။ အားကစားကွင်းသည် အတော်ကျယ်ဝန်း၍ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိလှပါသည်။ အားကစားမျိုးစုံ ကစားနိုင်ရန် အဆောက်အအုံများကို သူ့နေရာအလိုက် ဘောလုံးကွင်း ဘေးပတ်လည်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အဝင်ဝမှ အတွင်းရင်ပြင်အထိ ကြွေပြားများ ခင်းထားသည်။ လမ်းဘေးတလျှောက်တွင် တိုင်များကို စိုက်ထူထားပြီး တိုင်ထိပ်များတွင် ကိုရီးယားရိုးရာ အရပ်မျိုးစုံကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ထွင်းထုထား သောကြောင့် ကြည့်၍ တမျိုး ခန့်ညားလှပ နေပါသည်။

အိုလံပစ် မီးရှူးတိုင်ထိပ်တွင်တော့ မီးများ အဆက်မပြတ် ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိုလံပစ်ကွင်းပတ်ပတ်လည်တွင်တော့ အိုလံပစ် အားကစားပြိုင်ပွဲ ကျင်းပစဉ်က ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော နိုင်ငံများ၏ အလံများကို ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား လွင့်ထူထားပါသည်။

ကွင်းပြင်ရှိ နေရာလွတ်များတွင် လူများ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အလည်အပတ် လာကြသူများ၊ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြသူများကိုလည်း နေရာအနှံ့အပြား တွေ့ရပါသည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ၂၀၀၂ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပြိုင်ပွဲအတွက် ဆောက်လုပ်နေဆဲ ဖြစ်သော ဘောလုံးကွင်းကြီးများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဆိုး(လ်)မျှော်စင်

ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် ဆိုးလ်မျှော်စင် (SEOUL TOWER) သို့သွားရောက် လေ့လာကြည့်ရှု ကြပါသည်။ ဆိုးလ် မျှော်စင်ပေါ်မှနေ၍ တမြို့လုံးကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရှုကြသည်။ မခေမာနှင့် မစ္စတာအိုးတို့က အဆောက်အအုံများကို လက်ညှိုး ညွှန်လျက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စီးပွားရေး အဆောက်အအုံ၊ မြို့တော်ဝန်အိမ် စသည်တို့ကို

ရှင်းလင်းပြပါသည်။ မစ္စတာအိုးက ခပ်စိမ်းစိမ်း အဆောက်အအုံတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုး၍ “အဲဒါ သမ္မတအိမ်ပေါ့၊ အမေရိကန်မှာ သမ္မတအိမ်ကို အိမ်ဖြူတော်လို့ ခေါ်သလို ငါတို့ဆီမှာလဲ သမ္မတအိမ်တော်ကို အိမ်စိမ်းတော် (GREEN HOUSE) လို့ခေါ်တယ်” ဟု ရှင်းပြပါသည်။ ထို့နောက် သမ္မတ၏ အိမ်စိမ်းတော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် တယောက်တလှည့်စီ ကြည့်ရှုကြပါသည်။

မျှော်စင်အတွင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် မှန်ဘီလူးများ ငါးခုခန့် တပ်ဆင်ထားပါသည်။ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်လိုလျှင် မှန်ဘီလူးထိပ်ရှိ ပိုက်ဆံထည့်ရန် ပြုလုပ်ထားသော အပေါက်အတွင်းသို့ ပိုက်ဆံအကြွေစေ့ ထည့်ပြီးမှ ကြည့်လိုရသည်။ ပိုက်ဆံထည့်လျှင် အလိုအလျောက်ဖွင့်ပေး၍ အချိန်စေ့လျှင် သူ့အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထည့်လိုက်သော အကြွေစေ့မှာ ၅၀၀ တန် အကြွေစေ့ဖြစ်နေပါက ထိပ်နားတွင် ရှိသော ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်လျှင် ပိုသောပိုက်ဆံကို အလိုအလျောက် ပြန်အမ်းပေးသည်။

လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၍ အားရသောအခါ မျှော်စင်ထိပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွား၍ အဆာပြေ စားသောက်ကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက အဖျော်ရည် ဘုဉ်းပေး၍ ကျွန်တော်တို့က ကော်ဖီ သောက်ကြသည်။

ထို့နောက် မျှော်စင်ပေါ်တွင် ရှိသော ဈေးဆိုင်များသို့ သွား၍ အမှတ်တရပစ္စည်းများ ဝယ်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မျှော်စင် အတက်အဆင်း ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဓာတ်လှေကား တပ်ဆင်ပေးထားသောကြောင့် တက်ရဆင်းရသည်မှာ အဆင်ပြေလှသည်။

တရားစခန်းသို့

မေလ ၆ ရက်နေ့ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် တရားစခန်းသို့ကြွရန် အသင့်ပြင်ဆင်၍ စောင့်နေကြသည်။ တရားစခန်းကို ဆိုး(လ်)မြို့မှ ကားဖြင့် ၂ နာရီခွဲခန့် မောင်းရသော ယော်ဂျူးနယ်ရှိ ဗန်နယားဆာ ကျောင်းတွင် စီစဉ်ထားသည်။ ထိုကျောင်းသည် ကိုးရီးယားဘုန်းကြီး ဘိုချွန်း ပိုင်ဆိုင်သော ကျောင်း ဖြစ်သည်။

နံနက် ၈ နာရီခန့် အချိန်တွင် ဆိုး(လ်)မြို့မှ ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ ကိုးရီးယားဘုန်းတော်ကြီး ဘိုချွန်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့သည်။ မစ္စတာအိုးမှာ မအားလပ်၍ နောက်နေ့မှ လိုက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မခေမာက ပြောပြပါသည်။

လမ်းတလျှောက်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းများကို မကြာခဏတွေ့ရသည်။ စိုက်ခင်းများမှာ ကျယ်ပြန့်၍ အပူအအေးဒဏ် ကာကွယ်ရန် ပလပ်စတစ်ပေါင်းမိုး များဖြင့်

ဖုံးအုပ်ထားရာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ပင်လယ်ထဲတွင် လိမ့်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် တရားစခန်း ပြုလုပ်မည့် ဗန်နယားဆာ ကျောင်းသို့ ရောက်ကြသည်။

ဗန်နယားဆာ ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်တန်းငယ်များနှင့် ထင်းရှူးတောများက ဝိုင်းရံထားပြီး အနီးအနား ပတ်ပတ်လည်တွင် လယ်ကွင်းပြင်များနှင့် လယ်သမားတို့၏ တိုက်အိမ်တချို့ကို တွေ့ရသည်။

လယ်သမားများမှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နှင့် တာနှင့် နေထိုင်နိုင်ကြပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားများလည်း ရှိကြသည်။ လယ်ထွန်ယက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ စပါးစိုက်ရာတွင်လည်းကောင်း စက်ဖြင့်သာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ စပါးရိတ်သိမ်းပုံကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ရပေ။

တရားစခန်း

ညနေ ၆ နာရီမှစ၍ ဆရာတော်ဘုရားက ယောဂီများကို ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရား ပေးပြောပြပါသည်။ မမေမာက ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။ ဆရာတော်က တရားထိုင်ပုံ ထိုင်နည်း၊ စင်္ကြံလျှောက်ပုံ လျှောက်နည်းနှင့် အသေးစိတ်မှတ်ပုံ မှတ်နည်း တို့ကို သေချာစွာ ရှင်းလင်းဟောပြောသည်။

တရားပွဲပြီးသောအခါ မခေမာက ယောဂီများ စနစ်တကျ တရားရှုမှတ်နိုင်ရန် တရားရှုမှတ်ပုံ ရှုမှတ်နည်းကို လက်တွေ့ ထိုင်ပြ၊ လျှောက်ပြ၊ ရှုမှတ်ပြပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားက နေ့စဉ် ညနေ ၆ နာရီတွင် တရားဟော၍ မခေမာက အမြဲတမ်း ဘာသာဖြန့်ပေးပါသည်။

နေ့စဉ် နံနက်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးချိန်တွင် အမျိုးသမီး ယောဂီများအား တရားစစ်၍ ညနေ ၂ နာရီခန့်မှ စတင်ကာ အမျိုးသားယောဂီများကို တရားစစ်ပါသည်။

တနာရီ တရားထိုင်၊ တနာရီ စင်္ကြံလျှောက် စနစ်ဖြင့် ရှုမှတ်နိုင်ရန် ဆရာတော်ဘုရားက အချိန်ဇယား ဆွဲပေးထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် တနာရီ ပြည့်တိုင်း ကြေးစည်တီး၍ အချက်ပေးရသည်။ ယောဂီ အားလုံး ကြိုးကြိုးစားစား ရှုမှတ်ကြပါသည်။

တရားစခန်း၌သာ ၁ နာရီစင်္ကြံလျှောက်၊ ၁ နာရီထိုင် စနစ်ကို ဆရာတော် ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်နှင့် မှော်ဘီတို့လို အမြဲတမ်းတရားရိပ်သာများ၌မူ ရက်ရှည်လများ အားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်၍ စင်္ကြံလျှောက်ချိန်၊ တရားထိုင်ချိန် များကို သတ်မှတ်မထားပါ။ ယောဂီများ တရားလာ၍ လျှောက်သည် အခါမှသာ တရားတိုးတက်မှု အခြေအနေကို ကြည့်၍ သင့်လျော်သလို စင်္ကြံလျှောက်ချိန်၊ ထိုင်ချိန်များကို ပြုပြင် ညွှန်ကြားပေးပါသည်။

မြန်မာကြေးစည်နှင့် မခေမာ

ပထမနေ့တွင် မခေမာက ကြေးစည်တီး၍ အချက်ပေးပါသည်။ ကြေးစည်ကြိုးကို ဟန်ပါပါကိုင်၍ ကြေးစည်ကို အလယ်တည့်တည့်မှ ထုနေသဖြင့် တန် , တန် ဟူသော အသံသာ ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်မိပါသည်။ သူမက “ဘာမှားနေလို့လဲ” ဟု ပြန်မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ကြေးစည်ကိုယူ၍ အစွန်းတစ်ဘက်ကို ထုပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကြေးစည်သံက တူ ဝေ.. ဝေ.. ဝေ.. ဟူသော ကြည်လွင်သည့်အသံ ထွက်လာကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသံလှိုင်း ရိုက်ခတ်သွားပါသည်။ ထိုအခါမှ သူမက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြန်၍ “ငါ - တော်တော် အ, သေး တာပဲ” ဟုပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ် တင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က ကြေးစည်ကို ဘယ်က ရသလဲ ဟု မေးကြည့်ပါသည်။ ဘိုချွန်း မြန်မာနိုင်ငံမှ အပြန်တွင် ဝယ်လာကြောင်း သူမက ပြန်ပြောပါသည်။ ထို့နောက် မခေမာသည် ကြေးစည်၏ အစွန်းနှစ်ဘက်ကို တလှည့်စီ ကျယ်ကျယ်ထုလိုက် တိုးတိုးထုလိုက်ဖြင့် အသံကို နားထောင်နေပါသည်။

မခေမာက ကြေးစည်သံ အလွန်သာယာကြောင်း၊
 အသံလှိုင်းရိုက်ခတ်၍ ပျံ့နှံ့ ဖြာထွက်ပုံ အလွန်ပင်
 ကောင်းကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်
 အဲဒီလို ပြောနိုင်သလဲလို့ မေးကြည့်ပါသည်။ မခေမာက
 အရင်က အဆိုသင်တန်းတွင် သင်တန်းဆရာမ လုပ်ခဲ့
 ဖူးကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အသံကို ကောင်းကောင်း နားလည်
 ခံစားတတ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

မခေမာက ကြေးစည်ကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ မည်သည့်
 အခါမှာ တီးသလဲ ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြေးစည်ကို ကုသိုလ်
 ကောင်းမှု ပြုလုပ်အပြီး အမျှဝေရာတွင် အသုံးပြုကြောင်း၊
 တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပြီး ၍
 အမျှဝေသောအခါ သူ အမျှဝေနေမှန်း သိသာစေရန်
 ကြေးစည်ကို သုံးချက်တီးကြောင်း၊ ထိုအခါ ကြားတဲ့လူက
 ကြားတဲ့အရပ်မှ သာဓုခေါ်နိုင်ကြောင်း သေသေချာချာ
 ရှင်းပြပါသည်။ သူမက “အင်မတန် ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ”
 ဟု မှတ်ချက်ချပါသည်။

ဘာသာစကား အတားအဆီး

ယောဂီများအတွက်ရော ဆရာတော်ဘုရား
 အတွက်ပါ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဘိုချွန်း၏ အစ်မ

ယော်စူးဟန်က ဒိုင်ခံ၍ ချက်ပြုတ်ပါသည်။ တခါတရံ ကျောင်းဝင်းအနီးမှ လယ်သူမကြီး တဦးကလည်း လာကူ တတ်ပါသည်။

ယော်စူးဟန်မှာ အနေအထိုင် အေးဆေး၍ သဘော ကောင်းသော အသက် ၆၀ ခန့်အရွယ်ရှိ အဒေါ်ကြီးတဦး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်ပါ။ အန်တီဟု ခေါ်သည် ကိုပင် နားမလည်ပါ။ ကျွန်တော်က ယော်စူးဟန်ကို အင်္ဂလိပ်လို သွား၍ပြောမိသည်။ ယော်စူးဟန်က ဘာမှ နားမလည်၍ ကိုရီးယားလိုပဲ ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူပြောသောစကားကို ဘာမှ နားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အလိုရှိသော အရာကို အင်္ဂလိပ်လိုပဲပြော၍ ထပ်တောင်းပါသည်။ သူမကလည်း ကိုရီးယားလိုပဲ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်၍ ပြန်ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က မထူးတော့ပါဘူးဟု တွေးပြီး သူ့ကို မြန်မာလိုပဲ ရောက်တတ်ရာရာ စိတ်ကူးရှိသမျှ လျှောက်ပြောပါသည်။ သူမကလည်း ကိုရီးယားလိုပဲ ပြန်ပြောပါသည်။

ငါးမိနစ်လောက်ကြာသောအခါ မခေမာ ရောက်ရှိ လာ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။ မခေမာရောက်လာ၍ သူနှင့်ပြောမှပဲ ဆရာတော်ဘုရားအား မွန်းလတ်ဆွမ်း ဆက်ကပ်လိုသည်ကိုစွဲမှာ ပြေလည်သွား ပါသည်။

တတိယနေ့တွင် ကိုထွန်းထွန်းလတ် ရောက်လာပါသည်။ ကိုထွန်းထွန်းလတ်က ဆရာတော်ဘုရားကို နံနက်ပိုင်းတွင် မုန့်ဟင်းခါး၊ နန်းကြီးသုတ်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စသည့် မြန်မာအစားအစာ တမျိုးမျိုးလုပ်၍ ဆက်ကပ်ပါသည်။

နေ့ဆွမ်းအတွက်လည်း မြန်မာဟင်း နှစ်မျိုးခန့် ချက်၍ ကပ်ပါသည်။ တခါတရံ ပုန်းရည်ကြီးသုပ်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော် စသည်တို့ကိုလည်း ကပ်ပါသည်။ သူ့အတွက် သူ့မိဘက မြန်မာနိုင်ငံမှ ပို့ထားသော စားသောက်ဖွယ်များကို ယူလာ၍ ဆရာတော်ဘုရားအား ချက်ပြုတ် လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က နေ့စဉ် ကော်ဖီ၊ ရေခွေးကြမ်းနှင့် မွန်းလတ်အတွက် ခဲဖွယ်တို့ကို စီစဉ်၍ဆက်ကပ်ပါသည်။

ထင်းရှူးစေ့ဆန်ပြုတ်နှင့် ကိုရီးယားကော်ဖီ

ဆရာတော်ဘုရားသည် နေ့စဉ် အရက်ဆွမ်းပွဲ၌ ဆန်ပြုတ်ဘုဉ်းပေးပြီးမှ ကျန်သည့် ခဲဖွယ်ဘောဇင်များကို ဘုဉ်းပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက မခေမာအား “တို့ နိုင်ငံပေါင်းစုံရောက်ပြီးပြီ ချမ်းမြေ့ဆန်ပြုတ် အရသာကို ဘယ်ဆန်ပြုတ်ကမှ မမိဘူး၊ အခု ဒီ တရားစခန်းမှာကပ်တဲ့ ဆန်ပြုတ်ကတော့ ချမ်းမြေ့ဆန်ပြုတ်ထက်တောင် ပိုကောင်း၊

ပိုဆိမ့်တယ်” ဟု ပြောပြသည်။ မခေမာက “ဆရာတော် ဘုရား၊ အဟုတ်ပြောတာလားဘုရား၊ တပည့်တော် အရမ်း ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြန်လည် လျှောက်ထားသည်။ နောက်ပြီး ဆန်ပြုတ်မှာ ထင်းရှူးစေ့ ထည့်၍ ပြုတ်ထားသောကြောင့် ဆိမ့်၍ အရသာရှိကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

အရဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဖျော်၍ ဆရာတော်ဘုရားအား ဆက်ကပ်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက သောက်ဖူးသမျှ ကော်ဖီများထဲတွင် ကင်ညာနိုင်ငံတွင် သောက်ရသော ကော်ဖီနှင့် ယခု ကိုရီးယားတွင် သောက်ရသော ကော်ဖီမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက်မိန့်ကြား၍ မခေမာမှာ အလွန် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ပြန်ကြွ သွားလျှင် ဆရာတော်ဘုရားအတွက် ထင်းရှူးစေ့နှင့် ကော်ဖီမှုန့် ပို့လိုက်ပါဦးမည် ဟု အထပ်ထပ် ကတိပေး လျှောက်ထားပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်၊ ဘိုချွန်း၊ ကိုထွန်းထွန်းလတ်၊ ယော်စူးဟန်နှင့် မခေမာတို့ စားပွဲတဝိုင်းတည်း ထမင်းအတူတူ စားကြ ပါသည်။ ကျွန်တော်က မခေမာအား ကော်ဖီမှုန့်မှာ ပြောပလောက်အောင် မကောင်းကြောင်း၊ ကော်ဖီဖျော်တဲ့

သူက တော်လွန်းလို့သာ ကော်မီကောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ နောက်ပါသည်။ မခေမာကလည်း အားကျမခံ မူလကော်မီမူန့်က အလွန်ကောင်းတဲ့အတွက် ဘယ်သူ ဖျော်ဖျော် ကော်မီ ကောင်းမှာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ချေပါသည်။ သည်လိုမျိုး မိသားစုသဖွယ် ပြောဆိုငြင်းခုံရသည်မှာလည်း တမျိုး ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘိုချွန်းက ကော်မီမူန့်ကော၊ ကော်မီ ဖျော်တဲ့သူကော ကောင်းလို့ ကော်မီကောင်းတယ် ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ဟု ဝင်၍ ဖျန်ဖြေပေးလိုက်မှပင် အာလုံး ကြည်နူးဝမ်းသာ ပြုံးပန်းတွေဝေလိုက်ကြ ပါသည်။

ယော်ဂီမုကော်

ပာခါတရံ ဘာသာစကားကြောင့် ကိုးလို့ ကန့်လန့် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန် ရှိသောအချိန်တွင် ယော်စူးဟန်နှင့် စကားပြောလေ့ ရှိပါ သည်။ သူပြောသော ကိုရီးယားစကားလုံးတချို့ကို မှတ်သားမိ နေပြီး အလျင်းသင့်လျှင် ကိုရီးယားလို ပြန်ပြောမိပါသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ပြောသူဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်နှင့် နားထောင်သူ နားလည်သော အဓိပ္ပါယ်မှာ များစွာ ကွဲလွဲ သွားတတ်ပါသည်။ ဥပမာ - ယော်စူးဟန်က သူ့ဘက်တွင် ရှိသော ဟင်းပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တိုး၍

“ယောဂီမုကော” လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုစကားလုံးကို မှတ်ထားပြီး ကျွန်တော့်ဘက်၌ ရှိသော ဟင်းပန်းကန်ကို သူ့ဘက်သို့တိုး၍ “ယောဂီမုကော” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံးကဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ မခေမာက ဆက်ပြောဆက်ပြောဟု ဝင်ထောက်ပါသည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ “ယောဂီမုကော” အဓိပ္ပါယ်မှာ “ရှေး - ကောင်လေး စား” လို့ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

သူ့ဘက်ကပြောစဉ်က အဓိပ္ပါယ်မှာ အမှန် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က ပြန်ပြောလိုက် သောအခါ အဓိပ္ပါယ်လည်းမှား၊ စကား အသုံးအနှုန်းလည်း ရိုင်းသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဓိပ္ပါယ်ပြောင်းပြန် ပြောင်းလဲသော အသုံးအနှုန်းမျိုးကို မကြာခဏမှား၍ သုံးမိတတ်ပါသည်။ သို့သော် အားလုံးက နားလည်ခွင့်လွှတ် ကြပါသည်။

ပီတိမျက်ရည်

နောက်တနေ့ နေ့လယ်ဘက်တွင် ကိုစိုးနိုင် ရောက်လာ၍ ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ယောဂီများကို တရက်စာ ဆွမ်းကပ်လိုကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်။ တညအိပ်၍ နောက်တနေ့တွင် ပြန်သွားပါသည်။ ဆွမ်းကပ်မည့်နေ့သို့

ရောက်သောအခါ ကိုစိုးနိုင်၊ ကိုခင်ဇော်နှင့် ကိုဖုန်းတို့က မြန်မာစားသောက်ဖွယ်ရာများ ချက်ပြုတ်ကာ ချိုင့်များနှင့် ထည့်၍ ယူလာကြပါသည်။ မြန်မာဟင်းအမယ်မျိုးစုံနှင့် ဆရာတော်ဘုရားအား ဆွမ်းခဲဘွယ်များ ဆပ်ကပ်လှူဒါန်း ကြပါသည်။

ယောဂီများ ဆွမ်းစားနေစဉ်တွင် မခေမာက ဒီနေ့ အလှူရှင်များမှာ မြန်မာလူငယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ သူတို့၏ လုပ်ငလစာထဲမှ စုဆောင်း ထားသော ငွေကြေးဖြင့် လာရောက်၍ လှူဒါန်းကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်မှာ စီးပွားရေး ကပ်ဆိုက်နေ၍ တော်ရုံတန်ရုံ သဒ္ဓါတရားမျိုးဖြင့် မလှူမတန်းနိုင် ကြကြောင်း၊ ယောဂီများကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖြစ်လွန်း သောကြောင့်သာ ထက်သန်သော စေတနာသဒ္ဓါဖြင့် လာရောက် လှူဒါန်းကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆထက်တံပိုး ပိုမိုကြီးစား၍ တရားအားထုတ်ကြပါရန် တိုက်တွန်း ပြောကြားပါသည်။

ထိုအခါ ယောဂီ ဒကာမကြီးတဦးက ဝမ်းသာ လွန်း၍ မျက်ရည်များကျပြီး ငိုပါသည်။ မခေမာက “ဘာလို့ ငိုလဲ”လို့ မေးတဲ့အခါမှာ “မြန်မာလေးများရဲ့ သဒ္ဓါတရားထက်သန်ပုံကို သိရလို့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ကျတာပါ”ဟု ပြန်ပြောပြပါသည်။

မြေအောက်ရထား

တရားစခန်း ကျင်းပနေစဉ်အတွင်း အားလပ်သော အချိန်များတွင် တခါတရံ ကိုစိုးနိုင်၊ ကိုထွန်းထွန်းလတ်၊ မစ္စတာအိုးတို့ နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ခြင်း၊ အလည်အပတ် ထွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်၍ တခါတရံ ယော်စူးဟန်၏ စိုက်ခင်းများကို မြေဆွပေးခြင်း၊ မျိုးစေ့ချပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ကူညီပါသည်။ ကိုစိုးနိုင်၊ ကိုထွန်းထွန်းလတ်တို့နှင့် လျှောက်လည်ခြင်း အားဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဗဟုသုတ များစွာ တိုးပွားပါသည်။

ပထမဦးစွာ မြေအောက်မီးရထား ဗဟုသုတကို တင်ပြလိုပါသည်။ ကိုးရီးယားတွင် မီးရထားကို အသုံး များသည်။ မီးရထားများသည် ကျယ်ဝန်း၍ ခန့်ညား လှပသည်။ မီးရထားအဝင်ပေါက်၏ အမြင့်နှင့် လူသွား စကြိုအမြင့် တူညီအောင် စီစဉ်ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် အထွေအထူး တက်နေစရာမလိုပဲ ခြေတလှမ်း လှမ်း၍ ကူးလိုက်ရုံနှင့် ရထားပေါ်သို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွား နိုင်သည်။

အတုယူသင့်သော လမ်းညွှန်စနစ်

ရထား၏ ဝင်ပေါက် အတွင်းဘက် အထက် နားတွင် ရထားရောက်မည့် ဘူတာများကို မြေပုံဆွဲ၍

ရေးသားထားပြီး ရထားဆိုက်နေသည့် ဘူတာနေရာတွင် မီးကလေး လင်းနေသည်။ နောက်တဘူတာ ရောက်ခါ နီးတွင် မီးကလေးမှာ နေရာပြောင်း၍ လင်းပြန်သည်။ အသံချဲ့စက်မှလည်း မည်သည့်ဘူတာသို့ ရောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးသည်။

ရထားတွဲ၏ လူမြင်သာသော နေရာများတွင် မြို့တော်အတွင်း ပြေးဆွဲနေကြသော အခြားရထားများ၏ ခရီးစဉ်နှင့် ရောက်နိုင်မည့်ဘူတာတို့ကို မြေပုံများ ရေးဆွဲ၍ ပြသထားသည်။ ရထားလိုင်းများကို သိသာစေရန် ရထား တလိုင်းချင်းကို အရောင်ဖြင့် ခွဲခြား ဖော်ပြထားသည်။ တယောက်နှင့်တယောက် မိမိသွားလိုသောနေရာကို လမ်းမသိ၍ မေးကြ စမ်းကြလျှင် ဘယ်အရောင်လိုင်းကိုစီး၊ ဘယ်ဘူတာရောက်လျှင် ဆင်း၊ နောက်ပြီး ဘယ်အရောင် လိုင်းကိုပြောင်းစီး စသည်ဖြင့် အချင်းချင်း လမ်းညွှန်တတ် ကြရာ မှတ်ရသားရ အလွန်လွယ်ကူသဖြင့် ခရီးသွားရ သည်မှာ အဆင်ပြေလှပါသည်။

ရထားတွဲများမှာ ဘေးတဘက်တချက်စီတွင် တံခါးပေါက် သုံးပေါက်စီပါပါသည်။ တဘက်မှ တံခါး သုံးပေါက်ကို ရထားပေါ်သို့ တက်သူများက အသုံး ပြုကြ၍ အခြားတဘက်မှ သုံးပေါက်ကို ရထားပေါ်မှ ဆင်းသူ များက အသုံးပြုကြသည်။ မီးရထားမှာ

ခုတ်မောင်းနေစဉ် မြေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားလိုက်
 မြေပေါ်သို့ ပြန်တက်လာလိုက်ဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါရသည်မှာ
 အရသာတမျိုး ဖြစ်သည်။ ရထားများမှာ တစီးပြီးတစီး
 ၅ မိနစ်ခန့် ခြား၍ ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက်ဖြင့်
 ပြတ်လတ်သည်ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။

ကိုရီးယားမှာ ပစ္စည်းပျောက်မှုမရှိ

ရထားအဝင်အထွက် အချိန်မှန်ခြင်း၊ ဆိုက်ရောက်
 ချိန် တိကျခြင်းတို့ကြောင့် ရထားကို လူအများစုက
 အသုံးပြု သွားလာကြသည်။ ခရီးသည်များသည် ဘူတာမှ
 ဝယ်လာသော ဂျာနယ်၊ သတင်းစာ စသည်တို့ကို
 ရထားပေါ်တွင် ဖတ်ပြီး ဆင်းသွားသောအခါ အမိုးကပ်စင်
 ပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့တတ်ကြသည်။ ထိုအခါ နောက်ထပ်
 တက်လာသူတို့က ယူ၍ဖတ်ကြပြန်သည်။

ခရီးသည်များသည် ရထားပေါ် ရောက်သည်နှင့်
 စာဖတ်သူက စာဖတ်နေ၍ စာမဖတ်သူက ပါလာသည်
 ပစ္စည်းကို အမိုးကပ်စင်ပေါ်တွင် စိတ်ချလက်ချတင်၍
 ထိုင်လျက် အိပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သော
 ကိုစိုးနိုင်အား “အဲဒီလိုထားတော့ ပစ္စည်းတွေ မပျောက်
 ဘူးလား”ဟု မေးမြန်းကြည့်မိပါသည်။ ကိုစိုးနိုင်က
 “ဆိုး(လ်)မြို့မှာ ပိုက်ဆံကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ပစ္စည်းကို ကြိုက်တဲ့

နေရာမှာထား၊ လုံးဝ မပျောက်ပါဘူး၊ လုယက်မှုလဲ မရှိဘူး” လို့ ပြောပြပါသည်။

ကျေးဇူးသိသူ

စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍ စားသောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်း၏ ဘေးဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော အဖိုးကြီးတယောက်က ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဘက် ကူးလာ၍ ဘယ်နိုင်ငံကလဲဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က မြန်မာပြည်ကပါဟု ဖြေသည်၊ အဖိုးကြီးက နားမလည်ပါ။ ဘားမားဟု ပြင်ပြောပါသည်၊ နားမလည်ပါ။ ဘီရမာဟု ပြောသောအခါမှ ရဲ ရဲ ဘရူးမားဟုပြော၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပုခုံးကို တရင်းတနီး လာ၍ဖက်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ကိုးရီးယားလူမျိုးများက ဘယ်နိုင်ငံ ကလဲဟု မေးသောအခါ မြန်မာ၊ ဗမာ၊ ဘားမား၊ ဘီရမာ၊ ဘရူးမား၊ ဘူးမား စသည်ဖြင့် စကားလုံးအမျိုးမျိုးပြောင်းပြေမှ တခုခုကို နားလည်တတ်ကြသည်။ ခေတ်လူငယ်များက မြန်မာဟု ပြောလျှင် နားလည်လွယ်ကြ၍ လူကြီးများ ကတော့ ဘရူးမား ဟု ပြောမှ နားလည်သူများပါသည်။

အဖိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ သူ့ဟင်း ခွက်များ ယူလာ၍ ချပေးပြီး အတူတူရောထိုင်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဟင်းများကို စားဖို့ အတင်းတိုက်တွန်း

လေသည်။ သူ့ကိုအားနာ၍ အချဉ်ဖတ်အနည်းငယ်တော့
စားခဲ့ပါသည်။ ထိုအဖိုးကြီးက “မင်းတို့မြန်မာတွေ
စီးပွားရေးကောင်းတုန်းက တို့ကို အများကြီးအကူအညီ
ပေးခဲ့ဘူးတယ်၊ အဲဒါတွေ ခုခေတ်လူငယ်တွေ မသိကြဘူး၊
ရော့ပါ၊ အကုန်စားစမ်းပါ” ဟုပြောကာ အတင်း တိုက်တွန်း
ပါသည်။ ကျေးဇူး သိတတ်သော အဖိုးကြီးပေပဲ ဟု
စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိပါသည်။

ပဋိသန္တာရလွန်ကြွယ်ဝ

ကိုရီးယားလူမျိုးတို့တွင် ပဋိသန္တာရ စကားလုံးများ
အလွန်ပေါကြွယ်ဝပါသည်။ ဆိုင်တခုခုထဲ ဝင်သွားလျှင်
ကြွကြပါ၊ အခုလိုတွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြိုက်တာ
ရွေးဝယ်ပါ၊ ဘယ်နိုင်ငံက လာတာပါလဲ စသည်ဖြင့် ပြောဆို
တတ်ကြပြီး ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်သွားလျှင်လည်း လမ်းခရီး
ဖြောင့်ဖြူးပါစေ၊ နောက်တခါ ကြိုမယ်ဆိုရင် ထပ်တွေ့ချင်
ပါသေးတယ် စသည်ဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။

တက္ကစီ ငှားစီးလျှင်လည်း ဘယ်ကလာတာလဲ၊
ဘာလာဝယ်တာလဲ စသည်ဖြင့် မေးတတ်ပြီး ကားပေါ်က
ဆင်းလျှင်လည်း တက္ကစီမောင်းသမားက “ခင်ဗျားတို့ကို
ချောချောမောမော ရောက်အောင်လိုက်ပို့နိုင်တာ သိပ်
ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ တက္ကစီ ငှား၍

စီးသူကလည်း “အပြန်လမ်း ဖြောင့်ဖြူးပါစေ” “လမ်းကောင်းကောင်း ကြည့်မောင်းနော်” “သတိထားပြန်၊ ကားသိပ်ရှုပ်တယ်” စသည်ဖြင့် ကားမောင်း သမား၏ အသက်အရွယ်ကို ကြည့်၍ ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုမျှသာမက သူ့နေရာဒေသအလိုက်၊ အခြေ အနေအလိုက် ပြောဆိုကြသော အခြားပဋိသန္ဓာရ စကားလုံးများလည်း များစွာရှိသေးသည်။

ကြာဆီးနားမိချို

ကိုရီးယားရှိ ဆိုင်များတွင်တွေ့ရသော ဟင်းသီး ဟင်းရွက်၊ သစ်သီး စသည်တို့မှာ ကြီးမားပြီး လတ်ဆတ်သည်။ စားလို့လဲကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုရီးယား ပန်းသစ်တော်သီးနှင့် ဖရဲသီးများမှာ အလွန်ပင်စားလို့ ချိုမြိန်၍ အရည်ရွှမ်းသည်။

ကိုရီးယားတွင်စားသောက်သော အစားအစာဆန်းတစ်မျိုးမှာ “ကြာဆီးနားမိချို” ဆိုသော အစားအစာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က “ကျားသားမိုးကြီး” ဟု အလွယ်မှတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအစားအစာကို မှာသောအခါ ဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့လာ၍ ပထမ ဂက်(စ်)မီးဖို ချပေးသည်။ နောက်ပြီးဝက်သားစိမ်းများ ထည့်ထားသော ပက်လက် ဒယ်အိုးတလုံးကို ယူလာ၍ မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး မီးမွှေးပေးသည်။

ထို့နောက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိမ်းများ ရောထဲထားသော ဆလပ်ပွဲတပွဲ၊ အချဉ်ဖတ် ငါးခွက်ခန့်နှင့် တို့စားစရာ အချဉ်ရေ အငန်ရေ နှစ်ခွက် ထပ်ချပေးသည်။ စားမည်သူက ဝက်သားကို ဒယ်အိုးပူဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကင်၍ အချဉ်အငန် စသည်တို့ဖြင့် တို့စားရသည်။

ဆိုး(လ်)မြို့တရားပွဲ

မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဆိုး(လ်)မြို့၌ ညနေ တရားပွဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် ယောဂီ များအား မှာစရာရှိသည်များကို အကျဉ်းမျှ မှာကြားပြီး ညနေ ၂ နာရီခွဲခန့်တွင် ဗန်နယားဆာကျောင်းတိုက်မှ ဆိုး(လ်)မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆိုး(လ်)မြို့တွင် ညနေ ၆ နာရီခန့်မှစ၍ ၂ နာရီ ခွဲခန့် တရားချီးမြှင့်သည်။ တရားပွဲကို ဗွီဒီယိုခွေများ အသံဖမ်းစက်များဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးထားကြသည်။ တရားပွဲပြုလုပ်ရာ အဆောက်အအုံမှာ စုပေါင်း၍ တရား အားထုတ်ရာ ဘာသာရေး အဆောက်အအုံတခု ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရား အကြောင်းကို ကိုရီးယားဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာအုပ်ငယ်ကလေးများ ကိုလည်း တံခါး ပေါက်ဝတွင် ဝေငှကြသည်။ တရားချီးမြှင့် ပြီးသောအခါ အမေးအဖြေကဏ္ဍ ပြုလုပ်သည်။ ပရိသတ်က မိမိတို့

သိလိုသည်များကို မေးမြန်းကြပြီး ဆရာတော်ဘုရားက
ဖြေကြားပေးသည်။

မေလ ၁၆ ရက်နေ့သည် ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏
ဗုဒ္ဓနေ့ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဗုဒ္ဓနေ့မှာ မြတ်စွာဘုရား
ဖွားမြင်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ နေရာအနှံ့တွင် **Buddha's
Birthday**ဟူသော စာတမ်းများကို ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။
အိမ်များ၊ ဆိုင်များနှင့် လမ်းတလျှောက်တွင် ရောင်စုံမီးပုံး
များကို စီ၍ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
များမှာတော့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရောင်စုံမီးပုံးများကို
အမြင့်တွင် ကြိုးများတန်း၍ နေရာအနှံ့ ခပ်စိပ်စိပ်လေး
ချိတ်ဆွဲထားရာ ကောင်းကင်ကိုပင် မမြင်ရလောက်အောင်
များပြားလှသည်။

ဗုံဝင်ဆာကျောင်း တရားပွဲမှာ တရားနာယူသူ
ပရိသတ် ၂၅၀ ခန့်ရှိသည်။ ဘာသာပြန်အဖြစ် မခေမာကပင်
ဆောင်ရွက်သည်။ တရားနာပရိသတ်မှာ စူးစူးစိုက်စိုက်
စိတ်ဝင်တစား နာယူကြသည်။ သို့သော်လည်း နေ့ဆွမ်း
ဘုန်းပေးချိန် နီးကပ်နေသဖြင့် ၁ နာရီခွဲခန့်သာ
ဟောကြားခဲ့ရသည်။

မခေမာက မြန်မာဘုန်းကြီးတွေဟာ ၁၂ နာရီ
ကျော်လျှင် ဆွမ်းမစားရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းစားရန်
အချိန်ကျနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တရားပွဲကို ဤမျှနှင့်

အဆုံးသတ်လိုက်ရကြောင်း ပြော၍ ပရိသတ်ကို တောင်းပန်
လိုက်သည်။

စည်ကားလှသော ဗုဒ္ဓနေ့ပူဇော်ပွဲ

ညနေပိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓနေ့ အခမ်းအနားကို သွားရောက်
ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။ ဗုဒ္ဓနေ့အခမ်းအနား ပွဲများကို
အားကစားကွင်းကြီး တခုထဲတွင် စုပေါင်း၍ ပြုလုပ်
ဆင်နွှဲကြသည်။

ဗုဒ္ဓနေ့ပွဲတော်ကို ကိုရီးယားနိုင်ငံ တဝှမ်းလုံးရှိ
ဘာသာရေး လူမှုရေးအဖွဲ့များ၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ
အဖွဲ့များနှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှ ကိုရီးယားသို့ ရောက်ရှိ
နေကြသော မြန်မာ၊ တရုတ်၊ နီပေါ၊ မွန်ဂို လီးယား၊ သီရိ
လင်္ကာ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှားစသော နိုင်ငံများမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်များက ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲကြသည်မှာ အဖွဲ့ပေါင်း ၃၅
ဖွဲ့ခန့်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင်
အားကစားကွင်းကြီးထဲ၌ အဖွဲ့လိုက် တီးမှုတ်ကခုန်
နေကြသည့် အသံများမှာ ဘဝဂ်တိုင်ထိ ပျံ့လွင့်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ အားကစားကွင်းထဲသို့ မဝင်နိုင်
သဖြင့် အပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ကားကိုရပ်၍
အားကစားကွင်းအတွင်းမှ ထွက်လာမည့်သူများကို
စောင့်မျှော် နေရသည်။

တနာရီလောက် ကြာသောအခါတွင် ကိုရီးယား
 ရဟန်းပျိုအဖွဲ့များက တံခွန်များ၊ စာတမ်းများ၊ ရောင်စုံ
 မီးပုံးများကိုင်၍ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ထွက်လာကြကာ
 စုရပ်ဖြစ်သော ချိုဂဲဆာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ချီတက်
 သွားကြသည်။ ထိုစုရပ်တည်ရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
 အားကစားကွင်းနှင့် တမိုင်ကျော်ကျော် ဝေးသည်ဟု
 သိရသည်။ ရဟန်းတော်အဖွဲ့များပြီးသည့်အခါ သီလရှင်
 အဖွဲ့များကလည်း စာတမ်းများ၊ တံခွန်များ၊ ရောင်စုံမီးပုံးများ
 ကိုင်ကာ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ထွက်လာကြပြီး ဆက်လက်
 ချီတက်သွားကြပြန်သည်။

ထူးထူးခြားခြား ဘုန်းကြီးနှင့် သီလရှင် စုံတွဲအဖွဲ့
 တဖွဲ့ကိုလည်းတွေ့လိုက်ရသည်။ မည်သည့်အရောင်က
 အိမ်ထောင်ပြုသော ဘုန်းကြီးအဖွဲ့၊ မည်သည့်အရောင်က
 အိမ်ထောင်မပြုသော ဘုန်းကြီးအဖွဲ့ဟု မခေမာက
 ရှင်းပြပါသည်။

နောက်ထပ်ထွက်လာသော အဖွဲ့များမှာ လူများ
 ဖြစ်ကြပြီး ဆင်တူဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။
 ပထမဆုံး ထွက်လာသော အဖွဲ့မှာ အမျိုးသမီးကြီးများဖြစ်၍
 တဖွဲ့လုံး ပန်းနုရောင်ရိုးရာဝတ်စုံကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထား
 ကြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သူများ ဗွီဒီယို ရိုက်သူများကလည်း
 ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲများက လမ်းရှင်း

ပေးသည်။ အမျိုးသမီးများမှာ ရိုးရာဝတ်စုံ အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုးကို ရောင်တူဆင်တူဝတ်ဆင်၍ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ဆက်လက်ထွက်လာကြသည်။ ပန်းနု၊ အစိမ်းနု၊ အဝါနုရောင် များကို အဝတ်များကြသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသားကြီးများအဖွဲ့ ထွက်လာကြ သည်။ အမျိုးသားအဖွဲ့များမှာ တူရိယာများကို တီးမှုတ် က၊ခုန်လာကြသည်။ စီးချက် ဝါးချက်ညီညီ တီးမှုတ်သော အဖွဲ့ ရှိသလို၊ ဖြစ်သလို တီးမှုတ်သော အဖွဲ့များလည်းရှိသည်။ အဖွဲ့တိုင်းသည် မကြာခဏ တနေရာရာတွင် ရပ်၍ တီးမှုတ် က၊ခုန် နေတတ်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံးမှာ အလွန်အမင်း တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြပုံ ရပေသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် အဖိုးများပင် တက်တက်ကြွကြွ လက်လှုပ်လှုပ် ခြေလှုပ်လှုပ် စည်းချက်ကျကျ ကနေကြ သည်ကို ရွှင်မြူးဖွယ်ရာ မြင်ကြရသည်။

အမျိုးသားကြီးများအဖွဲ့ ပြီးသောအခါ လူငယ် လူရွယ် အမျိုးသားအဖွဲ့များ၊ အမျိုးသမီးအဖွဲ့များ ထွက်လာ ကြသည်။ သူတို့မှာ အများအားဖြင့် ခေတ်ပေါ် ဆင်တူ ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ အမျိုးသားအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့မှာ ဆလွန်းကား အရွယ်ခန့်ရှိသော မိုးပျံဘောလုံးကြီး သုံးလုံးစီကို ကိုင်ဆောင် လာကြသည်။ မိုးပျံ ဘောလုံးကြီးများက ကောင်းကင်တွင် တငြိမ်ငြိမ် လွင့်ပျံလှုပ်ရှား နေကြသည်။

မိုးပျံဘောလုံးကြီးများ၌ မျက်နှာစာတဘက်တွင် **Buddha's Birthday** ဟူသော စာတန်းကို ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားပြီး အခြားတဘက်တွင် ဘုရားအလောင်းတော် ကလေး ဖွားမြင်ပြီးခါစပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။ ကြာပွင့် ပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် လက်ညှိုးထောင်ကာ လောကသုံးပါးကို ကြွေးကြော်ကြုံးဝါးနေပုံ ဖြစ်သည်။ ထိုပုံများကို ကိုရီးယား၌ ထွန်းသမျှ မီးပုံးများပေါ်တွင်လည်း တွေ့ရသည်။ တချို့ကလေးငယ်များ၏ ပါးပေါ်တွင်လည်း ထိုပုံကို စတစ်ကာပေါ်၌ ရေး၍ ကပ်ထားတတ်ကြသည်။ ထိုအမျိုးသားအဖွဲ့များသည် ရှေ့ဆုံးအတန်းက မိုးပျံ ဘောလုံးကြီးများကို ကိုင်၍ နောက်မှ အတန်းက မီးပုံးများ ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။ နောက်တန်းများကတော့ တီးမှုတ်ကခုန် ကြသည်။ တဖွဲ့နှင့် တဖွဲ့ အပြိုင်အဆိုင် တီးမှုတ်ကြသည်။ တဖွဲ့နှင့် တဖွဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ဝတ်စားကြ၍ အရောင်အသွေး စုံလင်လှသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းသားအဖွဲ့များ ကျောင်းသူ အဖွဲ့များ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ထွက်လာကြပြန်သည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ အဖွဲ့များကတော့ ရှင်းသည်။ သူများထက် ထူးအောင် လုပ်သည်။ တနှစ် တခါသာ ဆင်နွှဲရသော သည်ပွဲကို အားလုံးထက်သာအောင် လုပ်ပြချင် ကြပုံ ရပေသည်။

ကျောင်းသားအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ သုံးဖွဲ့မှာ စက်တံများစီး၍
ထွက်လာကြသည်။ လက်မှလည်း ဘင်တိုများကို တဒိန်းဒိန်း
ပြိုင်တူ ထုနေကြသေးသည်။ ကျောင်းသားအဖွဲ့ တဖွဲ့က
သိုင်းဝတ်စုံများနှင့် သိုင်းကွက်နင်း၍ ထွက်လာကြသည်။
ရှေ့မှ ဗိုတီးသူနှင့် အံကျ ညီညီညာညာ သိုင်းကွက် က၊
လာကြသည်။ ကျောင်းသူအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့မှာ ရောင်စုံပန်းဖွားများ
ကိုင်၍ မြောက်ကာမြောက်ကာ ကလာကြသည်။
အခြားကျောင်းသူအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ကလည်း ခေါင်းတွင်
ဖဲကြိုးရှည်ကြိုးများ ချည်လာ၍ ကိုးရီးယား ခေါင်းယိမ်း
ဖဲကြိုးအကကို ကလာကြသည်။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အဖွဲ့များ ပြီးသောအခါမှ
နိုင်ငံခြားသားအဖွဲ့များ ထွက်လာကြသည်။ နိုင်ငံခြားသား
အဖွဲ့များသည် ကိုယ့်အမျိုးသား ရိုးရာဝတ်စုံများကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရိုးရာတီးလုံးများကို တီးကာ ရိုးရာ
အကများ က၊၍ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ထွက်လာကြသည်။
နီပေါအဖွဲ့မှာ သက်ကြီးအဖွဲ့နှင့် သက်လတ်အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး
ထွက်လာကြသည်။ သက်ကြီးအဖွဲ့တွင် အဖိုးကြီး အဖွားကြီး
များက တီးလုံးများ မြိုင်နေအောင်တီးကြပြီး အသက် ၆၅
နှစ်ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတယောက်က ကွေးနေအောင်
က၊နေသည်။ လမ်းဘေးမှ ကြည့်နေကြသူများက
လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြသည်။ ထွက်လာသော

အဖွဲ့များမှာ မိမိတို့နိုင်ငံ အမည်များကို ဆိုင်းဘုတ်များရေး၍
ကိုင်လာကြသည်။

မြန်မာအဖွဲ့ ထွက်လာသောအခါ ရှေ့ဆုံးမှ
ကိုရီးယားနိုင်ငံ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း MYANMAR
BUDDHIST ASSOCIATION, KOREA ဟု ရေးထိုး ထားသော
ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြှောက်ကိုင်၍ ထွက်လာကြသည်။
နောက်မှလည်း ကြေးစည်ကို နှစ်ယောက်ထမ်း၍
တီးလာသည်။ ကျန်လူများမှာ ရရာ တူရိယာပစ္စည်းများကို
တီးခတ်လာကြသည်။

အမျိုးသမီး သုံးဦးက မြန်မာဇာတ်မင်းသမီး
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ သူတို့မှာ ဗုဒ္ဓနေ့ပူဇော်ပွဲ
အဖြစ် အငြိမ့်ကနေရာမှ အချိန်ကျသဖြင့် အဝတ်မလဲနိုင်ဘဲ
မင်းသမီးဝတ်စုံဖြင့်ပင် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး လိုက်ခဲ့
ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်သို့ ပုံကျနေသော မင်းသမီး
ထမီ အနားစကို လက်တဘက်က မ,ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်
ကြရသဖြင့် မလွတ်မလပ် ကသိကအောက် ဖြစ်နေကြပုံ
ရပေသည်။ အခြားလက်တဘက်ကလည်း ရောင်စုံမီးပုံး
များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြရသေးသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကို မြင်သောအခါ လက်အားသူ
များက လမ်းပေါ်၌ပင် ဦးကုန်းချကြသည်။ မင်းသမီးများ
ကတော့ လက်အုပ်ချီ ဂါဝရပြုပြီး “ဆရာတော်ဘုရား၊

အထိုင်အထ ခက်နေတဲ့အတွက် ဦးမချနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ
ဘုရား” ဟု တဆင့် လျှောက်တင်ခိုင်းကြသည်။

ထို့နောက် ကိုရီးယားနိုင်ငံ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ
အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအေးမြင့် ရောက်လာသည်။ ကိုအေးမြင့်က
“ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီနှစ်တော့ ပြင်ဆင်ချိန် သိပ်မရလို့
ဒီလောက်ပဲ လုပ်နိုင်လိုက်ပါတယ်ဘုရား၊ နောက်နှစ်တွေ
ကျရင်တော့ အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းနဲ့ ဝင်နွဲ့နိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ့မယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်
ဘုရားက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်တော်မူသည်။

နိုင်ငံခြားသားအဖွဲ့များ အားလုံးကုန်သောအခါ
ငါးနှစ်အရွယ် ကိုရီးယား ကလေးငယ်များ မီးပုံးများကိုင်၍
ဝေါခနဲ ပြေးထွက်လာကြသည်။ စုစုပေါင်း အယောက်
ငါးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထို့နောက်မှ
နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်များက မီးပုံးများကိုင်လျက်
လူကြီးများ၏ ဂုတ်ပေါ်တွင် ခွ၍ စီးလာကြသည်။ ပါးနှစ်ဖက်
ပေါ်တွင်လည်း ဘုရားအလောင်းတော် ကြာပွင့်ပေါ်၌
မတ်တပ်ရပ်နေပုံကို စတစ်ကာတွင်ရေး၍ ကပ်ထားကြသည်။
ကလေးငယ်များသည် နောက်ဆုံးအသုတ် ဖြစ်သည်။

ချီတက်သွားရာ လမ်းတလျှောက်မှာ တဝန်းဝန်း
တဒိုင်းဒိုင်းဆူညံနေကာ မီးရောင်များကလည်း ထိန်ထိန်လင်း
နေလေသည်။ စီတန်းချီတက်သူ များသည် နံနက်စောစော

၃ နာရီကျမှ နောက်ဆုံးအဖွဲ့ပါ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ စုရပ်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ကြပြီး ဗုဒ္ဓနေ့ပူဇော်ပွဲ
အခမ်းအနား ကျင်းပကြမည်ဟု သိရသည်။

ည ၈ နာရီခန့်တွင် တရားစခန်း တည်ရှိရာ
ဗန်နယားဆာကျောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြရာ
ည ၁၀ နာရီခွဲ ခန့်တွင် တရားစခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

စခန်းသိမ်း

မေလ ၁၇ ရက်နေ့နံနက်တွင် တရား စခန်းသိမ်းပွဲ
ပြုလုပ်၍ ဆရာတော်ဘုရားက သြဝါဒစကား မိန့်ကြားသည်။
ဆရာတော်က “နောင်လဲ အချိန်ရတိုင်း အားလပ်တိုင်း
တရားထိုင်ကြ”ဟု ယောဂီများကို မိန့်ကြားသည်။ ယောဂီ
များကလည်း “တပည့်တော်တို့ အခြေခံ ကောင်းကောင်း
ရသွားပြီမို့ အားလပ်ရင် တရားထိုင် ပါမယ်ဘုရား”ဟု
ပြန်လျှောက် ကြသည်။ ထို့နောက် အဖွဲ့လိုက် အမှတ်တရ
ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။

တရားစခန်းအတွင်း ၁၀ ရက်ပတ်လုံး စကားမပြော
ရဘဲ အောင့်ထားကြရသောကြောင့် တရားစခန်းသိမ်းပြီး
သောအခါ ယောဂီများစု၍ စကားပြောနေကြသည်။ မိမိတို့
တွေ့ရှိခဲ့သည့် တရားများကို တယောက်နှင့်တယောက်
အပြန်အလှန် ပြောကြရင်း ဝမ်းသာကြည်နူး နေကြသည်။

ကံကောင်းတယ်

ယောဂီ တယောက်က ကျွန်တော့်အား လာရောက် မိတ်ဆက်ပြီး “မစ္စတာမြန်မာ၊ မင်း မြန်မာ ပြည်သားဖြစ်ပြီး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ရတာ သိပ် ကံကောင်းတယ်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာပြည့်စုံတဲ့ ဆရာတော်နားနေရလို့ မင်းက တခြား မြန်မာတွေထက် ပိုပြီး ကံကောင်းတယ်” ဟု လာပြောသည်။

ကိုရီးယား မဟာယာနဘုန်းကြီး ဂျီစန်း*ကလည်း လာရောက် မိတ်ဆက်ပြီး “ငါက အစက တိဘက်ကို သွားမလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ခေမာပြောပြလို့ ဒီလာပြီး တရားထိုင်ဖြစ်တာ၊ အခုတော့ တိဘက်ကိုသွားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အခု တရားအစစ်အမှန်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ၊ မင်းတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို နောက်နှစ်ကျ လာဖြစ်အောင်လာပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ဦးမယ်၊ တရားလဲထိုင်မယ်” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း “လာဖြစ်အောင်သာ လာခဲ့ပါ၊ မြန်မာနိုင်ငံက အမြဲတမ်း ကြိုဆိုနေပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ ယောဂီများက ပြန်ရန်စီစဉ်ကြသည်။ ယောဂီတယောက်၏ ကားမှာ

* ထို ကိုရီးယားဘုန်းကြီး ဂျီစန်းသည် ၂၀၀၀ခုနှစ်၊ ဂျူလိုင်လက စ၍ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ၌ ထေရဝါဒ ရဟန်းပြုပြီး တရားအားထုတ်နေပါပြီ။

ရပ်ထားတာ ကြာပြီဖြစ်၍ စက်နှိုးမရပဲ ဖြစ်နေသည်။ ကိုရီးယားဘုန်းကြီး ဘိုချွန်းက ကားကို ဟိုနှိုက်သည်နှိုက် လျှောက်နှိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဝင်ကူ၍ ပြင်ပေးသည်။ မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသော်လည်း ကားမှာ စက်နှိုး၍မရသေးပေ။ နှစ်ယောက် စလုံး စိတ်ညစ်နေကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကားကို နှစ်ချက်လောက် ကန်ပစ် လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီး ဘိုချွန်းကလည်း လက်ထဲမှ ပလာယာဖြင့် ကားအင်ဂျင်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ နှစ်မိနစ်ခန့် အနားယူကြသည်။ နောက်ပြီး ကားကို တစ်ဖန်ပြန်၍ စက်နှိုးကြည့်လိုက်သောအခါ ကားမှာ စက်နှိုးသွားသည်။ ဘိုချွန်းက လက်ရုံးဆန့်၍ “I have experiences in everything”ဟု အော်သည်။ ကျွန်တော် ကလည်း “Me too”ဟု အော်၍ လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက် ကြသည်။ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ပူဆန် ဆိပ်ကမ်းမြို့တော်

ကျွန်တော်တို့လည်း ညနေ ၂ နာရီခွဲ ခန့်တွင် ပစ္စည်းများသိမ်း၍ ယော်ဂျူးနယ်ရှိ ဗန်နယားဆာကျောင်းမှ အပြီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုးလ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဘုံဝင်ဆာကျောင်းတွင် ခဏ အနားယူကြသည်။ ထို့နောက်

ဆရာတော်ဘုရားနောက်မှ ကိုထွန်းထွန်းလတ်၊ မခေမာနှင့် ကျွန်တော်တို့လိုက်ပါကာ ည ၇နာရီ မိနစ်၂၀ လေယာဉ်ဖြင့် ဆိုးလ်မြို့မှ ထွက်ခွါခဲ့ကြပြီး တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ ဒုတိယမြို့တော် ပူဆန်(PUSAN)မြို့သို့ သွားကြသည်။

ပူဆန်မြို့သို့ ည ၈ နာရီခွဲခန့်တွင် ရောက်ကြသည်။ ပူဆန်မြို့၊ ထဲဂျွန်းဆာကျောင်း၌ တည်းခိုကြရသည်။ ထဲဂျွန်းဆာကျောင်းမှ ကိုရီးယားဘုန်းကြီးသည် အသက် ၇၀ ခန့်ရှိ၍ ထေရဝါဒ ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က ချမ်းမြေ့ရိပ်သာသို့ ကြွလာဘူးသည်။

နောက်တနေ့ မေလ ၁၈ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းထွန်းလတ်တို့ ပူဆန်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဒုတိယမြို့တော် ပူဆန်မြို့မှာ ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည်။ နေအိမ်များကို ဆိပ်ကမ်းတလျှောက်ရှိ တောင်စောင်းများ ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသောကြောင့် ကြည့်၍လည်း အလွန်လှပသည်။ လမ်းတလျှောက်တွင် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များကို စိုက်ပျိုးထားပြီး လုံးဝန်းနေအောင် တိတိပပ ညပ်ထားသောကြောင့်လည်း ပို၍ မျက်စိပသာဒ ရှိလှသည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏မြို့တော် ဆိုလ်းမြို့ထက်ပင် ပိုမို၍လှပ သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်သူများကိုလည်း နေရာအနှံ့ တွေ့ရသည်။

အပြန်တွင် ပန်းခြံတခုအတွင်းသို့ ဝင်၍ ကြည့်ရှုကြသည်။ ပန်းခြံမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ်ပြီး အခမဲ့ ဝင်နိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်သူများနှင့် အပြေးလေ့ကျင့်သူများ၏ ဓဏတာ နားခိုရာဌာန ဖြစ်သည်။ ပန်းခြံအတွင်း၌ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်သည့် ပစ္စည်းများ အစုံအလင် ထားပေးသည်။ လေ့ကျင့်ရေး ပစ္စည်းများကို သံကြိုးဖြင့်ချိတ်တွဲ ထားသည်။ ကျွန်တော် တို့လည်း ဝင်၍ ဝိတ်မခြင်း၊ ဒိုက်ထိုးခြင်း၊ ဘားဆွဲခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသေးသည်။

ထဲဂျွန်းဆာကျောင်းသို့ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ပြန်ရောက်ကြသည်။ နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ထဲကပ်ဆာ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ထုံဒေါဆာ ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးများကို ဖူးတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ပူဆန်တရားပွဲ

မေလ ၁၉ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ပူဆန်မြို့ရှိ ဆရာတော်ဘုရား ခေတ္တသီတင်းသုံးနေထိုင်သော ထဲဂျွန်းဆာ ကျောင်း၌ ကိုရီးယားလူမျိုးများအတွက် တရားပွဲ ကျင်းပပေးသည်။ ဆရာတော် ဟောကြားသော တရားတော်ကို

မခေမာကပင် ဘာသာပြန်ပေးသည်။ တရားပွဲကို ဗွီဒီယို ရိုက်ကူး၍ ကိုရီးယား ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်ပေးမည်ဟု သိရသည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် ရုပ်မြင်သံကြား ထုတ်လွှင့် သည့် တီဗွီလိုင်း TV Channal များစွာရှိရာ ဘာသာရေး အတွက် သီးသန့်လိုင်း တခုအဖြစ် ထုတ်လွှင့်ပြသပေး ထားသည်။ ထို ဘာသာရေးလိုင်းမှ ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားပွဲကို ထုတ်လွှင့်ပြသပေးမည်ဟု သိရသည်။

တရားနာပရိသတ် ၅၀ ခန့် လာမည်ဟု ခန့်မှန်း ထားသော်လည်း တရားဟောသောအခါ ပရိသတ် ၁၅၀ ခန့် လာရောက် နာကြားကြသည်။ တရားပွဲအစတွင် တရားပွဲ ခန်းမဆောင်အပြည့် ပရိသတ် ၈၀ ခန့် နေရာရကြသည်။ နောက်ပိုင်းရောက်လာသူ များမှာ အပြင်ဘက်မှ နာကြား ကြရသည်။

တချို့က သမံတလင်းပေါ်တွင် ဖုံခင်း၍ နာကြား ကြသည်။ သူတို့အတွက် တခြားအဆောင်များမှ ကော်ဇော များကို ယူ၍ ထိုင်စရာနေရာ စီစဉ်ပေးရသည်။ တချို့က နေရာမရသောကြောင့် မြေကြီးပေါ်တွင်ပင် ထိုင်၍ တရားနာကြရသည်။

တရားပွဲကို စောင့်ရှောက်နေသော စစ်သားလေး နှစ်ယောက်မှာ ပထမတွင် ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်နေ

ကြပြီး ခဏကြာတော့ မြေကြီးပေါ်တွင် ကျကျနန ထိုင်ကာ တရားနာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် တရားစခန်း၌ နေ့စဉ် တရားဟောစဉ်ကပင် တချို့ ပါဠိစကားလုံးများကို ညှပ်၍ သုံးတတ်ရာ ပါဠိစကားလုံးများကို ဘာသာပြန်သူ မခေမာ နားယဉ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု တရားပွဲတွင် ဟောသော ပါဠိစကားလုံးများကို မခေမာက အခက်အခဲ မရှိဘဲ ချောချောမောမော ဘာသာပြန်သွားနိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

မခေမာသည် တရားစခန်း၌ ဘာသာပြန်သူ လုပ်စဉ်ကပင် တရားပွဲအပြီး၌ ပါဠိ စကားလုံးများကို အဓိပ္ပါယ်နှင့် တကွ ရေးမှတ်ထားတတ်သည်။ မေ့ကျန်သော ပါဠိစကားလုံးတချို့ကို ကျွန်တော့်အား အဓိပ္ပါယ်ပြောပြ၍ ပြန်မေးတတ်သည်။ “နီဝရဏတရား ငါးပါးရှိတယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားက ဟောတယ်၊ အဲဒီအထဲက တရား ထိုင်နေရင်း ငိုက်မြည်းတာကို ဘာ နီဝရဏလို့ ခေါ်သလဲ၊ တရားထိုင်နေရင်း စိတ် ပျံ့လွင့်ပြီး တခြား အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြီးတွေးတော စဉ်းစားမိတာကို ဘာ နီဝရဏလို့ ခေါ်သလဲ” စသည်ဖြင့် ပြန်ပြန်မေး၍ စာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်ထားကာ အလွတ်ရအောင် ပြန်၍ ရွတ်ဆိုနေ တတ်သည်။

သစ္စာလေးပါး၊ နိဝရဏတရား ငါးပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး စသည်တို့ကို ပါဠိလိုရာ အဓိပ္ပါယ်ပါ မမေမာက ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတရားပွဲတွင် အခက်အခဲမရှိ ဘာသာပြန်သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားပွဲမှာ ၁ နာရီခွဲခန့် ကြာပါသည်။ တရားပွဲ ပြီးသောအခါ မမေမာက “ ဆရာတော်ဘုရားက ဟောတတ် လိုက်တာ၊ ခဏလေးနဲ့ အကုန်လုံးပါအောင် အနှစ်တွေချည်း ဟောသွားတာ သိပ်ရှင်းတာပဲ” ဟု ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာ အားရ လာပြောသည်။

တရားပွဲ ပြီးသောအခါ ဆွမ်းလောင်းလှူပွဲ ကျင်းပသည်။ တရားနာပရိသတ်က အသင့်ယူဆောင် လာသော ဆွမ်းထုပ်၊ ဆွမ်းဟင်းထုပ်နှင့် အချိုအချဉ် ဘောဇဉ်ခဲဘွယ် စသည်တို့ကို သပိတ်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင် လာထဲ၍ လောင်းလှူကြသည်။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ သတင်း ကြား၍ ပြေးလာသူ၊ လမ်းကြို၍ ဝင်ပြီး တရားနာသူတို့က နဝကမ္မ ဝတ္ထုငွေတို့ကို လှူဒါန်းသွားကြသည်။

ပူဆန်ကမ်းရိုးတန်း

ညနေတွင် ပူဆန်ကမ်းရိုးတန်း တလျှောက်ကို စက်လှေငှား၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။ စက်လှေပေါ် မတက်ခင် အနီးရှိ ဆိုင်တဆိုင်မှ ဒကာတယောက်က

ဆရာတော်ဘုရားနှင့် အဖွဲ့ကို ဖျော်ရည်များ လှူလိုပါသည်ဟု
မခေမာထံ လာရောက် ခွင့်တောင်းသည်။ ထို့နောက်
ဆရာတော်ဘုရားကို အအေးတပုလင်း လာကပ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အအေးပုလင်း တယောက်
တပုလင်းစီ လိုက်ပေးသည်။

စက်လှေသည် ပထမ မှန်မှန်ခုတ်မောင်းနေ၍
တဖြည်းဖြည်း မြန်လာသည်။ အတန်ငယ်ကြီးသော
လှိုင်းလုံးများကလည်း တခါတခါ လာရောက်ရိုက်ခတ်
သောကြောင့် တချက် တချက်တွင် စက်လှေမှာ ငြိမ်ခနဲ
ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ စက်လှေတစီးနှင့် တစီး
ရှောင်လျှင် အချင်းချင်း အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်ကြသည်။
အပြန်အလှန် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူကြသည်။ အလွန်
ပျော်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

စက်လှေသည် ကမ်းခြေတလျှောက် လှည့်ပတ်
ခုတ်မောင်းနေ၍ မျက်စိလည်ချင်စရာ အလွန်ကောင်း
ပါသည်။ နေလုံးက အရှေ့ဘက်ရောက်သွားလိုက်၊ အနောက်
ဘက် ရောက်သွားလိုက်၊ တောင်ဘက်မှ ပေါ်လာလိုက်နှင့်
မျက်လှည့်ပြနေသလိုပင် ကျီစယ် နေပါသည်။ မတ်စောက်
လှသော တောင်ကမ်းပါးများမှာ ကျောက်သားပကတိ
ဖြစ်နေ၍ တချို့နေရာများတွင် ရေတိုက်စားကာ ဂူများ
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တချို့စက်လှေများက

ခရီးတထောက်နား၍ ခရီးသည် အချို့က ထိုဂူများသို့ ရောက်အောင် သွားနေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ကျောက်တောင်များထက်တွင် အိမ်ကလေးများ တလုံးစ နှစ်လုံးစ ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တချို့နေရာများ၌ တောင်ထိပ်တည့်တည့်ပေါ်တွင် ဘုံ အဆင့်ဆင့်ပါသော ဘုရားကျောင်းများကို ဆောက်လုပ် ထားတတ်ကြရာ အလွန်ကြည်၍ ကောင်းလှသည်။

ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ကမ်းခြေနှင့် အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အရွယ်တူ ပုံစံတူ တောင်ပူစာညီနောင်က ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှ ထိုးထွက်နေသည်။ ထို တောင် ပူစာနှစ်လုံးကို မှော်တောင်ညီနောင်ဟု ခေါ်ကြောင်း မခေမာပြောပြ၍ သိရပါသည်။ ထို တောင်ညီနောင် နှစ်လုံးတွင် တခါတရံ တလုံးမှာ ပျောက်ပျောက်နေတတ် သောကြောင့် မှော်တောင်ညီနောင် ဟု ခေါ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်တော့်အထင်တော့ ကြည့်သူနှင့် တောင်နှစ်လုံး စဉ်လျက် တတန်းတည်း ကျသောအခါ တလုံးလုံးက ကွယ်နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပင်လယ်ပြင်မှ ထိုးထွက် နေသော တောင်ပူစာကြီးတလုံးကို တပတ်ပတ်၍ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။

မေလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ပူဆန်မြို့ရှိ ရောက်သင့်
 ရောက်ထိုက်ရာ နေရာများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၍ အပြန်တွင်
 စာအုပ်ဆိုင်တဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။
 စာအုပ်ဆိုင်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး အထပ်လေးထပ်ရှိသည်။
 သူ့အထပ်နှင့်သူ စာအုပ်အမျိုးအစားများ ခွဲခြားထားသည်။
 ကျွန်တော်တို့ အလိုရှိသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ အင်္ဂလိပ်
 သတင်းစာများကို တတိယထပ်သို့ တက်၍ ဝယ်ယူ
 ကြရသည်။ ဆရာတော်ဘုရား အလိုရှိသော စာအုပ်များကို
 မခေမာက ဝယ်ယူလှူဒါန်းသည်။ ကျွန်တော်အလိုရှိသော
 စာအုပ်များကိုလည်း မခေမာကပင် ဝယ်၍ လက်ဆောင်
 ပေးသည်။ စာအုပ်များဝယ်ပြီးနောက် ထဲဂျန်ဆာကျောင်းသို့
 ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ပင်လယ်စာနေဆွမ်း

၁၀ နာရီခန့်တွင် ကိုရီးယားနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ
 ဂုဏ်ထူးဆောင်သံတမန် ဟု ဆိုသော မဟာယာနဘုန်းကြီးက
 နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် လာရောက် ပင့်ဆောင်သည်။

သူ၏ကျောင်းမှာ အခြား ကျောင်းများကဲ့သို့
 အချွန်အတက်များပါသော အဆောက်အဦး မဟုတ်ဘဲ
 သာမန်ရှေးဆန်သော အဆောက်အဦး တခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းကိုတော့ ခေတ်မှီ ပရိဘောဂများဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်မွမ်းမံ ထားသည်။

ဘေးပတ်လည် နံရံများတွင်တော့ နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသော ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့တံဆိပ်များက ဝင့်ကြွားစွာ နေရာယူထား ကြသည်။ ၆ ခုမှာ ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ ပေးသော ဘွဲ့တံဆိပ်များ ဖြစ်၍ ကျန်ဘွဲ့တံဆိပ်များမှာ တခြား နိုင်ငံများမှ ပေးသော ဘွဲ့တံဆိပ်များဖြစ်သည်။

နေ့ဆွမ်းကို ထိုဘုန်းကြီးကပင် ဟော်တယ်တခုသို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆက်ကပ်သည်။ ဟော်တယ်မှာ ချမ်းသာသော လူတန်းစားများအတွက်သာ သီးသန့်လုပ်ထားသော ဟော်တယ်ဖြစ်သည်။ ခန်းမထဲတွင်စားနိုင်သလို သီးသန့် ခန်းထဲတွင်လည်း စားသုံးနိုင်သည်။ တခန်းကို ဝန်ထမ်း သုံးယောက် ထားပေးသည်။

စားသောက်ဖွယ် ဟင်းအမယ်များမှာ စုံလင် လှပေသည်။ ပင်လယ်ဂဏန်း၊ ပင်လယ်ခရု စသည် အလွန်ဈေးကြီးသော အစားအစာများလည်း ပါဝင်သည်။ ပင်လယ်ခရုကို ဆရာတော်ဘုရားက ဘုဉ်းပေးခြင်းမပြုပေ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဗဟုသုတအဖြစ် တယောက် တကောင်စီ စားခဲ့ကြသည်။ အရသာမှာ ချို၍ အီဆိမ့်ဆိမ့် အရသာ ရှိသည်။ အားလုံး စားသောက်ပြီးကြသောအခါ

၇၆

ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်

သံတမန် ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျောင်းသို့ ပြန်၍
အနားယူကြသည်။

အပန်းဖြေကမ်းခြေ

ညနေတွင် ပူဆန်မြို့ရှိ အပန်းဖြေကမ်းခြေသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ နွေရာသီ မဟုတ်သေး၍ လူတယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ တွေ့ရသည်။ ကမ်းခြေမှာ ကျယ်ဝန်း၍ သာယာပြန့်ပြူးသည်။ ရေမှာစိမ်း၍ ကြည်လင်နေပြီး ဖျာလိပ်ခန့် ရှိသော လှိုင်းလုံးငယ်တို့က ကမ်းခြေရှိ ကျောက်တုံးတို့ကို စီးချက်ကျကျ ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ဆရာတော်က ကမ်းခြေ ဟော်တယ်ပေါ်မှသာ ဖျော်ရည်ဘုဉ်းပေးရင်း ကြည့်ရှုနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ စားသောက်စရာများ ကိုင်၍ အောက်သို့ ဆင်းလာကြပြီး ကမ်းခြေရှိ ကျောက်တုံးများ ပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် လေဆိပ်သို့ဆင်း၍ ညနေ ၆ နာရီ လေယာဉ်ဖြင့် ဆိုး(လ်)မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကိုရီးယားမှာ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာတဲ့

မေလ ၂၁ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဆိုး(လ်)မြို့ အနီးတွင်ရှိသော တောင်ပေါ်ဒေသရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့

သွားကြသည်။ လမ်းတလျှောက်တွင် နွားမွေးမြူရေးခြံများ၊ ဆိတ်မွေးမြူရေးခြံများ၊ သမင်မွေးမြူရေးခြံများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆောက်လုပ်လက်စဖြစ်သည်။ တရားရုံမှတ်ဆောင်၊ နားနေဆောင်၊ ဆွမ်းစားဆောင်၊ မီးဖိုဆောင် စသည်တို့ကို စနစ်တကျ နေရာချ၍ ဆောက်လုပ်နေသည်။ ဘုန်းကြီးလေး ၂ ပါးနှင့် သီလရှင်လေး ၂ ပါးကို တွေ့ရသည်။ ဘုန်းကြီး လေးများနှင့် သီလရှင်လေးများမှာ ရန်ကုန် ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်းသို့ လာရောက်၍ တရားအားထုတ်ဖူးသူ များ ဖြစ်ကြသည်။

ဘုန်းကြီးလေးများက ယခု ဆောက်လုပ်နေသော ကျောင်းဆောင်များမှာ ကိုးရီးယားနိုင်ငံ၌ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်းခွဲ တည်ထောင်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဆောက်လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားအား လျှောက်ထားကြသည်။ “ဆရာတော်ဘုရားလဲ တနှစ် တခေါက်လောက် လာရောက်၍ တရားပြပေးတော်မူပါဘုရား၊ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးလဲ လွှတ်ပေးတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက “တနှစ် တခေါက်တော့ ကြွနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ သုံးနှစ် တခေါက် လောက်တော့ ကြွပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ရိပ်သာခွဲ တည်ထောင် လိုလျှင်တော့ တရားပြပေးနိုင်မဲ့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး တပါး သို့မဟုတ် နှစ်ပါးခန့် ပို့လွှတ်ပေးနိုင်ရန် ကြိုးစား

ကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု မယုတ်မလွန် ပြန်လည်၍ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ကိုရီးယားဘုန်းကြီးလေးများက “ ဆရာတော် ဘုရား ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု ပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောကြောင့် ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။

ကျောင်းဝိုင်းမှာ အတော်လေး ကျယ်ဝန်းသည်။ တိတ်လည်း တိတ်ဆိတ်သည်။ တဘက်တွင် တောင်ကမ်းပါးယံများ၊ တောင်ကုန်း တောင်စောင်းများ ရှိသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံများမှ ကျောက်စက်ရေများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျောင်းဝိုင်း တနေရာတွင် နတ်သားတပါးက ခရသင်းဖြင့် ရေစင်သွန်းလောင်းနေပုံကို ထုလုပ်ထားပြီး ခရသင်းမှ ရေများ ပန်းထွက်နေသည်။ ကျောက်စက်ရေ အထွက်ကောင်းသော နေရာတွင် တည်ဆောက်ထားပြီး ပိုက်လုံးမြှုပ်ထား၍ ကျလာသော ကျောက်စက်ရေကို ပိုက်လုံးမှတစ်ဆင့် ခရသင်းဖြင့် သွယ်ဆက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရသင်းမှ ထွက်လာသောရေသည် အေးမြကြည်လင်နေသော ကျောက်စက်ရေ အေးအေးလေးများ ဖြစ်သည်။

ကိုရီးယားလူမျိုးတို့က သောက်ရေသန့်ထက်
ကျောက်စက်ရေကို ပို၍ တန်ဖိုးထား သောက်သုံးကြသည်။
ကျောက်စက်ရေကို သောက်သုံးလျှင် ကျန်းမာရေး
ကောင်းတယ်ဟု ပြောကြသည်။

ဆိုးလ်မြို့ပြတိုက်

နေ့ဆွမ်းကို တရုတ်ဟော်တယ်တခုမှ ပိုင်ရှင်
မိသားစုက ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြသည်။ ညနေ ၂ နာရီခွဲ
ခန့်တွင် ဆိုးလ်ပြတိုက် (SEOUL MUSEUM) သို့ သွားရောက်
ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။ ဆိုးလ်ပြတိုက်တွင် ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းတချို့ကို ပြသထားသည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ
အထောက်အထားများ၊ ရုပ်တုများ၊ ရုပ်ပုံကားချပ် ပန်းချီပုံ
များကို အများအပြား တွေ့ရသည်။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အထောက်အထား ပစ္စည်း
များကို မှန်ဘီဒိုထဲတွင် ထည့်ထားသောကြောင့် ကိုင်ကြည့်၍
မရပေ။ ရုပ်တုများ၊ ရုပ်ပုံကားချပ်များကိုတော့ အပြင်တွင်ချ၍
ပြသထားသောကြောင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနိုင်သည်။
ရုပ်တုများ အနီးတွင် ရုပ်တု၏ သမိုင်းကြောင်းနှင့် ထုလုပ်
ကိုးကွယ်သူတို့၏ အမည်ကို ကျောက်ပြားပေါ်တွင်
ရေးထွင်း၍ ပြသထားသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ပြသထားသော နေရာတွင်
အလွန် တွေ့ရမြင်ရခဲသော အမိန့်တော်တံဆိပ် တချို့ကို
တွေ့ရသည်။ အမိန့်တော်တံဆိပ်၏ ရှေ့တွင် သုံးစွဲခဲ့သည့်
ခေတ်၊ သုံးစွဲသူ၏ နာမည်၊ အဖွဲ့အစည်းအမည်ကို ရေး၍
ပြသထားသည်။

အမိန့်တော်တံဆိပ်ကို ရှေးအခါက ဘုန်းတန်ခိုး
ကြီးသော ရှင်ဘုရင်များ၊ အာဏာစွမ်းထက်သူများနှင့်
အာဏာရှိသော အဖွဲ့အစည်းများက သုံးတတ်ကြသည်။
အမိန့်တော်တံဆိပ်၏ ပုံစံမှာ အဝိုင်းပုံ၊ လေးထောင့်ပုံ၊
ခြောက်ထောင့်ကြယ်ပုံ စသည်ဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိသည်။
ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တံဆိပ်ကို ကျောက်စိမ်း သို့မဟုတ် အဖိုးတန်
ကျောက်မျက် တမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ထွင်းထု၍လည်းကောင်း၊
သံ သို့မဟုတ် ကြေး စသည်တို့ကို ပုံစံသွန်းလောင်း၍
လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အမိန့်တော်တံဆိပ် ပိုင်ရှင်သည် ကိစ္စတခုအတွက်
ကိုယ်တိုင် မသွားရောက်နိုင်သောအခါ၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်တိုင်
မသွားလိုသောအခါများတွင် အားကိုးယုံကြည် စိတ်ချရသော
လက်အောက်ငယ်သား တယောက်ယောက်အား ထို
အမိန့်တော်တံဆိပ်ကို ပေး၍ စေလွှတ်တတ်သည်။

ထို ဆက်သားမှာလည်း ယုံကြည် စိတ်ချနိုင်
လောက်သူ ဖြစ်ရပြီး ထိုဆက်သားကို အမိန့်တော်

တံဆိပ်ပိုင်ရှင်က အာဏာကုန်လွှဲအပ်သော သဘော သက်ရောက်သည်။ ထိုဆက်သားက တွေ့လိုသူကို ရှာ၍ ထိုသူအား အရေးကိစ္စကြီးငယ်ကို တံဆိပ်တော်ပြု၍ ခိုင်းရသည်။

တံဆိပ်တော်ပြုခြင်းမှာ အမိန့်တော်တံဆိပ် ပိုင်ရှင်၏ အာဏာဖြစ်ကြောင်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြခြင်းဖြစ်သည်။ အခိုင်းခံရသူကလည်း အမိန့်တော်တံဆိပ် ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ခိုင်းသကဲ့သို့ လိုက်နာလုပ်ဆောင် ပေးရသည်။

အမိန့်တော်တံဆိပ်ကို အပ်နှင်းခြင်း ခံရသော ဆက်သား ကလည်း မပျက်မစီး မပျောက်မရှု ရအောင် ထိန်းသိမ်းရန် အလွန်အရေးကြီးသည်။ ပျောက်ရှာသွားပါက သေဒဏ်အထိ အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံရနိုင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထို အမိန့်တော်တံဆိပ်ကို မသမာသူတို့ ရရှိသွားပါက မကောင်းသည့် အဖျက်လုပ်ငန်းများကို တံဆိပ်တော်ကိုပြု၍ ပြုလုပ် ကျူးလွန်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမိန့်တော် တံဆိပ်ပိုင်ရှင်များသည် သူတို့ ကွယ်လွန်ခါနီး အချိန်တွင် ထို အမိန့်တော်တံဆိပ်ပြားကို ဖျောက်ဖျက် ပစ်တတ်ကြသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့်တော်တံဆိပ်များကို တွေ့ရမြင်ရခဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းချီကားများ ပြသထားသော နေရာတွင် ဘုရားပုံတော်များ၊ ကိုးရီးယားသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပုံများကို တွေ့ရှိရသည်။ တချို့နေရာများတွင် ရှခင်းပုံသက်သက် ပန်းချီကားများ၊ ရေမြေတောတောင်များကို နောက်ခံထားလျက် သားရဲ၊ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်ပုံ ပန်းချီကားများကိုလည်း များစွာ တွေ့ရသည်။

ဈေးကိုတီထွင်သူ

တနေရာတွင် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ အသားညိုညို၊ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွား၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗလပွနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦး၏ပုံကို လက်ရာမြောက်စွာ ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က ထိုပုံကို မခေမာအားပြ၍ “အဲဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ၊ ဗောဓိဓမ္မပုံလား” ဟု မေးသည်။ မခေမာက လက်ဖက်ခြောက်ရွက် “Tea leaf - Tea leaf” ဟု ပြော၍ ဘာမှဆက်မပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် ဆရာတော်ဘုရားက လာရောက်၍ ထိုပုံကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကာ ပြီးသည်။ နောက်ပြီး “ခေမာ - အဲဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ သိလား” ဟု မေးပြန်သည်။ မခေမာ ကလည်း “Tea

leaf - Tea leaf"ဟုပဲ ဖြေပြန်သည်။ ဆရာတော်က "Tea leaf -ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဗောဓိဓမ္မလို့ ခေါ်တယ်"ဟု ပြောသည်။ မမေမက "ဆရာတော်ဘုရား၊ ရှင်းပြပေးပါဦးဘုရား"ဟု လျှောက်သည်။

ဆရာတော်က "အဲဒီ ဗောဓိဓမ္မဆိုတာ တရုတ် ပြည်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ အိန္ဒိယလူမျိုး မဟာယာန ဘုန်းကြီးပေါ့၊ တရုတ်ပြည်မှာ ဈင်းဝါဒကို သူက စပြီး တီထွင်လိုက်တာပဲ။ သူက ဇွဲကြီးတယ်၊ ဒေါသလဲကြီးတယ်၊ ဂူနံရံကို စိုက်ကြည့်ပြီး ငြုနစ်တိတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တာ၊ တခါမှာ ငိုက်သွားလို့ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တိုပြီး မျက်ခွံ နှစ်ဖက်ကို ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ မျက်ခွံ နှစ်ဖက်က မြေပေါ်ကျပြီး သစ်ပင်နှစ်ပင် ချက်ချင်းပေါက်လာ တယ်တဲ့၊ အဲဒီသစ်ပင်က အရွက်ကို ရေနွေးနဲ့ ရောစိမ်ပြီး သောက်တဲ့အခါ အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်လို့ နောက်နောက် ဘုန်းကြီးတွေက တရားမထိုင်ခင် အဲဒီအရွက်ကို ခပ်ပြီး ရေနွေးကြမ်း သောက်တယ်။ အဲဒါ သောက်ပြီးမှ တရား ထိုင်တဲ့အခါ မအိပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီအပင်က အရွက်ကို အခု လက်ဖက်ရွက်လို့ ခေါ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီ ပုံပြင်ဟာ ဈင်းနဲ့ မဟာယာနသမိုင်းမှာ ထင်ရှားတယ်"ဟု ရှင်းပြသည်။

မမေမက "Oh My God" "Sayadawpaya. You know everything very well"ဟု ပြောသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက ပြီးသည်။ ကျွန်တော်က မခေမာအား
 “ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ Oh My Lord Buddha လို့သုံးရင်
 ပိုမကောင်းဘူးလား”ဟု ပြောရာ မခေမာက “ Oh My
 Lord Buddha ” “ Oh My Lord Buddha ”ဟု
 ပြန်ခွတ်ကြည့်သည်။ နောက်ပြီးမှ “သဘောပေါက်ပြီ၊
 သဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ့ကို အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးပဲ”ဟု
 ပြောသည်။ နောက်ပြီးမှ “Lord Buddha Bless You”ဟု
 ဆက်ပြောလိုက်သည်။

မခေမာ ဗောဓိဓမ္မအကြောင်း မသိသည်မှာ အဆန်း
 မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမတို့ မိသားစုမှာ
 ခရစ်ယာန်ဘာသာကို လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်
 ကိုးကွယ်ကြသူများဖြစ်သည်။ သူမသည်လည်း မူလက
 ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ နောက်မှ
 ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားရ၍ ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာဝင်တယောက် ဖြစ်လာပြီး ရန်ကုန်၊ ချမ်းမြေ့
 ရိပ်သာကျောင်းသို့ လာရောက် သီလရှင်ဝတ်ကာ ဝိပဿနာ
 တရား အားထုတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူမနာမည် မခေမာ ဆိုသည်မှာလည်း သူမ
 သီလရှင်ဝတ်စဉ်က ဘွဲ့နာမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်
 အထိလည်း ထိုနာမည်ကိုပင် သူမနာမည်ဟု အတည်ယူ၍
 အသုံးပြုနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုးလ်ပြတိုက် မှ အပြန်တွင်
 ထင်ရှားသော ဆရာတော်တပါး၏ ကျောင်းသို့ သွားရောက်
 ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားမှာ ထို
 ဆရာတော်နှင့် အလ္လာဟ် သလ္လာဟ်စကား ပြောကြားနေသည်။
 ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
 ကြသည်။

ကျောင်းတော်မှာ ရှေးကျောင်းဖြစ်သောကြောင့်
 ကိုရီးယား ရှေးဟောင်းလက်ရာများကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။
 ကျောင်းဆောင်များမှာ တရုတ်ဘုံကျောင်းများကဲ့သို့ပင်
 အမိုးတွင် အချွန်အတက်များကို လှလှပပ ပြုလုပ်ထားသည်။
 ခေါင်းလောင်းကြီး တလုံးမှာ ကြီးမား ခန့်ထည်ပြီး
 ခေါင်းလောင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ကိုရီးယားဗုဒ္ဓဝင် ရုပ်ပုံ
 များကို ကြွကြွရွရွ လှလှပပ သွန်းလောင်း ပြုလုပ်ထားသည်။
 အပြန်တွင် ကိုရီးယား ထိုဆရာတော်က ကျွန်တော်တို့အား
 စားပွဲတင် ခေါင်းလောင်းကလေး တလုံးကို လက်ဆောင်
 ပေးလိုက်သည်။

ရှင်ပြုပွဲအတွက်ပြင်ကြဆင်ကြ

ဗုံဝင်ဆာကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ
 ည ၇ နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ နောက်တနေ့ မေလ ၂၂ ရက်နေ့
 တွင် မြန်မာလူငယ်တို့၏ အလှူပွဲနှင့် ရှင်ပြုပွဲရှိသဖြင့်

ချောချောမောမော ကျင်းပနိုင်ရန် ကိုထွန်းထွန်းလတ်နှင့် အတူ အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲကြသည်။ ဖိတ်ကြားထားသော မြန်မာလူမျိုးများ လမ်းမှန်မှန် လာတတ်ရန်အတွက် လမ်းညွှန်မြေပုံ အမှတ်အသားများ ရေးဆွဲ၍ မြေအောက် ဘူတာရုံများနှင့် လမ်းမများတလျှောက်တွင် လိုက်လံ၍ ကပ်ကြသည်။

အစီအစဉ်များ အားလုံး ပြုလုပ်ပြီးစီးသောအခါ ည ၂ နာရီပင် ထိုးနေပေပြီ။ ညအိပ်ယာဝင်ကြပြီး ခဏတာမျှ အိပ်စက်အနားယူကြသည်။ နံနက်တွင် အရုဏ်ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းမည့် အလှူရှင် မဝင်းဝင်းနိုင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် မြန်မာအမျိုးသမီးများမှာ နံနက်စောစော ၃ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိလာကြ၍ ထွက်ခွင့်ခံရပြန်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဘုံဝင်ဆာကျောင်း၌ပင် သီတင်းသုံးလျက် ရောက်ရှိလာ ကြသော မြန်မာဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံတော်မူသည်။ ကျွန်တော်တို့က အပြင်ထွက်၍ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ထွက်ဝယ်ကြသည်။

နေ့ဆွမ်းကို ကိုအေးမြင့်နှင့် မမိုးမိုးလွင်တို့က ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြသည်။ ကြွရောက်လာကြသော

ဧည့်သည်များ အားလုံးကိုလည်း ကျွေးမွေးဧည့်ခံ လှူဒါန်းကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီး သောအခါ နာရီဝက်ခန့် အနားယူသည်။ ဆရာတော်ဘုရား အနားယူနေချိန်တွင် ရှင်လောင်း နှစ်ပါးတွင် တပါး အပါအဝင် ဖြစ်သော ကိုထွန်းထွန်းလတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဈေးဝယ်ထွက်ကြသည်။ ကိုရင်ဝတ်နေစဉ်အတွင်း စားသုံးရန် အစားအစာတချို့နှင့် အဖျော်ရည်ဘူးများ ဝယ်ပြီး ပြန်လာကြသည်။

ကိုရီးယား၌ရှင်ပြုပွဲ

ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျန်ခဲ့သော ရှင်လောင်းမှာ ဆံချပြီးနေပြီဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကလည်း ရှင်ပြုပေးရန် အဆင်သင့် စောင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းထွန်းလတ်ကို ဝိုင်း၍ ဆံချကြသည်။ ဂျုတ်ဇား သုံးလက်ဖြင့် လူသုံးယောက်က ဝိုင်းဝန်း၍ ခေါင်းရိတ်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်က “အခုဟာ ကိုရီးယား စတိုင်နဲ့ ဆံချနေတာလားဟေ့” ဟု လှမ်းနောက်လိုက်သည်။ တယောက်က “ဟုတ်တယ်ဟေ့ မမြင်ဘူးရင် လာပြီးလေ့လာထားဦး၊ မြန်မာပြည်မှာ ဒါမျိုးမတွေ့နိုင်ဘူး” ဟု ပြန်နောက်သည်။

ညနေ ၂ နာရီခွဲခန့်တွင် ရှင်ပြုပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသော ရှင်သာမဏေ နှစ်ပါးကို ဆရာတော်ဘုရားက ရှင်ဓမ္မဇေနှင့် ရှင်ဝိသိဋ္ဌ ဟူ၍ ဘွဲ့နာမည် ပေးတော်မူသည်။ ယခုအကြိမ်သည် ကိုရီးယားမြေ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ရှင်ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပေသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါထွန်းပြောင်ရေးအတွက် ခြေလှမ်းသစ် ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ညနေ ၃ နာရီတွင် ရှင်ပြုအလှူပွဲသို့ လာရောက်ကြသော မြန်မာ ပရိသတ်များအား ဆရာတော်ဘုရားက တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။

တရားပွဲသို့ မြန်မာပရိသတ် ၂၅၀ ခန့် လာရောက် နာကြားကြသည်။ ပါလာသော ချမ်းမြေ့ဂုဏ်တော်ဘုရားရှိခိုး စာအုပ်လေးများကို ဝေငှသည်။ ညနေ ၅ နာရီခွဲခန့်တွင် ကိုရီးယားနိုင်ငံ မြန်မာတရားပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပ ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဆိုလ်မြို့ရှိမြန်မာဆင်းတုတော်

ညနေ ခြောက်နာရီတွင် မြန်မာရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ကိန်းဝပ်စံပါယ်တော်မူရာ ဆော့(ဂ်)ဝမ်းဆာကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ဘုရားဖူးကြသည်။ ဆော့(ဂ်)ဝမ်းဆာ

ကျောင်းမှာ ယခင်ကပင် မြန်မာလူမျိုးများ အဝင်အထွက် များသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်သည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း အဖွဲ့ချုပ်ကိုလည်း ဆော့(ဂ်) ဝမ်းဆာကျောင်းမှာပင် ပြုလုပ်ထားသည်။

ဆော့(ဂ်)ဝမ်းဆာ ကျောင်းတွင် ဖူးမြော်ရသော ဆင်းတုမှာ တိလောကမုနိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ကျောက်ဆင်းတုတော် ဖြစ်၍ ဉာဏ်တော် ၂ တောင်ခန့်ရှိသော ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။ ဆင်းတုတော်မှာ အတော်ပင် သပ္ပာယ် လှသည်။ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို မြန်မာနိုင်ငံမှ ကိုရီးယား နိုင်ငံသို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့စဉ်က တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲများကို မြန်မာလူငယ်များက ဆရာတော်ဘုရားအား လျှောက်ထား ကြသည်။

ဆင်းတုတော်ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့စဉ်က မြန်မာ လေဆိပ်မှ သယ်ဆောင်စရိတ်ကို လေးသိန်း (400,000)ဟု ရေးလိုက်ကြောင်း၊ သို့သော် ရှေ့တွင် မြန်မာကျပ်ငွေ အမှတ်အသား “Ks” မပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိုရီးယားလေဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အကောက်ဌာန တာဝန်ရှိသူများက အခွန်ငွေကိုလည်း ဒေါ်လာလေးသိန်း တောင်းကြကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

သို့သော်လည်း ဆော့(ဂ်)ဝမ်းဆာ ကျောင်းရှိ ကိုရီးယား မဟာယာနဘုန်းတော်ကြီးများက လိုက်ပြောပေး

သောကြောင့် အစစ အဆင်ပြေသွားကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။ ရုပ်ပွားတော် နှင့်အတူ စုပေါင်း၍ အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။

ဆိုးလ်မှတိုကျိုသို့

မေလ ၂၃ ရက်နေ့ နံနက်သည် ဆရာတော်ဘုရား တောင်ကိုးရီးယားမှ ထွက်ခွါမည့်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ဒကာ ဒကာမများက လာရောက် ကန်တော့ကြသည်။ ဆရာတော် ဘုရားက ရှင်သာမဏေနှစ်ပါးကို ခေါ်၍ ပြောဆိုဆုံးမစရာ ရှိသည်တို့ကို ပြောဆိုဆုံးမ မှာကြားသည်။

ရှင်သာမဏေ ဝတ်သည့် ကာလအတွင်း ချမ်းမြေ့ ဂုဏ်တော်ဘုရားရှိခိုးနှင့် သီမှတ်ဖွယ်အထွေထွေ စာအုပ်မှ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းများ အတိုင်း သီလတော်ကို မကျိုး၊ မပေါက်၊ မပျောက်၊ မကျားအောင် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရန် မှာကြားပြီးနောက် လေဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လေဆိပ်သို့ ကိုးရီးယား ဘုန်းတော်ကြီး ဘိုချွန်း၊ မစ္စတာအိုးလ်၊ ကိုစိုးနိုင်၊ မခေမာနှင့် ကိုးရီးယားဘုန်းကြီး ဂျီစန်း တို့က လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၃ ရက်၊ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲ လေယာဉ်ဖြင့် ကိုးရီးယားမှ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ ကြသည်။

ရမ်းမြေဆရာတော်ဘုရား၏

၂၂ ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီး

ဂျပန်နိုင်ငံ

၁၉၉၉ မေလ ၂၃ ရက်မှ ဂျွန်လ ၁၉ ရက်နေ့အထိ

ဂျပန်နိုင်ငံသို့

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျွန်တော့်ကို ကပ္ပိယ အဖြစ် ခေါ်ဆောင်၍ တောင်ကိုးရီးယားနိုင်ငံ ဆိုးလ် (SEOUL) မြို့မှ ၂၃၊ ၅၊ ၉၉ ရက်နေ့၊ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲ လေယာဉ်ဖြင့် ဂျပန် JAPAN နိုင်ငံသို့ ဓမ္မခရီး ဆက်လက် ကြွတော်မူခဲ့ပါသည်။ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်မရ သောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားမှာ လေယာဉ်ပေါ်မှာပင် နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးခဲ့ရပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ နာဂိုတ လေဆိပ်သို့ မေလ ၂၃ ရက်၊ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်ကြသည်။

လေဆိပ်သို့ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဒကာရင်းဖြစ်သော
 ကိုတင့်အောင် လာရောက်ကြိုဆိုသည်။ ကိုတင့်အောင်မှာ
 အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အလွန်
 ကြည့်ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ဘာသာစကားကို
 ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါသည်။ နေ့လယ် ၂ နာရီခွဲ
 ခန့်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် တိုကျိုသို့ ရောက်ကြပါသည်။

တိုကျိုမြို့သို့ ဝင်လာစဉ်ကပင် မြို့တော်၏ ခမ်းနား
 ထည်ဝါမှုများက ဆီးကြိုနေသည်။ ညနေ ၃ နာရီ ခန့်တွင်
 ဆရာတော်သီတင်းသုံးမည့် တိုကျိုမြို့၊ အိဗဲဘုကုရို
 (IKEBUKURO) ရှိ ဂရင်းစီတီးဟိုတယ်လ် (Hotel Grand
 City)သို့ ရောက်ကြသည်။ ကိုခင်မောင်ဇော်၊ ကိုမြသွင်နှင့်
 ကိုနန္ဒာချစ်ဦးတို့က ဟိုတယ်လ်မှ ကြိုဆိုနေကြသည်။

အန်တီနီနှင့် မထွေးထွေးဆိုင်

မေလ ၂၄ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဒေါ်နီ(အန်တီနီ)
 နှင့် မထွေးထွေးဆိုင်တို့က ဟိုတယ်လ်သို့လာ၍ အရက်ဆွမ်း
 ကပ်ကြသည်။ အန်တီနီမှာ ဆရာတော်ဘုရား ဂျပန်နိုင်ငံတွင်
 သီတင်းသုံးသမျှ ကာလပတ်လုံး စေတနာ သဒ္ဓါတရား
 အပြည့်ဖြင့် ဆွမ်းချက်ကပ်သော စေတနာရှင်တယောက်
 ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြွရောက်ရာ နေရာ အားလုံးသို့

လိုက်ပါ၍ ဆွမ်းကပ်သည်။ မြန်မာမိသားစုများ၊ မြန်မာ
ထမင်းဆိုင်များက ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်သော နေ့များမှာတော့
အန်တီနီ နားရပါသည်။ အန်တီနီမှာ အလွန် သဘော
ကောင်း၍ အလွန်လည်း ဖော်ရွေသည်။ တိုကျိုရှိ မြန်မာ
အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မန္တလေးအန်တီနီ ဟု ပြောလျှင် မသိသူ
မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

မထွေးထွေးဆိုင်မှာလည်း အလွန်ပင် စိတ်
သဘောထား ပြည့်ဝ၍ အနေအထိုင် အေးဆေးသည်။
သူမက တိုကျိုမြို့ တဝိုက် ဆရာတော်ဘုရား ကြွရောက်
လိုသော နေရာများသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။

နေ့ဆွမ်းကိုလည်း အန်တီနီကပင် လာကပ်သည်။
မြန်မာထမင်းဟင်း အစုံချက်၍ ယူလာသောကြောင့်
ဆရာတော်ဘုရားမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ အတော်လေး
အဆင်ပြေပုံ ရပါသည်။ လက်ဖက်သုပ်ကိုလည်း မြန်မာ
ပြည်မှာလိုပင် အကြော် အလှော် အစုံအလင် မွမ်းမံလျက်
ယူဆောင်လာသည်။ အန်တီနီ၏လက်ရာမှာ လွန်စွာ
ကောင်းလှသည်။ တိုကျိုမြို့တွင် “မန္တလေး အန်တီနီ”
ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာထမင်းဟင်းဆိုင် ဖွင့်ဘူး
သောကြောင့် ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ယာမနရှိတရားစခန်း

မေလ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဂျပန်ဘုန်းကြီး မစ္စတာဆူဇုကီး (Mr. Suzuki) ၏ ကြိုတင်ပင့်ဖိတ် လျှောက်ထားချက်အရ ဂျပန်လူမျိုးများကို တရားစခန်း ပြုလုပ်ပေးရန်အတွက် ယာမနရှိ (YAMANA SHI) ဖြို့၌ရှိသော ယာမနရှိကျောင်းသို့ ကြွသည်။ အန်တီနီနှင့် မထွေးထွေး ဆိုင်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေးသူမှာ ကိုဝေလင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန် ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးများ

ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ဟိုက်ဝေးလမ်းများမှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း၍ ကောင်းလည်းကောင်းသည်။ တဘက် တဘက်တွင် လေးလမ်းသွားဖြစ်၍ နှစ်ဘက်ပေါင်း ရှစ် လမ်းသွား ကားလမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။ လမ်းမအလယ်တွင် သဘောင့်များတား၍ ထားသည်။ တချို့နေရာတွင် လမ်းလယ်မှ သဘောင့်များအတွင်း လှပသော ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားတတ်သေးသည်။

လူနေအိမ်များနှင့် နီးသော တချို့နေရာများ၌ ကားသံ ဆူညံမှု သက်သာစေရန် လမ်းဘေးတလျှောက်တွင် ဆယ့်နှစ်ပေခန့် မြင့်မားသော ကွန်ကရစ်နံရံကြီးများ

ကာရံပေးထားသည်။ လမ်းဘေးတွင် လေတိုက်နှုန်း
 တိုင်းတာသော ကိရိယာများ စိုက်ထူထားသည်ကိုလည်း
 မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးနှစ်ဘက်တွင် တိုင်များ
 စိုက်ထား၍ သံကြိုးများကို ကာရံထားသောကြောင့်
 မည်သည့်လူ၊ မည်သည့် တိရစ္ဆာန်မျှ လမ်းကူး၍မရပေ။
 ကားမောင်းသူများ သက်တောင့်သက်သာနှင့် စိတ်ချလက်ချ
 မောင်းနှင်နိုင်ပေသည်။

နောက်မှ ကျော်တက်မည့်ကား လာလျှင်
 ရှေ့ကားက အလိုက်တသိပင် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။
 တချို့နေရာများတွင် ကီလိုမီတာ ၁၅၀ ကျော်နှုန်းဖြင့်
 မောင်းနှင်နေသော ကျွန်တော်တို့ကားကို နောက်မှ
 ကုန်တင်ကားကြီးများက အေးအေးဆေးဆေး ကျော်တက်
 သွားတတ်သည်။ တခါတရံ ကုန်တင်ကားကြီးများကို
 မိန်းကလေးများကပင် မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ဘတ်စ်ကားမောင်းသည့် အမျိုးသမီးများကိုလည်း
 တွေ့ရသည်။

လမ်းမှာ တောင်တက်လမ်း ဖြစ်သောကြောင့်
 တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသည်။ တချို့နေရာများတွင်
 လေတိုက်အားပြင်းသောကြောင့် ကားမှာ ရုတ်တရက်
 အထက်သို့ မြောက်မြောက် သွားတတ်သည်။

တောင်တက်ကားလမ်းဖြစ်သော်လည်း လမ်းမှာ
 ဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းဖြစ်သည်။ ချောင်းရှိလျှင် တံတား
 ထိုးပြီး တောင်ရှိလျှင် ဥမင်ဖောက်၍ လမ်းခင်းထားသည်။
 တံတားများမှာ တချို့နေရာများတွင် အလွန်ရှည်လျား
 သည်။ ဟိုက်ပေးလမ်းမကြီး တခုလုံးကို တံတားပေါ်တွင်
 ပြုလုပ်ထားသလား အောက်မေ့ရပေသည်။ ဥမင်များ
 ကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ရ၍ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အရှည်ဆုံး
 ဥမင်လမ်းကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ထို ဥမင်လမ်းမှာ
 သုံးမိုင်ခန့် ရှည်လျားသည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ထဲမှာပင်
 လမ်းခွဲများ၊ ဓါတ်ဆီဆိုင်များကို တွေ့ရသည်။

ဖူဂျီယာမ

ခရီးတဝက်ခန့်ရောက်သောအခါ ဂျပန်နိုင်ငံမှ
 နာမည်ကြီး ဖူဂျီယာမ FUJI YAMA ရေခဲဖုံးတောင်ကို
 အဝေးတွင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ နွေရာသီဖြစ်၍ ရေခဲများ
 တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်ကုန်သဖြင့် ရေခဲအနည်းငယ်သာ
 ကျန်နေတော့သည်။ ဖူဂျီတောင်မှာ တောင်ခေါင်းတုံးများ၊
 တောင်တန်းများ အလယ်တွင် ထီးထီးကြီး ထိုးထွက်
 နေသောကြောင့် အလွန်ထည်ဝါ ဝင့်ကြွားစွာ လှပနေသည်။
 ထိုနေရာတွင် ကြည့်လေရာရာ အရပ်၌ တောင်တန်းများ၊
 တောင်ခေါင်းတုံးများကို တွေ့ရသည်။ တချို့တောင်များ

ပေါ်တွင် ရေခဲဖုံးနေသော်လည်း ဖူဂျီယာမတောင်လို ခန့်ထည် လှပခြင်းမရှိပေ။

ဂျပန်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဂျပန်ဘုန်းကြီး

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ယာမနရှိကျောင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ယာမနရှိကျောင်းတွင် နေထိုင်သော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် မဟာယာနဘုန်းကြီး Otani Takui Chi လက်ထောက်ဘုန်းကြီး Hongangနှင့် Honganji တို့၏ သဘောအရ တရားစခန်း ကျင်းပကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယာမနရှိကျောင်းဝင်းအတွင်း တနေရာ၌သင်္ချိုင်း ဂူများကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသော ဂျပန်ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုင်းမှာပင် သင်္ချိုင်းဂူများရှိကြသည်။

သေဆုံးသူများ၏ ကျန်ရစ်သူမိသားစုများသည် နှစ်စဉ်ဖြစ်စေ၊ လစဉ်ဖြစ်စေ သေဆုံးသူအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းခြင်း၊ တရားစာပေ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်နှင့် ဆီမီးပန်းရေချမ်းစသည်များ တင်လှူပူဇော်ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်လေ့ရှိကြကြောင်း သိရသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရာတွင် သေဆုံးသူ၏အိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ အုတ်ဂူရှေ့တွင်ဖြစ်စေ ဂျပန်ဘုန်းကြီးများက သူတို့ကိုယ်စား ပြုလုပ်ပေးကြရသည်။ ထိုအခါ ဂျပန်ဘုန်းကြီးများ အလွန်ပင် ဝင်ငွေမြှောင့်ကြသည်။ တချို့ ဂျပန်ဘုန်းကြီးကျောင်း

များသည် ဖယောင်းတိုင် တတိုင်ကုန်အောင် ရွတ်ဖတ်၍
ပေးရလျှင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်၊ နှစ်တိုင်ကုန်အောင်
ရွတ်ဖတ်ပေးရလျှင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက် စသည်ဖြင့်
တန်ဖိုး သတ်မှတ်ထားချက်များပင် ရှိသည်ဟု သိရပါသည်။

ယာမနရှိတရားစခန်း

မေလ၂၅ ရက် နေ့မှာပင် ယာမနရှိကျောင်း၌
တရားစခန်း စတင် ဖွင့်လှစ်ကာ ဆရာတော်က ယောဂီ
များကို စတင် တရားပြပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက
တရားဟော တရားပြရာတွင် မြန်မာလိုပြော၍ ဂျပန်
ဦးပဉ္စင်းလူထွက် ဦးဝိမလက ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။
ဦးဝိမလမှာ မြန်မာပြည်၌ ရဟန်းဝတ်၍ ၅ ဝါခန့်
ဝါဆိုခဲ့ဘူးသောကြောင့် မြန်မာ စကားကိုရေလည်စွာ
ပြောတတ်ပါသည်။ ဦးဝိမလသည် အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်နှင့်
ကနေဒါနိုင်ငံ များတွင်လည်း ရဟန်းဝတ်ဖြင့်ပင်
နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရသည်။ ရဟန်းဝါ ၈ ဝါ ရမှ
လူဝတ်လဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌
နေစဉ်ကပင် မြန်မာစာနှင့် ပါဠိစာပေများကို သင်ကြား
တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ယာမနရှိ တရားစခန်းမှာ အချိန်မရသောကြောင့်
၅ ရက်သာ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ ဤမျှလောက် ဆိုလျှင်ပင်

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်း အခြေခံ
တော်တော်ကလေး ရလောက်ပေပြီ။ မေလ ၃၁ ရက်နေ့
တွင် တရားစခန်းသိမ်း၍ ယာမနရှိမှ တိုကျိုမြို့သို့ ပြန်ကြွ
ခဲ့သည်။ ဂရင်းစီတီးဟိုတယ်လ်သို့ ည ၇ နာရီခန့်တွင်
ပြန်ရောက်ကြသည်။

ကုန်တိုက်ကြီးများနှင့် ကြော်ငြာတိစ္ဆိ

ဥန်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်ဘုရားသည်
ဟိုတယ်လ်၌ပင် နားနေ၍ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာ
နေသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ဘုရားရှိ တခွင်ရှိ ဟိုတယ်လ်
များ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ စတိုးဆိုင်များ၊ စာအုပ်ဆိုင်များကို
ဗဟုသုတအဖြစ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။

ကမ္ဘာ့စက်မှုထိပ်သီးနိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အလျောက်
မြင်ရသမျှ အဆန်းအပြားချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတယ်လ်
များတွင်လည်း ဝင်သူ၊ ထွက်သူ စားသောက်သူများနှင့်
စည်ကားလှသည်။ ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် ကုန်ပစ္စည်းများကို
အကန့်လိုက် နေရာချထားပြီး ခင်းကျင်းရောင်းချထားသည်။
ကုန်ပစ္စည်း အထူးအဆန်းများ၊ အသစ်များ အနီးအနား၌
တိစ္ဆိတစ်လုံးစီ ချထားသည်။ လူ အနီးရောက်လာလျှင်
တိစ္ဆိကသူ့အလိုအလျောက် ပွင့်လာ၍ ကုန်ပစ္စည်း
အသုံးပြုပုံကို ရှင်းပြသည်။ ကြော်ငြာသည်။

ကုန်တိုက်ကြီးများမှအစ စတိုးဆိုင်ငယ်များအဆုံး
 တံခါးပေါက်များကို လျှပ်စစ်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသည်။
 ဆိုင်တိုင်းတွင် Accounting Machine ကိုသုံး၍ ကုန်ပစ္စည်း
 တန်ဖိုးကို စာရင်းသွင်းပြီး Invoice ကို ထုတ်ပေးကြသည်။
 ဈေးဆိုင် တော်တော်များများတွင် အကြွေးကပ် (Credit
 Card) ဖြင့် ဝယ်ယူနိုင်သည်။

မဂ္ဂဇင်းတအုပ် ရှစ်ဒေါ်လာ

စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများကိုလည်း တအံ့တဩ
 တွေ့ခဲ့ရသည်။ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးတချို့မှာ လေးထပ်၊
 ငါးထပ်အထိ ရှိကြသည်။ ဂျပန်ဘာသာ စာအုပ်နှင့်
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာအုပ်များကို သူ့အထပ်နှင့်သူ ခွဲထား
 ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များကို ဂျပန်ဘာသာပြန်၍
 ရိုက်နှိပ်ထားသော စာအုပ်များကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။
 များသောအားဖြင့် ပညာရေးစာအုပ်များ၊ ကွန်ပျူတာ
 စာအုပ်များကို ဘာသာပြန်ပြီး ထုတ်ဝေထားသည်ကို
 တွေ့ရှိရသည်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်
 သော ဂျပန်နိုင်ငံက ဘာသာစကား အခက်အခဲကြောင့်
 အသိပညာ ချို့တဲ့မှုကို တွန်းလှန်နိုင်ရန် ဘာသာပြန်
 စာအုပ်များ ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပုံရပေသည်။ စာအုပ်

ဈေးမှာ အတော်မြင့်သည်။ TIME မဂ္ဂဇင်းတအုပ်လျှင် ဂျပန်ယန်း ၈၀၀ ကျော် (၈ ဒေါ်လာခန့်) ပေးဝယ်ရသည်။ တချို့လူများမှာ စာအုပ်ဆိုင်တွင်ပင် စာတအုပ်လောက် ပြီးအောင် ဖတ်တတ်ကြသည်။

ဂျပန်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ရှင်ဂျူကူ (SHINJUKU) မြို့နယ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။ ကိုခင် မောင်ဇော်နှင့် မထွေးထွေးဆိုင်တို့က လိုက်ပို့ကြသည်။ ရှင်ဂျူကူမြို့မှာ အလွန်စည်ကားသည်။ အိဆေတန် (ISETAN) ကုန်တိုက်ကြီး သို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အိဆေတန်ကုန်တိုက်မှာ မြန်မာများနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ့ ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော ဂျပန်ဇာတ်ကား တခုမှာ ထို အိဆေတန် ကုန်တိုက်ကို အခြေတည်၍ ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အိဆေတန် ကုန်တိုက်သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနား သလောက် ကုန်ပစ္စည်းများ၏ ဈေးနှုန်းမှာလည်း တခြား ကုန်တိုက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အလွန်မြင့်သည်။

အာဓိဟဘရ

ညနေဘက်တွင် အာဓိဟဘရ (AKIHABARA) အီလက်ထရွန်နစ်မြို့တော် (ELECTRONIC CITY) သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိ

သွားသောအချိန်မှာ ညနေဖက် နေဝင်ရီတရော အချိန်
 ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် မှောင်ရိပ်သန်းနေပေပြီ။
 သို့သော် အာဇီဟဘရ မြို့တွင်ကား လျှပ်စစ်မီးများ
 ထိန်ထိန်လင်းလျက် နေ့လယ်ခင်းအလား အောက်မေ့
 ရပေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မော်တော်ကားနှင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်း
 လုပ်ငန်းများတွင် တခြား မည်သည့်နိုင်ငံကမှ ဂျပန်ကို
 လိုက်၍ မမီနိုင်အောင် တိုးတက်လျက် ရှိနေသောကြောင့်
 တွေ့မြင်ရသမျှ အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ တီဗွီ၊
 တယ်လီဖုန်း၊ ကင်မရာ အားလုံးမှာ ပုံစံအဆန်းများချည်း
 ဖြစ်သည်။ တခြား မသိဘူး မမြင်ဘူးသေးသော Elec-
 tronic ပစ္စည်းများလည်း အမျိုးအစား များပြားလှသည်။

ဒစ်ဂျစ်တယ်လ် ဗွီဒီယိုကင်မရာ (Digital Video
 Camera)လေးများမှာ လက်တဝါးသာသာခန့် အရွယ်အထိ
 ရှိသည်။ ထို ဗွီဒီယိုကင်မရာလေးများမှာ ခရီးဆောင်၍
 လွယ်ကူခြင်း၊ သာမန် ဝါသနာရှင်များအတွက် ဗွီဒီယို
 တည်းဖြတ်ခြင်း (Video Editing)များပြုလုပ်ရာ၌ ပိုမိုလွယ်ကူ
 အဆင်ပြေခြင်းကြောင့် လူကြိုက် များလှသည်။

ဖလင်မပါဘဲနှင့် ရိုက်ကူး၍ ရသော ဒစ်ဂျစ်တယ်
 ကင်မရာ (Digital Camera) မျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။
 ဒစ်ဂျစ်တယ်လ် ကင်မရာများမှာ ရိုးရိုးကင်မရာထက်

အနည်းငယ်ပို၍ ဈေးကြီးသော်လည်း အင်တာနက်နှင့် ဆက်သွယ်၍ ဓာတ်ပုံများ တိုက်ရိုက်ချက်ချင်း ပေးပို့နိုင်ခြင်း၊ ကွန်ပျူတာနှင့် ဆက်သွယ်၍ ဓာတ်ပုံများ ကူးထည့်နိုင်ခြင်း တို့ကြောင့် အလွန် လူကြိုက်များလှသည်။

Mini Disc ခေါ် ကက်ဆက်ခွေတစ်ဝက်စာ လောက်ရှိသော Disc သေးသေးလေးကိုထည့်၍ ဖွင့်ရသော Mini Disc Recorder များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ Mini Disc မှာလည်း Digital System ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ် လောက်ပင် အသံထပ်ကူးကူး အရည်အသွေး ကျသွားခြင်း မရှိပေ။

ရုပ်ဝတ္ထုတိုးတက်လို့ စိတ်လိုက်မမီ

ထိုကဲ့သို့ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်း ကိရိယာများ တိုးတက်သလောက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ချဲ့ ကျမှုများ၊ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် ခံစားနေရသူများကိုလည်း အများအပြား တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် အလုပ်ကို နေ့မနား ညမနား လုပ်ကိုင်၍ ငွေရှာကြသည်။ ငွေရသော်လည်း အလုပ်ဒဏ်ပိ၍ စိတ်ဖိစီးမှုများ ခံစားလာရသဖြင့် သွေးလေချောက်ချား၍ စိတ်ဖောက်ကာ အူလည်လည်၊ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသူများကို လမ်းလျှောက်ရင်း မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း တယောက်တည်း စကား ပြောနေသူများကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ရှေ့မှ လာနေသော ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်စားထားသော လူက ပြုံးပြလို ဝေဝါးဝါးနှင့် ကိုယ့်အသိ အကျွမ်းထဲက ထင်ကာ ရောယောင်ပြီး ပြန် ပြုံးမပြလိုက် ပါနှင့်၊ အမှန်တော့ သူ့ဘာသာ သူတွေ့ချင်ရာတွေ့၍ သဘောကျပြီး ပြုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူကြီးလူကောင်းပုံစံနှင့် စိတ်မူမမှန် ဖြစ်နေသော လူများကို လမ်းလျှောက်ရင်း မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။

မည်မျှလောက်အထိ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် ခံစားနေကြရသနည်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်နိုင်ငံ ရောက်သောနေ့၊ မေလ ၂၃ ရက်နေ့ တနေ့တည်း၌ပင် တိုကျိုမြို့ သုံးနေရာတွင် ရထားတိုက်၍ လူသုံးယောက် သေသွားသည်။ အမှန်တော့ ရထားက လူကို တိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ လူက ပြေးနေသော ရထားရှေ့သို့ ခုန်ချ၍ အသေခံကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရထားတိုက်မိ၍ သေသူများအကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာက သေသေချာချာ စုံစမ်းသည်။ သေဆုံးသူမှာ စိတ်မနှံ့၍ ရထားရှေ့ ခုန်ချသူဖြစ်ပါက ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ သို့သော် သေဆုံးသူမှာ မိသားစုနှင့် အဆင်မပြေခြင်း၊ အလုပ်နှင့် အဆင်မပြေခြင်း၊ ကြွေးဆပ်ရမှာ ကြောက်ခြင်း

စသည်တို့ကြောင့် ထိုအဆင်မပြေမှုများမှ ထာဝရ ထွက်ပြေး
ပုန်းရှောင်လို၍ မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံသူ ဖြစ်ပါက
ကျန်ရစ်သူ မိသားစုက ရထားလိုင်းပိုင်ရှင် ကုမ္ပဏီကို
လျှော်ကြေး ပေးကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့
ရထား တိုက်မိလျှင် ထိုရထားလိုင်းကို အခိုက်အတန့်
ရပ်ဆိုင်းထား လိုက်ရသည်။ မိနစ်နှင့်အမျှ ပြေးဆွဲနေသော
ရထားများကို ရပ်ထားလိုက်ရ၍ ရထားကုမ္ပဏီမှာ
ဝင်ငွေများစွာ နစ်နာ ဆုံးရှုံးသွားသည်။ ထို နစ်နာဆုံးရှုံးသော
ငွေများ၏ တချို့ တဝက်ကို သေဆုံးသူ၏ ကျန်ရစ်သူ
မိသားစုက ပေးဆပ်ကြရသည်။

ဘုန်းကြီးဦးကိတ္တိဓဇ

ဈာန်လ ၄ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်မှ ဘုန်းကြီး
ဦးကိတ္တိဓဇ တို့ကျိုသို့ ကြွရောက်လာမည်ဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင့်အောင်တို့က နာရီတလေဆိပ်သို့
သွားရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ ဦးကိတ္တိဓဇမှာ ဆွစ်ဇာလန်တွင်
လေယာဉ်ပြောင်းစီးပြီးသော်လည်း ရာသီဥတုကြောင့်
ဆွစ်ဇာလန်မှ လေယာဉ်ထွက်မရပဲ ဖြစ်နေသည်။ ညနေ
၄ နာရီမှ ရောက်မည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့်
ကိုတင့်အောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လေဆိပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ
ဂျပန်ကျေးလက်တစ်ခု လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။

ကားအဟောင်း ရောင်းသည့် ဆိုင်များသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်ကျေးလက် လယ်သမားများမှာ လူနေထိုင်မှု အဆင့်အတန်း အတော်မြင့်မားကြသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လယ်သမားများမှာ ဒုတိယအတန်းအစား Second Class များဖြစ်ကြသည်။ ဘဏ်ပိုင်ရှင်များ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များ၊ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာမန်နေဂျာများ ပြီးလျှင် လယ်သမားများက ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကားအဟောင်း ဈေးတွင်လည်း ဈေးနှုန်းတပ်ထားသော ကားအဟောင်းများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်ခန့်မော်ဒယ်လ်ဖြစ်သော ဆလွန်းကားများကို ဂျပန်ယန်းငွေ တသိန်းနှစ်သောင်းခန့် (ဒေါ်လာ ၁၂၀၀ ခန့်) နှင့် ရနိုင်ပေသည်။ (ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ၁၀သောင်း၊ ၁၂သောင်း စသည်ဖြင့် သောင်းဂဏန်းဖြင့် သုံးနှုန်းပြောဆိုကြသည်။) ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ကားထားရန် နေရာ အခက်အခဲကြောင့် မြို့နေလူတန်းစားများက ကားဝယ်စီးသူ နည်းပါးသည်။ ကားထားရန် နေရာ အခက်အခဲမရှိသော ကျေးလက်နေ လူတန်းစားများကသာ ပို၍ဝယ်စီးကြသည်ဟု သိရသည်။ ညနေ၅ နာရီခန့် ရောက်မှပင် လေယာဉ်ဆိုက်လာ၍ ဘုန်းကြီးဦးကိတ္တိဓဇကို ကြိုဆိုကာ အိမ်ဘုရားရှိသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တိုကျိုတခွင်

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် တိုကျိုမြို့တခွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှု လေ့လာကြပြန်သည်။ မထွေးထွေးဆိုင်က လိုက်ပို့သည်။ ဆေးအိဘု ကုန်တိုက်များသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ငါးပြတိုက် တခုသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထူးဆန်းသော ငါးမျိုးစုံကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ပင်လယ်ဖျံ ပြပွဲကိုလည်း ကြည့်ရှုခွင့် ရခဲ့သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ လူနေမှုပုံစံကို လေ့လာခွင့် ရခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် စက်ဘီးစီးသူများက ပလက်ဖောင်း စင်္ကြံပေါ်တက်၍ စီးနင်း ကြသည်။ လမ်းကူး လျှင်လည်း စက်ဘီးဖြင့်ပင် မျဉ်းကျားမှ ဖြတ်ကူးကြသည်။

လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ ဈေးပေါလှသည်

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် Hand Phone များ အလွန်ပင် ဈေးပေါသည်။ အတော်အသင့်ကောင်းသော လက်ကိုင်ဖုန်း တလုံးကိုမှ ယန်း ၄၀၀၀ ခန့် (ဒေါ်လာ ၄၀ ခန့်)သာ ပေးရသည်။ မိမိဝယ်လိုသည့် တယ်လီဖုန်းဆိုင်တွင် ရွေး၍ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ဝယ်ယူသူမှာ ဂျပန်လူမျိုးဖြစ်လျှင် ရောင်းသည့်ဆိုင်ကပင် ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်းလိုင်း ချိတ်ပေးလိုက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ချက်ချင်း ရနိုင်သည်ဟု သိရသည်။

တချို့ မော်ဒယ်လ်အောက်နေသော လက်ကိုင်
တယ်လီဖုန်းများကို အလကားပင် ထုတ်ပေး၍ တစ်လ
သို့မဟုတ် သုံးလအတွင်း အခမဲ့ ဖုန်းအသုံးပြုခွင့် ပေးထားပြီး
သတ်မှတ်ရက် ကျော်လွန်မှသာ တယ်လီဖုန်းခွန် ဆောင်ရ
သည်ဟု သိရပါသည်။

တချို့လူများမှာ ခါးတွင် တယ်လီဖုန်း ၂ လုံးပင်
ချိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ဂျပန်တွင် တွေ့ရသူတိုင်း
Hand Phone တလုံးတော့ ကိုယ်နှင့်အတူ ပါလာတတ်
ကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မျက်စိလည်
လမ်းပျောက်လျှင် ဆက်သွယ် အကူအညီတောင်းနိုင်ရန်
တယ်လီဖုန်းတလုံးကို ကိုခင်မောင်ဇော်က စီစဉ်ပေး
ထားသည်။

အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုး

ပါချင်ကိုခေါ် လောင်းကစားခိုင်းများလည်း အလွန်
ပေါများ၍ လူလည်း အလွန်စည်ကားသည်။ အလောင်း
အစား နေရာများတွင် အက ကစားစက် (Dancing
Machine, Dancing Satation) များကိုလည်း တည်ထောင်
ထားတတ်သည်။ အက ကစားစက်များ၏ ပုံစံမှာ ရှေ့တွင်
TV Screen တစ်ခုရှိ၍ အောက်တွင် မီးများလင်းသော
ခြေနင်းခုံရှိသည်။ တီးလုံးဖွင့်လိုက်လျှင် ရှေ့မှ Screen

ပေါ်တွင် နင်းရမည် ခြေနင်းကွက်များ ပေါ်လာပြီး အောက်မှ ခြေနင်းခုံပေါ်တွင်လည်း ခြေထောက်နင်းရမည် နေရာများမှ မီးများလင်းလာသည်။ က၊တဲ့သူက မီးလင်းသော အကွက်များကို လိုက်နင်းရင်း က၊ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ကြိုက်သလို စိတ်ကြိုက် လှုပ်ရှားလိုရသည်။ ထိုအခါ လှုပ်ရှားမြူးကြွသော တီးလုံးနှင့် က၊ကွက်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

သူတို့သည် အလုပ်မှ ပြန်လာလျှင် ထိုအကစက်များသို့ လာ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် က၊ကြတော့သည်။ တယောက်တည်း က၊နိုင်သလို နှစ်ယောက်တွဲလည်း က၊၍ ရသည်။ တချို့နေရာများတွင် က၊မည်သူများမှာ တန်းစီ၍ပင် စောင့်နေကြရသည်။ က၊ရမည်အလှည့်ရောက်လျှင် အပေါ်အင်္ကျီချွတ်၍ စိတ်ကြိုက် က၊ကြတော့သည်။ တခါတရံ နောက်မှ စောင့်နေကြသူများကပင် လိုက်၍ က၊နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ တနေ့တာပင်ပန်းခဲ့သမျှကို တခဏတာ က၊၍ အပန်းဖြေကြခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

အလုပ်မလုပ်ချင်သူများ

တချို့နေရာများတွင် အလုပ်လက်မဲ့ လူတန်းစားများက စားစရာ ထမင်းရရန် အစားအစာပေးဝေမည်

နေရာတွင် တန်းစီ၍ စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
၎င်းတို့မှာ ညအခါများတွင် ပန်းခြံများ၊ ဘူတာများတွင်ပင်
အိပ်စက် နားနေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတောင်းစားဟုပင်
ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုသူတောင်းစားများမှာ အလုပ်
မရသောကြောင့် တောင်းစားနေကြခြင်း မဟုတ်ပေ။
အစိုးရက အလုပ်ရရန် စီစဉ်ပေးပါလျက်နှင့် ပျင်းသော
ကြောင့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ တောင်းစားနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။

အလုပ် လုပ်ချင်သူများ

အလုပ်လုပ်လိုသော သူများကျတော့လည်း တမျိုး
ထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ရထားပေါ်တွင်
တွေ့ရသော သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ကျွန်တော်က နေရာ
ဖယ်ပေးဖူးသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်ဖယ်ပေးသော
နေရာတွင် မထိုင်ကြသည့်အပြင် နေရာဖယ်ပေးသော
ကျွန်တော့်ကိုပင် မျက်မှောင်ကုတ်၍ မကြည်ကြည်
ပြန်ကြည့်တတ်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ သုံးကြိမ်ခန့်ကြုံပြီးမှ
ထိုအတွေ့အကြုံကို အသိမြန်မာတယောက်အား မေးစမ်း
ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော်ဖယ်ပေးသော နေရာတွင်
သူတို့ထိုင်လိုက်ပါက တခြားမြင်သူများက မှီခိုသူဟု

အထင်ခံရမည်စိုးသောကြောင့် မထိုင်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ထိုသို့ မှီခိုသူဖြစ်ကြောင်း သူတို့အလုပ်ရှင် သိသွားပါက အသက်ကြီးပြီ အလုပ်လုပ်ဖို့ မသင့်တော့ဘူး ဆိုပြီး ထောက်ပံ့ကြေးပေးကာ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်နိုင်သည်ဟု သိရသည်။ အစိုးရက လောက်လောက်ငင ပေးထားသော ထောက်ပံ့ကြေးကို မယူဘဲ ကိုယ့်လုပ်အားဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်သေးကြောင်း ပြချင်ပုံရပေသည်။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းပါပေ့ ဟု ပြောရလောက်သည်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင် မြန်မာများ

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ဂျပန်နိုင်ငံမှ အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာသူများကို ဂျပန်မှာ အိုက်တိုးပဂေးဆံ (အိုးတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး) သွားလုပ်တယ် ဟု ဟာသဆန်ဆန် ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်သူများလည်း မရှိမဟုတ်ပါ။ တော်တော်များများ ရှိပါသည်။ သို့သော် အခြေအနေကောင်းသော မြန်မာလုပ်ငန်းရှင်များလည်း တော်တော်များများ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် လေ့လာမိသလောက်ကတော့ တိုကျိုတွင် မြန်မာလူမျိုးပိုင် စားသောက်ဆိုင် ၁၈ ဆိုင်ခန့် ရှိသည်ဟု သိရသည်။

ထို့အပြင် မြန်မာပိုင် စတိုးဆိုင်၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်း၊ မြန်မာပစ္စည်းဆိုင်၊ မြန်မာစာအုပ်အရောင်းဆိုင်၊ မြန်မာဗွီဒီယိုခွေ အငှားဆိုင်၊ ဆိုင်းဘုတ်လုပ်ငန်း၊ ဗွီဒီယို ရိုက်ကူးရေးလုပ်ငန်း၊ Internet အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၊ Beauty Parlour , Transportation , Trading Corporation, Courier Service စသည့် လုပ်ငန်းပေါင်း များစွာကို ရွှေမြန်မာတို့ ပိုင်ဆိုင်လုပ်ကိုင် နေနိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာများ ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့ MOSA နှင့် မြန်မာတို့၏ အလှူအတန်း၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနှင့် မင်္ဂလာဆောင် များတွင် အသုံးတော်ခံနိုင်ရေးအတွက် မြန်မာဇာတ်သဘင်နှင့် မြန်မာစတီရီယို တီးဝိုင်းများလည်း တည်ထောင်ထားနိုင်သည်မှာ ကျေနပ်အားရဖွယ် ဖြစ်သည်။

မြန်မာစာနယ်ဇင်းများ

လစဉ် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများလည်း နှစ်စောင် သုံးစောင်ခန့် ပုံမှန်ထွက်နေနိုင်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ထို မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ၌ ကြော်ငြာများ ထည့်သွင်းဖော်ပြနိုင်သည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာနှင့် မွေးနေ့ဆုတောင်းများလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးသည်။ တချို့စာစောင် မဂ္ဂဇင်းများက မြန်မာများနှင့် ပတ်သက်၍ သာရေး၊ နာရေး ကိစ္စရပ်များကို

အခမဲ့ပင် စာမျက်နှာပေါ်တင်၍ ဖော်ပြကြေညာပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဂျပန်ရောက် ရွှေမြန်မာများ အတွက် ဂျပန်နိုင်ငံအတွင်း သိစရာ၊ မှတ်စရာ၊ သတိ ထားစရာများကို ဖော်ပြပေးသည့်အပြင် မြန်မာများနှင့် ပတ်သက်သည့် ကောင်းသတင်း၊ ဆိုးသတင်းများ၊ နိုင်ငံခြား သတင်းများ၊ အလုပ်လျှောက်လျင် ရနိုင်သည့်နေရာများကို ပုံမှန်ကြီး ဖော်ပြပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဂျပန်တွင် မြန်မာများ လိုလားသော အခွင့်အရေးတချို့ကို မဂ္ဂဇင်းတချို့ က ဖော်ပြပေးနေပြီး အာရှနိုင်ငံသားများ ချစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့ APFSနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

ပြီးရသည့်မြန်မာကာတွန်း

မဂ္ဂဇင်းတအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော ရုပ်ပြောင် ကာတွန်း တပုဒ်ကို ကျွန်တော်က အလွန်သဘောကျသည်။ ရုပ်ပြောင်ထဲတွင် ဂျပန်ရည်ဝနေသော မြန်မာအမျိုးသား တယောက်က “ပိုက်ဆံရှိတော့ ဘိယာသောက်လို့ ရတာ ပေါ့” ဟု ခပ်ကြွားကြွား ပြောသည်။ အတော်အတန် အ ခြေ အနေကျ၍ အလုပ်အကိုင်ရှိနေသော မြန်မာအမျိုးသမီး တယောက်ကတော့ “အလုပ်အကိုင်ရှိတော့ ပီဇာစားလို့ ရတာပေါ့” ဟု ပြန်ထေသည်။ နောက်ဆုံး လူ တယောက်

ကတော့ ဂျပန်ရောက်ခါစ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူကလည်း
 “ဗီဇာရှိတော့” ဟု ပြောပြီး ဘယ်လို ပြန်လည်ချေပလိုက်
 ရမလဲ အကွက်ရှာမရ၍ ခဏစဉ်းစားသည်။ နောက်မှ
 “ဟေ့၊ - - ကျယ်လို့ရတယ်ကွ” ဟု ကြိုး၍ ဟစ်အော်
 လိုက်သည်။

စံပြဂျပန်ရဲများ

တခါတွင် ကျွန်တော်က အလည်အပတ်
 လျှောက်သွားရင်း လမ်းပျောက်နေသည်။ ရဲနှစ်ယောက်ကို
 မြင်သောအခါမှ ထိုရပ်ပြောင်ကာတွန်းကို သတိရလာသည်။
 ထို့ကြောင့် ထိုရဲနှစ်ယောက်ထံသို့ သွား၍ ကျွန်တော်
 လမ်းပျောက်နေတယ် Hotel Grand Cityကို သွားချင်တယ်
 ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းပြပေးပါလား ဟု သွားပြောသည်။

ရဲတစ်ယောက်မှာ အင်္ဂလိပ်လို အတော်အတန်
 နားလည်ပုံ ရပေသည်။ Yes Sir ဟု လေးလေးစားစား
 ဦးညွှတ်၍ ပြောသည်။ နောက်ပြီးမှ Countryဟု ပြောသည်။
 ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မာဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုရဲကပဲ
 Work ဟုပြောပြန်သည်။ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာတာလားဟု
 မေးချင်ပုံ ရပေသည်။ Just sight seeing and shopping ဟု
 ပြောလိုက်ရာ ထိုရဲမှာ အနည်းငယ် အံ့သြသွားပုံရသည်။
 နောက်မှ But Sir, visa visaဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က
 ဟိုတယ်လ်မှာ Passport ထားခဲ့တယ်ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောကြ ပြန်သည်။ တိုင်ပင်၍ နှစ်ယောက်သား သဘောတူသွားပုံ ပေါ်သည်။ Come ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ဟိုတယ်လ် သို့ လိုက်ပို့သည်။ မျက်စိလည်နေ၍သာ၊ ဟိုတယ်လ်မှာ မလှမ်းမကမ်း၌ပင် ရှိနေပါသည်။ ဟိုတယ်လ်သို့ ရောက် သောအခါ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ဗီဇာကော ကြည့်ဦးမလား ဟု မေးလိုက်သည်။ ရဲက No need, No need ဟု ပြောပြီး ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကောင်းလိုက်သည့် ရထားစနစ်

စကားကြိုတုန်း ဂျပန်နိုင်ငံ မီးရထားနှင့် တက္ကစီ အကြောင်း ပြောပြချင်သေးသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှ ဘူတာရုံ ကြီးများမှာ အံ့မခန်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ရထား ပြေးဆွဲပုံမှာလည်း စနစ်တကျရှိသည်။ ရထားစီးမည့် ခရီးသည်က လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ဂိတ်ပေါက်ဝရှိ လက်မှတ် စစ်ဆေးသည့်စက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ရသည်။ ထိုအခါမှ ဂိတ်ပေါက်က ဖွင့်ပေးပြီး တခါစီး လက်မှတ်များ ဖြစ်နေလျှင် လက်မှတ်စစ်သည့်စက်က တခါတည်း သိမ်းယူလိုက်သည်။ ဈေးနှုန်းကြီးသော တရက်လုံးစီးလက်မှတ် သို့မဟုတ် တလလုံးစီးနိုင်သည့် လက်မှတ် ဆိုလျှင်တော့ လက်မှတ်

စစ်သည်စက်၏ အခြားတဖက်မှ ရထားလက်မှတ် ပြန်ထွက်လာသည်။ ထိုလက်မှတ်ကို ပြန်ယူ၍ ရထား ဆိုက်မည့်နေရာသို့ သွားရသည်။

ရထားဆိုက်မည့် နေရာ စင်္ကြံ (ပလက်ဖောင်း) ပေါ်၌ ဘယ်ရထားက ဘယ်နေရာမှာ ရပ်မည်ဟု သိသာစေရန် အဝါရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်စသည်ဖြင့် အမှတ်အသားများ လုပ်ထားသည်။ ရပ်မည့် တွဲနံပါတ်ကိုလည်း ရေးထားသည်။ ခရီးသည်က မိမိစီးမည့် ရထားရပ်မည့် နေရာတွင် သွားရပ်စောင့်နေရသည်။ နောက်မှ ရောက်လာသည့်လူများက နောက်မှတန်းစီ၍ ရပ်ကြသည်။ ရထားဆိုက်လာလျှင် ထိုရေးမှတ်ထားသော နံပါတ်နေရာနှင့် နံပါတ်တူသော ရထားတွဲအပေါက် တည့်တည့်ကျအောင် ရပ်ပေးသည်။ ရပ်နေသည့်ခရီးသည်က အခက်အခဲမရှိ တက်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ ဆင်းမည့် ခရီးသည်များကတော့ အခြားတဘက် အပေါက်မှ ဆင်းသွားကြသည်။

ဂျပန်တက္ကစီ

တခါတွင် ရထားလျှောက်စီးရင်း ကျွန်တော် မျက်စိလည်သွားသည်။ အန်တီနီတို့အိမ်သို့ သွားရောက်ပြီး ဟီဂရှိနာဂဆာကီမှ အပြန်တွင် ဘူတာမှား၍ ဆင်းမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘူတာအပြင်ဘက် ရောက်သွားပြီးမှ မှားမှန်း

သိသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကို ဆွမ်းကပ်ချိန်ကလည်း နီးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဟိုတယ်လ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားရသည်။ ထို့နောက် တက္ကစီတစီး ငှားစီး၍ ပြန်လာရသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် တက္ကစီများမှာ မိတာဖြင့် ပြေးဆွဲကြသည်။ တက္ကစီပေါ်သို့ တက်လျှင်တက်ချင်း တက္ကစီ မိတာက ယန်း ၃၆၀ သို့မဟုတ် ၆၆၀ မှ စ၊ ပြသည်။ ၆၆၀ မှ စ၊ ယူသည်ကများသည်။ တက္ကစီဆရာမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမပြောတတ်၊ Hotel Grand City ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြော၍ ဟိုတယ်လ်လမ်းညွှန် စာအုပ်ပေါ်တွင် ပါသော ဟိုတယ်လ်ပုံစံနှင့် နေရာကိုသာ လက်ထောက်ပြရသည်။

တက္ကစီဆရာကလည်း သူ့ မြေပုံ စာအုပ်ကိုထုတ်၍ လမ်းရှာသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာမှ ဟိုတယ်လ်နေရာကို ရှာတွေ့၍ ဘယ်လမ်းမှသွားရမည်ကို ဆက်ရှာကြည့်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ကားမောင်းသမားတိုင်းပင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ရုပ်ထွေးလှသော လမ်းများကြောင့် မြေပုံလမ်းညွှန်စာအုပ် တအုပ်တော့ ဆောင်ထားရသည်။

ခရီးဆုံးသော် ပေါ်လာသောအဖြေမှာ ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဂျပန်ယန်းငွေ ၃၅၀၀ (၃၅ ဒေါ်လာခန့်) ခုန်ထွက်သွားသည်။ ဟိုတယ်လ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါမှ

စိတ်အေးရတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာတော် ဘုရားနှင့် ဦးကိတ္တိတို့အား ကိုသူရက ဆွမ်းကပ်ထားနှင့် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြန်မာတရားပွဲ

ဂျန်လ ၆ ရက်နေ့ ညနေတွင် မြန်မာများအတွက် တရားပွဲကျင်းပသည်။ တရားပွဲကို တိုကျို TOKYO မြို့၊ အီခဲဘုကုရို. Ikebukuro ရှိ Ikebukuro-Eco Toshima Plaza အဆောက်အအုံတွင် ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူသည်။ အဆောက်အအုံမှာ ပရိသတ် ၂၅၀ ခန့် ဆုံလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ တရားပွဲကို ညနေ ၅ နာရီမှ ည ၉ နာရီအထိ ဟောကြားချီးမြှင့်ပါသည်။ တရားနာ ပရိသတ် ၁၅၀ ခန့် လာရောက်နာကြားကြသည်။

တရားပွဲတွင် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဂုဏ်တော် ဘုရားရှိခိုးနှင့် သိမှတ်ဖွယ်အထွေထွေ စာအုပ်ကို ဂျပန်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာပြန့်ပွားရေး မြန်မာလူငယ်အဖွဲ့က ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်၍ ကြွရောက်လာသော တရားနာပရိသတ်အား လှူဒါန်းသည်။ ထို့ကြောင့် တရားမဟောမီ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ကြသည်။ တရားပွဲပြီးသောအခါ ၁၅ မိနစ် တရားထိုင် ကြသည်။

ဂျပန်တရားပွဲ

ဥန်လ ၇ ရက်နေ့တွင်မူ ဝိပဿနာတရားတော်ကို စိတ်ဝင်စားကြသော ဂျပန်ဒကာ၊ ဒကာမများက ပင့်ဖိတ် လျှောက်ထားကြသောကြောင့် ဂျပန်လူမျိုးများအတွက် သီးသန့် တရားတပွဲ ဟောကြားပေးသည်။ တရားပွဲကို တာမချီ TAMACHIဘူတာအနီးရှိ BUKKYO DENDO KYO - KAI အဆောက်အအုံ၌ ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ တရားပွဲတွင် ဆရာတော်ဘုရားက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဟောကြားပြီး မစ္စတာ ကီတာတာနီ (Mr. Katsuhide Kitatani) က ဂျပန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးသည်။

မစ္စတာကီတာတာနီသည် ၁၉၈၆ မှ ၁၉၉၀ အထိ မြန်မာပြည်တွင် ကုလသမဂ္ဂဖွံ့ဖြိုးရေး ဌာနေကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ မစ္စတာ ကီတာတာနီသည် ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်း၌ ဘုန်းကြီး ဝတ်လျက် ၃ - ၄ ကြိမ်မျှ တရားအားထုတ်ဖူးသည်။ သူ့အကြောင်းကို စာရေးဆရာ ဆန်းလွင် (ဦးဆန်းလွင်) က “တရားတွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့” အမည်ဖြင့် စာအုပ်ရေးသား ထုတ်ဝေဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်လျှင် သူ၏ ဝိပဿနာတရားအပေါ် သဘောထားပုံနှင့် သူ့ဘဝ၏ တစိတ်တဒေသကို တွေ့မြင် သိရှိနိုင်သည်။

တရားပွဲကို ၁ နာရီမှ ၂ နာရီအထိ ဟောကြားချီးမြှင့်သည်။ တဖန် ၂ နာရီမှ ၃ နာရီအထိ ဝိပဿနာတရားကို တရားနာပရိသတ်အား လက်တွေ့ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်စေသည်။ ထို့နောက် ၃ နာရီမှ ၄ နာရီအထိ တရားနာ ပရိသတ်က ဝိပဿနာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ အမြင်မရှင်းသော မေးခွန်းများကို မေးကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက မေးခွန်းများကို လက်တွေ့ဘဝဖြင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ချက်ကျလက်ကျ ဖြေဆိုပေးသည်။

ပရိသတ်ထဲမှ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုသူတို့က ဆရာတော်ဘုရားထံ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား မေးမြန်းကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပင် တိုက်ရိုက် ဖြေဆိုပေးပါသည်။

တရားပွဲသို့ ဂျပန်တရားနာ ပရိသတ် ၁၅၀ ခန့်နှင့် မြန်မာပရိသတ် ၇၀ ခန့် လာရောက် နာကြားကြသည်။ ညနေ ၄ နာရီ ၂၀ မိနစ်တွင် တရားပွဲ ပြီးစီးသည်။

ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ကြေးဆင်းတုတော်

ဂျန်လ ၈ ရက်နေ့တွင် အုရှီစု (USHIKHU) မြို့၌ ရှိသည့် အမြင့် ၁၂၀ မီတာ (၃၆၀ ပေခန့်) မြင့်သော

ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး အုရိရ ရပ်တော်မူ ကြေးဆင်းတုတော်ကို သွားရောက် ဖူးမြော်ကြသည်။ အုရိရ ဘုရားသို့ ဂျပန်လူမျိုး တယောက်က ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဆရာတော် နှင့်အတူ ဦးကိတ္တိ၊ ကျွန်တော်၊ ကိုမြသွင်၊ ကိုခင်မောင်ဇော်၊ အန်တီနီ၊ မထွေးထွေးဆိုင်နှင့် ဦးသိန်းထွန်း TWP မိသားစုတို့ပါ လိုက်ပါလာကြသည်။ အုရိရဘုရားကို ဘုရားသို့မရောက်မီ အဝေးမှပင် ဖူးမြော်နိုင်သည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် မားမားကြီး ထိုးထွက်နေ၍ တည်ကြည်သော အိန္ဒြေကို ဆောင်လျက် စံနေတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးမြင်ရသည်။ ရပ်တော်မူ ဘုရားကြီးမှာ အနီးရှိ သစ်ပင်များထက် သုံးပြန် လေးပြန်ခန့် ပို၍ မြင့်မားနေသောကြောင့် ကောင်းကင်တွင် တည်နေ သလား ထင်မှတ်မှားရသည်။

အုရိရငါးရှည်

ရပ်ပွားတော်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နေ့ဆွမ်းကပ်ချိန် နီးနေသဖြင့် ဘုရားမဖူးသေးဘဲ စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်၌ ဆရာတော်ဘုရားကို နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ညက ဆရာတော်ဘုရား၏ တပည့် ဂျပန်ဒကာမကြီးတယောက်က အုရိရငါးရှည်

ဘုဉ်းပေးဖြစ်အောင် ဘုဉ်းပေးခဲ့ဖို့ ဆရာတော်ဘုရားအား
 လျှောက်ထားသည်ကို သတိရ၍ ငါးရှဉ့်ဟင်းကို အထူး
 သတိထား စားကြည့်မိသည်။ ထူးထူးခြားခြား အရသာ
 ရှိလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ နူးညံ့ချိုဆိမ့်သော အရသာ
 ဖြစ်သည်။ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီး လျှောက်ထားသော စကား
 သည် အပို အကြွားမဟုတ်ဘဲ လိုများပင် လိုနေဦးမည်လားဟု
 စဉ်းစား နေမိပါသည်။

နေ့ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ ခန့်ညားတင့်တယ်
 သပ္ပာယ်တော်မူလှသော မတ်ရပ် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးကို
 ကြည်ညိုရှိသောစွာ ဖူးမြော်ကြပါသည်။

ဖူးမြော်ပြီးသောအခါ ကိုယ်လုံးတော်အတွင်းရှိ
 ဓါတ်လှေခါးဖြင့် လေးထပ်အထိ တက်ခဲ့ကြသည်။
 နောက်တထပ်ကို လှေခါးမှပင် ခြေလျင်တက်ခဲ့ကြသည်။
 အခန်းများကို ဘုရားကိုယ်လုံးတော်အတွင်း၌ အထပ်လိုက်
 ခွဲ၍ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်တော်တွင်
 အပေါက်များ ဖောက်လုပ်ပေးထား၍ ထိုအပေါက်များမှ
 ကြည့်လိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ
 ကြည့်ရှုနိုင်သည်။

အတွင်းအခန်းထဲ၌ ဘုရားတည်ဆောက်စဉ်က
 မှတ်တမ်း ဓာတ်ပုံများကို ပြသထားသည်။ အတွင်းဘက်
 ဘေးနံရံများပေါ်တွင် အခန်းငယ်ကလေးများ ဖွဲ့ထား၍

ထိုအခန်းကလေးများ ထဲတွင် ဘုရားရုပ်တုကလေးများ ထည့်သွင်းလှူဒါန်းနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးထားသည်။ MYANMAR ဟု ကမ္ဘည်းရေးထိုးထားသည့် မြန်မာမိသားစုများ စုပေါင်း လှူဒါန်းထားသော ဘုရားရုပ်တုလေး တဆူကိုပင် ဖူးတွေ့ ခဲ့ရသေးသည်။ ဂျပန်ရောက် ရွှေမြန်မာများ စုပေါင်း၍ ဘုရားလေးတဆူ လှူဒါန်းနိုင်ရန်အတွက် ဦးဝင်းအောင် က ဦးစီး၍ အလှူငွေကောက်ခံကာ လှူဒါန်းထားကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

အပြင်ဘက်တွင်တော့ တတောင်ခွဲခန့် ဉာဏ်တော် အမြင့် ရှိသော မြန်မာရုပ်ပွားတော် တဆူ၊ ထိုင်းရုပ်ပွားတော် တဆူနှင့် သီရိလင်္ကာရုပ်ပွားတော် တဆူကို ဖူးတွေ့ခဲ့ ရသည်။

ဘုရားတနေရာတွင် အမှတ်တရ စာတမ်းများ ရေးသား၍ ချန်ထားခဲ့နိုင်ရန် သစ်သားပြားကလေးများ ချထားပေးသည်။ ထိုသစ်သားပြားကလေးပေါ်တွင် မိမိ ရေးချင်သည့်စာကို ရေးသား၍ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့နိုင်သည်။ ကျွန်တော်က ထို သစ်သားပြားကလေး တပြားကိုယူ၍ “ချမ်းမြေ့ဆရာတော်၊ ဦးကိတ္တိဓဇ၊ ကျွန်တော်နှင့် အပေါင်း အသင်းများ ၈၊ ၆၊ ၉၉ နေ့မှာ ဒီဘုရားကို လာရောက် ဖူးမြော်ခဲ့ကြပါတယ်” ဟု ရေးပြီး နာမည်နှင့် လက်မှတ် ရေးထိုးကာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်။

ဂျပန်ကျောင်းမှ မြန်မာစေတီတော်

အုရိခုဘုရားမှ အပြန်တွင် မြန်မာစစ်ပြန် ဂျပန် ဘုန်းကြီးတပါး တည်ထောင်ထားသော ဘူရှောဂျီ မြန်မာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ မြန်မာစေတီတော်တဆူ တည်ထားသည်ကို တွေ့ရှိ ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။ ဂျပန်ဘုန်းကြီးက မြန်မာများကို မြင်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည်။ ဆရာတော် ဘုရားအား ဖျော်ရည်ဆက်ကပ် လှူဒါန်း၍ နောက်ပါ ပရိသတ်များကိုလည်း ကော်ဖီနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထုတ်ကျွေးကာ ဧည့်ခံသည်။

တိုကျိုမျှော်စင်

ဌာနီလ ၉ ရက်နေ့တွင် ၃၂၈ မီတာ မြင့်သော တိုကျိုမျှော်စင် TOKYO TOWER သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။ တိုကျိုမျှော်စင်သို့ ကိုသူရက လိုက်ပါ ပို့ဆောင် ပြသပေးသည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် တိုကျိုမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

တိုကျိုမြို့မှာ အတော်ပင်ရှုပ်ထွေးသည်။ မိုးပျံ တံတားများကိုလည်း လမ်းတိုင်း၊ နေရာတိုင်းတွင် တွေ့ရ သည်။ တချို့လမ်းများမှာ ဟိုလမ်းက ဒီလမ်းကိုကျော်လိုက်၊ ဒီလမ်းက တခြားတလမ်းကို ထပ်ကျော်လိုက်ဖြင့်

ဆောက်လုပ်ထားသည်မှာ ၆ထပ် ၇ထပ်ခန့် အထိပင် ရှိသည်။ တချို့ တိုက်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် ရေကူး ကန်များတွေ့ရ၍ တချို့ တိုက်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းရန် ကွင်းများ ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကမ္ဘာကျော်ကမာကုရ

ဈန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် နာမည်ကြီး ကမာကုရ KAMAKURA ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော် ကြသည်။ ကမာကုရဘုရားသို့ ကိုမျိုးနှင့် သူ့အမျိုးသမီးက လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။ ကမာကုရဘုရားတွင် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာသော ကလေးများနှင့် ကျောင်းဆရာမလေးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘုရားကို မည်သူမျှ ဦးချသည်ကို မတွေ့ရပေ။ သို့သော် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိကြသည်ကိုတော့ တွေ့ခဲ့ ရသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားကို ဦးချကြသောအခါ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမြင်မှာတော့ ဘာသာ ကိုးကွယ်မှု လေးလေးနက်နက် မရှိသလို ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကိုဦးချသောအခါ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပုံရပေသည်။

သို့သော် ရှေးယခင်ကတော့ ဂျပန်လူမျိုးများ ဘာသာတရားကို တော်တော်လေး ကိုင်းရှိုင်းခဲ့ကြပုံ ပေါ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားကြီးကို ခိုရှိတို့အံ့ ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ တည်ထားပြီး ထိုသို့တည်ထားခြင်းမှာ ရှေးအခါက ဘုရင်မင်းမြတ်များ ပင်လယ်ကို အဝင်အထွက် ပြုသောအခါ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း ဘုရားကို ဖူးမြော်နိုင်ရန် စီမံ၍ တည်ဆောက်ထားသည်ဟု သိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဝတ်ချပြီးသောအခါ ဂျပန် ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်က ဆရာတော်ဘုရားနှင့်အတူ ဓါတ်ပုံရိုက်လိုကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လာပြော၍ ဆရာတော်ဘုရားနှင့် အတူ ဓါတ်ပုံတွဲရိုက်ကြသည်။

ကမာကုရဘုရားမှာ ကမာကုရမြို့ကလေးတွင် တည်ရှိသည်။ မြို့ကလေးဆိုသော်လည်း ယခင် ရှိုးဂွန်းများ ခေတ်ကောင်းစဉ်က ရှိုးဂွန်းတို့နန်းစိုက်ရာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ပင် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။

ရှိုးဂွန်း၊ ဆာမူရိုင်းနှင့် ယာကူဇာ

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရှိုးဂွန်း၊ ဆာမူရိုင်းနှင့် ယာကူဇာ တို့မှာ သမိုင်းအစဉ်အလာ ကြီးမားခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာက သိသည်အထိ ကျော်ကြားခဲ့သည်။

ဂျပန်ဘာသာစကား ရှိုးဂွန်း၏ မူလအဓိပ္ပါယ်မှာ စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများဟု ဆိုလိုသည်။ သို့သော် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ တဖြည်းဖြည်း တန်ခိုးထွားလာသောအခါ ဘုရင်က သူတို့အား တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးကိုပါ လွှဲအပ်ထားရသည်။ ထိုအခါ ရှိုးဂွန်းဆိုသည်မှာ စစ်တပ်ကိုအုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ မဟုတ်တော့ပဲ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများဟု အဓိပ္ပါယ်ပြောင်းလဲသွားသည်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရန် ဘုရင်က အာဏာကုန် လွှဲအပ်ထားရသော ဘုရင်လောက်နီးနီး အခွင့်အာဏာ အပြည့်အဝရှိသော Military Ruler အုပ်ချုပ်ရေး စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဖြစ်လာကြသည်။

ရှိုးဂွန်းများသည် ၁၂ ရာစုနှစ် ကမာကုရခေတ်တွင် စတင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ၁၁၉၂ ခုနှစ်တွင် ဘုရင်က မိနာမိုတို ဆာမူရိုင်းမျိုးနွယ်စုမှ ယိုရိုတိုမို ကို ရှိုးဂွန်းရာထူး ခန့်အပ်၍ တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်စေရာ ထိုအချိန် မှစ၍ ဂျပန်နိုင်ငံသမိုင်း၌ ရှိုးဂွန်းခေတ် စတင်ခဲ့လေသည်။ ရှိုးဂွန်းတို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံကို နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်ကြာမျှ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဘုရင်၏ အမှုထမ်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၈၆၈ ခုနှစ်တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သည့် ရှိုကူဂါဝါ ရှိုးဂွန်းသည် တိုင်းပြည်ကို နိုင်နင်းအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်၍ ဘုရင်က အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို ပြန်လည်

သိမ်းယူလိုက်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာသည် မေဂျီဘုရင် လက်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဂျပန် နိုင်ငံသမိုင်း၌ ရှိုးဂွန်းများခေတ် စခန်းသိမ်းသွားသည်။

ဆာမူရိုင်းများမှာ စစ်သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြပြီး ယာကူဇာများကတော့ လူဆိုးများ ဖြစ်ကြသည်။

ကမာကုရဘုရားသမိုင်း

ကမာကုရမြို့တော်နှင့် ကမာကုရဘုရား ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက် လာပုံသမိုင်းမှာ လူသိများကျော်ကြားလှသည်။ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာပုံမှာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ သူရဲကောင်း ဆာမူရိုင်းမျိုးနွယ်စု တစုဖြစ်သော မိနာမိုတို (Minamoto) မျိုးနွယ်စုမှာ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော တိုက်ရ (Taira) မျိုးနွယ်စု၏ အပြတ်အသတ် ခြေမှုန်းသုတ်သင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၍ မိနာမိုတိုမျိုးနွယ်စုဝင် ယိုရိုတိုမို (Yoshitomo) ၏ တတိယသားဖြစ်သော ယိုရိုတိုမို (Yoritomo) မှာ လွတ်မြောက်သွားသည်။ ထို သားတော်က တဖြည်းဖြည်း အင်အားစုဆောင်းပြီး ၁၁၈၀ ခုနှစ်တွင် ကမာကုရကို အခြေကုန်ပြုကာ ရန်သူကို တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်သည်။

၁၁၉၂ ခုနှစ်တွင် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင် သွားသောအခါ ဘုရင်က ယိုရိုတိုမိုကို ရှိုးဂွန်း ရာထူးပေး၍

တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်စေသည်။ ထိုအခါ ယိုရိတိုမိုသည် သူ၏ ဘူမိနက်သန် အောင်မြေအမှန်ဖြစ်သော ကမာကုရ မြို့ကို ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ထီးနန်းစိုက်တော်မူသည်။ ကမာကုရ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး ကိုလည်း တည်ထားကိုးကွယ်ရန် စတင်ကြိုးစားသည်။

ဆင်းတုတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာများ

ကမာကုရဘုရားကြီးကို ခရစ်နှစ် ၁၂၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်ပြီးစီးတော်မူသည်။ ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်တော် အမြင့်မှာ ၃၇.၄ ပေ မြင့်ပြီး ပလ္လင်ပါဆိုလျှင် ၄၄ ပေ မြင့်တော်မူသည်။ ဘုရားကြီးကို ကြေးပေါင်ချိန် ၂၇၄၄၂၈ ပေါင် (၁၃၇ တန်)ဖြင့် သွန်းလောင်း ထုလုပ်ထားသည်။ မျက်နှာတော်မှာ အလျား ၇.၇ ပေ ရှိပြီး နားရွက်တော်မှာ ၆.၆ ပေ ရှိသည်။

ကမာကုရဘုရားကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခင်ချောဂျီ Kenchoji ၊ အင်းဂကုဂျီ Engakuji ၊ တိုခဲဂျီ Tokeiji ၊ တိုဒိုက်ဂျီ Todeiji ၊ အင်းယောဂျီ Ennoji ဟူသော နာမည်ကြီး ဂျပန်ဘုန်းကြီးကျောင်းများ တည်ရှိသည်။ ခင်ချောဂျီ ကျောင်းတော်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ပထမဦးဆုံး ဈာန်ကျောင်းဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ယိုကိုဟားမားရေသတ္တဝါပြတိုက်

ကမာကုရဘုရားမှ အပြန်တွင် ယိုကိုဟားမား YOKOHAMA စက်မှုမြို့တော်ရှိ ရေနန်းဗိမာန် Sea Paradise သို့ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။ ထို ရေနန်းဗိမာန်တွင် ရေသတ္တဝါများကို သူ့အမျိုးအစား နှင့်သူ ခွဲခြားပြီး ဖန်လှောင်အိမ်ထဲတွင် ထည့်၍ ပြသထားကာ ရေသတ္တဝါ အမည်နှင့် တွေ့ရှိနိုင်သော နေရာတို့ကိုလည်း ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။ ငါးများကို အသက်ရှင်သန် နေထိုင်နိုင် စေရန်အတွက် ထိုငါးကိုတွေ့ရသော နေရာနှင့် ရာသီ ဥတုချင်းတူအောင် ဖန်တီး၍ မွေးမြူထားသည်။ ပင်ပွင်းငှက် များကိုလည်း ရေကန်ထဲတွင် ရေခဲမှတ်အထိ အေးသော ရေများထည့်၍ မွေးမြူထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တနေရာတွင် ကြီးမားသော မှန်လှောင်အိမ်ကြီး တခု အတွင်း၌ လင်းပိုင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို မွေးမြူပြသထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ လှောင်အိမ်ထဲတွင် ဘောလုံးလေး တစ်လုံးကို လင်းပိုင်ကြီးနှစ်ကောင်က ဆော့နေကြသည်။ လူလာလျှင် လူရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်လာ၍ လူလုပ်သလို လိုက်လုပ်တတ်သည်။ လူက ခေါင်းငြိမ်ပြလျှင် သူတို့ ကလည်း ခေါင်းပြန်ငြိမ်ပြသည်။ လူက နှာမူတ်ပြီး စိတ်ဆိုး ပြလျှင် သူတို့ကလည်း နှာခေါင်းမူတ်၍ စိတ်ဆိုးပြသည်။ လူများထွက်သွားလျှင် သူတို့နှစ်ကောင်မှာ တကောင်နှင့်

၂၂ ကြိမ်မြောက်ဓမ္မခရီး

၁

တကောင် နမ်းကြရှုတ်ကြသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် တချို့
 လူတို့က ထိုကဲ့သို့ နမ်းရှုတ်ပြခဲ့ကြဟန် တူပေသည်။
 သူတို့၏ ပြုမူပုံများမှာ ရယ်စရာကောင်းသလောက်
 တော်တော်လဲ သရုပ်ပီပြင်သည်။ တနေရာတွင် ရေခဲ
 ဝက်ဝံဖြူကြီး နှစ်ကောင်ကို ပြသထားသည်။ ဝက်ဝံဖြူကြီး
 နှစ်ကောင်မှာ လူလာကြည့်လျှင် ရေထဲသို့ ငုပ်သွားလိုက်၊
 ပြန်တက်လာလိုက်၊ ရေများကို ခါထုတ်လိုက်ဖြင့် ဟန်ရေး
 ပြတတ်သည်။

ပြတိုက်၏အလယ်တွင်တော့ အလွန်ကြီးမားသော
 ဖန်လှောင်အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ငါးမျိုးစုံထည့်၍ ပြသထား
 သည်။ လူတယောက်က ရေငုပ်ဝတ်စုံဖြင့် ဖန်လှောင်အိမ်
 အတွင်းသို့ဝင်၍ ငါးများကို အစာကျွေးနေသည်။ ဖန်လှောင်
 အိမ်၏ အလယ်တွင် လိုဏ်ခေါင်းသဏ္ဌာန် ဖောက်ထွင်း
 ထား၍ စက်လှေကားတခု တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ထို
 စက်လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်နိုင်သည်။ စက်လှေ
 ကားပေါ် စီး၍လိုက်သွားလျှင် ငါးများကို ဘေးနှစ်ဖက်မှာရော
 ဦးခေါင်းပေါ်မှာပါ တွေ့မြင်နိုင်ပြီး အမှန်တကယ်ပင်
 ပင်လယ်ရေအောက် ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။
 တချို့ငါးများမှာ အလွန်လှပသည်။ ငါးလိပ် ကျောက်ကြီး
 များမှာ စကောကြီးလောက် ကြီးမားပြီး အမြီးရှည်ကြီး
 တန်းလန်းဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှား နေကြသည်မှာ အလွန်ပင်

ကြည့်၍ ကောင်းပေသည်။ ကောင်းကင်တွင် အတောင်ကြီး
တွေဖြန့်လျက် ဝဲနေသော စွန်ကြီးများနှင့် အလွန်တူသည်။

ပြတိုက်အတွင်း အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ်
ဝန်းဝန်းရှိသော ကွက်လပ်တခုတွင်တော့ ထိုင်ခုံများ
ပြုလုပ်ခင်းကျင်းထားပြီး ပင်လယ်ဖျံလီမှာ ပြပွဲ ပြသနေသည်။
ဖျံများကို ဘော်လီဘော ပုတ်ခိုင်းခြင်း၊ ဘောလုံးဖမ်းခိုင်း
ခြင်း၊ ကြိမ်ကွင်းပစ်၍ ခေါင်းစွပ်မိအောင် စွပ်ခိုင်းခြင်း
စသည်ဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ပြသည်။ တမျိုးပြပြီး
တိုင်းလည်း အစာတခါ ကြွေးရသည်။ ဖျံကြီးများမှာ
လူက စကားပြောလျှင် နားလည်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်း
တညိတ်ညိတ် လုပ်ပြတတ်သည်။ အမှန်တော့ လက်က
အချက်ပေး၍ ခိုင်းစေခြင်း ဖြစ်ပုံရပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပွဲသိမ်းပွဲအဖြစ် ကြိမ်ကွင်းစွပ်ပြပွဲ
ပြုလုပ်သည်။ လာကြည့်နေသော ပရိသတ်ထဲမှ ကလေး
များကို ကြိမ်ကွင်းများပေး၍ ဖျံကြီးများဆီသို့ ပစ်စေသည်။
ဖျံကြီးများက ခေါင်းဖြင့်လိုက်လျှီ၍ လည်ပင်းတွင် စွပ်
မိအောင် လိုက်စွပ်ကြသည်။ အပေါ် တည့်တည့်မှ ကြိမ်ကွင်း
ကျလာလျှင် ခုန်၍ စတန်ထွင်ကာ ခေါင်းလျှီ ပြကြသည်။
နောက်ဘက်သို့ အရှိန်လွန်နေသော ကြိမ်ကွင်းဆိုလျှင်
ပက်လက်လှန်ချ၍ စွပ်မိအောင် စွပ်ပြသေးသည်။
ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် ကြိမ်ကွင်းလာလာ စွပ်မိသည်ချည်းဖြစ်သည်။

သရဲအချောက်ခံခဲ့ရခြင်း

Sea Paradise တွင် တခြား ပျော်စရာရွှင်စရာ များကိုလည်း ပြုလုပ်ပြသထားရာ သရဲခန်းကို ဝင်ကြည့်ခဲ့ ကြသေးသည်။ အဝင်ဝတွင် ကြိုးတချောင်း ပေးထားကာ အားလုံးက လူမကွဲစေရန် ကြိုးကိုကိုင်၍ ဝင်ကြရသည်။ အခန်းကို အမှောင်ချထားသည်။ အတွင်းတွင် မထင် မှတ်သည့်နေရာမှ ကြောက်လန့်စရာ ပုံစံများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ ချောက်လှန့်တတ်သည်။ မိန်းကလေးများက ကြောက်လန့်တကြား ထထအော်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ တော်တော်ရယ်ကြရသည်။ တချို့နေရာများတွင် ကြောက်စရာအရုပ်တခုက ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ ရွှီးကနဲ အသံပေးကာ အဝတ်ဖြင့် အသာလှမ်းရိုက်သည်။ တခါတရံ နင်းနေသည့် ကြမ်းခင်းအောက်မှ သွေးသံတရဲရဲ လူသေကောင်က လျှာထုတ်ပြတတ်သည်။

တနေရာတွင် လူရိုးစုတခုက ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ ဓါးနှင့် လှမ်းခုတ်ဟန် ပြုသည်။ ကျွန်တော်က ထိုလူရိုးစုနှင့် သိုင်းကစားဟန် ပြန်၍ ဟန်ရေးပြသည်။ အတွင်းမှလူရိုးစုက ကြောက်စရာအသံဖြင့် မာန်သွင်း၍ ခုတ်ဟန်ပြုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တဟားဟားရယ်၍ ကာဟန်၊ ခုတ်ဟန်ပြန်လုပ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပါလာ သည့်အဖော်က “ဟိတ်ကောင် - စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်

လိုက်ပါနဲ့ကွာ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ကုန်ပါ ဦးမယ်" ဟု လှမ်းနောက်သည်။ အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ ဝင်ကြည့်သူအားလုံး အူနှိပ်၍ ရယ်ကြရသည်။ အခန်းအတွင်းတွင် ကြောက်၍ အော်မိသူတို့ကတော့ ရှက်လွန်း၍ လိုက်မရယ်နိုင်ကြပေ။

ယိုကိုဟားမားကမ်းခြေ

နောက်ဆုံးတွင် ယိုကိုဟားမားကမ်းခြေကို သင်္ဘောစီး၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ သင်္ဘောကို Normal Class, Upper Class, Royal Class ဟူ၍ သုံးမျိုးခွဲခြားထားသည်။ ကျွန်တော်တို့က Upper Class မှ စီးနင်းလိုက်ပါ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာကြသည်။ စက်ရုံကြီးများ၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဂျပန်မလေး တယောက်က မိုက်ခွက်ကိုကိုင်ကာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ဂျပန်စကားဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်နေရသော စက်ရုံများ၊ သင်္ဘောများ၊ တံတားများ အကြောင်းကို ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာမျှ နားမလည်ကြပါ။ သင်္ဘောတပတ် စီးပြီးသောအခါ တိုကျိုမြို့ အိခဲဘုကုရိုသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တိုကျိုဘုရားကြီး

၁၁ ရက်နေ့တွင် တိုကျိုဆင်းတုတော်ကြီး TOKYO DAIBUSU ကို သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ တိုကျိုဆင်းတုတော်ကြီးမှာ ကမာကုရဆင်းတုတော်ကြီးနှင့် ပုံစံတူသည်။ သို့သော် ကမာကုရဆင်းတုတော်ကြီးလောက်ကြော်ကြားမှု မရှိပေ။ ကမာကုရဆင်းတုတော်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းလက်ရာဖြစ်ခြင်း၊ အနုပညာလက်ရာ ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းရှုကွက် ကောင်းမွန်သာယာခြင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံသမိုင်းနှင့် ဆက်စပ်နေခြင်း တို့ကြောင့် ပို၍ ထင်ရှားကြော်ကြားပုံ ရပါသည်။ တိုကျိုဆင်းတုတော်ကြီးမှာမူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပြီးမှ ထုလုပ်ပူဇော်ခြင်းဖြစ်၍ လူသိနည်းနေပုံ ရပါသည်။

အပြန်တွင် နာမည်ကျော် ဂင်ဇာ GINZA ရပ်ကွက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တိုကျိုမြို့ ဂင်ဇာရပ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြေတန်ဖိုးအမြင့်ဆုံး နေရာဒေသ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ရုံးချုပ်ကြီးများ၊ ဟိုတယ်ကြီးများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ စီးပွားရေး အဆောက်အဦများကို အများဆုံးတွေ့ရသည်။

ဂျွန်လ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာတော်ဘုရားမှာ ဟော်တယ်၌ပင် စာကြည့်ရင်း၊ သတင်းစာဖတ်ရင်း နားနေ၍ ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆိုင်များကိုလှည့်ပတ် ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ထိုနေ့နံနက်တွင် မိုးအနည်းငယ် ရွာသောကြောင့်

လမ်းပေါ်တွင် သွားလာနေကြသူအားလုံး ထီးဆောင်း
လာကြသည်။ တချို့က စတိုးဆိုင်များသို့ ဝင်လာကြသည်။
စတိုးဆိုင် အပေါက်ဝတွင် ထီးများမှ မိုးရေစက် မကျစေရန်
ပလတ်စတစ် ထီးစွပ်များကို ချပေးထားသည်။ ဝင်လာသူ
တို့က ပါလာသော ထီးများကို ထီးစွပ်ဖြင့်စွပ်ပြီး အနီးရှိ
ခြင်းထဲသို့ ထည့်ခဲ့ကြကာ ဆိုင်အတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
ကြသည်။

မိုးစဲသည်အချိန်ကျမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။
ထိုသူများမှာ သူတို့ထားခဲ့သော ထီးများကို ပြန်ယူသွား
သည်ကို မတွေ့ရပါ။ တော်တော်လေးကောင်းသော
ထီးများကို ဆောင်းလာသူများကတော့ ပြန်ယူသွားတတ်
ကြသည်။ ကျန်ခဲ့သော ထီးများမှာလည်း ပလတ်စတစ်ဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော အပေါစားထီးများ ဖြစ်ပုံရသည်။

ဂျပန်ရုပ်ရှင်ရုံ

နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်
တယောက်တည်း လျှောက်လည်သည်။ လျှောက်လည်ရင်း
အင်မတန် အိပ်ချင်လာသောကြောင့် ရုပ်ရှင်ရုံတရံတွင်
ဝင်၍ ခေတ္တအိပ်စက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ဆီမှ ရုပ်ရှင်ရုံများမှာ
တခါဝင်ပြီးလျှင် တနေ့လုံးပြန်မထွက်ပဲ ကြည့်လိုရသည်။
ကားတကားတည်းကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြနေသောကြောင့်

ကြိုက်တဲ့အချိန် ဝင်ကြည့်နိုင်သည်။ ဇာတ်လမ်းတဝက်မှ ရောက်သူက နောက်တခါပြန်ပြသောအခါ မမိလိုက်သော နေရာအထိ ပြန်ကြည့်ရုံသာ။

ရုံဝင်ခမှာ ယန်းငွေ ၁၈၀၀ ပေးရသည်။ ခုံနံပါတ် ပေးမထားပေ။ ကြိုက်သည့်နေရာမှာ ဝင်၍ ထိုင်ကြည့် နိုင်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ သိပ်မကျယ်ဝန်းပေ။ လူဦးရေ ၁၀၀ ခန့်သာ ဆန့်ပါသည်။ လာကြည့်သူမှာ ၁၅ ယောက် လောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရောက်ရောက်ချင်း ရုပ်ရှင်ခဏကြည့်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပြန်နိုးသောအခါ နောက်တကြိမ်ပင် ထပ်ပြနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင် တကားလုံးကို ပြန်ဆက်မိသွားအောင် ကြည့်ခဲ့သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ VIRUS ဆိုသော သိပ္ပံနယ်လွန် ဇာတ်ကား ဖြစ်သည်။ အသံစနစ် အလွန်ကောင်း၍ ရုပ်များကလည်း ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။

တို့ကျိုတရားပွဲ

ဇွန်လ ၁၂ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီခွဲတွင် တရားပွဲ ရှိသည်။ တရားပွဲကို IKEBUKURO-ECO TOSHIMA PLAZA အဆောက်အဦ၌ပင် ကျင်းပသည်။ ပရိသတ် ၁၀၀ ကျော်ခန့် လာရောက်၍ တရားတော်ကို နာယူကြသည်။ နာရီဝက်ခန့် သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ မေတ္တာ ပို့ခြင်းများ

ပြုလုပ်၍ ၆ နာရီခန့်မှ ၉ နာရီအထိ ယခင် တရားပွဲမှ
 ဝိပဿနာတရားကို ဆက်လက်ဟောကြားသည်။ ဆရာတော်
 ဘုရားက သမထဘာဝနာနှင့် ဝိပဿနာဘာဝနာတို့
 ကွဲပြားခြားနားပုံကို အသေးစိတ် နားလည်အောင်
 ဟောကြားသည်။ ၉ နာရီမှစ၍ ၉:၅၀ နာရီအထိ ဝိပဿနာ
 တရားကို လက်တွေ့ အားထုတ်စေသည်။ ည ၁၀ နာရီတွင်
 တရားပွဲသိမ်း၍ အားလုံးပြန်ခဲ့ကြသည်။

၁၃၊ ၆၊ ၉၉ နေ့တွင် တရားပွဲနှစ်ကြိမ်ကျင်းပ
 ပေးသည်။ ပထမတရားပွဲကို နံနက် ၉ နာရီမှ နေ့လယ်
 ၁၂ နာရီ အထိကျင်းပရာ တနင်္ဂနွေနေ့ အလုပ်အားလပ်ရက်
 ဖြစ်သောကြောင့် တရားနာပရိသတ်မှာ ၂၀၀ ကျော်လောက်
 ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက ဝိပဿနာတရား
 တော်ကို ဆက်လက်ဟောကြားပြီး နေ့လယ် ၁၁ နာရီတွင်
 တရားပွဲကို အဆုံးသတ်ကာ လက်တွေ့ တရားအားထုတ်
 စေသည်။

တရားနာပရိသတ်များက လက်တွေ့ကျင့်ကြံ
 အားထုတ်နေစဉ် ဆရာတော်ဘုရားက နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
 သည်။ နေ့ဆွမ်းအလှူရှင်မှာ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဂျပန်
 နိုင်ငံ တရားပွဲစဉ် ကြော်ငြာနှင့် ပိုစတာများအတွက်
 ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်း ရေးဆွဲပြုလုပ်ပေးသော ကိုဇော်ဇော်လှိုင်
 နှင့် မဆွေဇင်မာတို့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သည်။ အလှူရှင်

လူဒါန်းသော ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းနှင့် တရားနာ ပရိသတ်တို့ ယူလာသော ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို စားပွဲနှစ်လုံးဆက်၍ တင်ရသည်။ ဟင်းခွက်များ အလွန်များပြားသောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ဦးကိတ္တိဓဇတို့၏ ဆွမ်းစားပန်းကန် ထားရန်နေရာပင် အတော် လုပ်ယူရသည်။

ထိုနေ့တွင် တရားနာပရိသတ်များအား ကိုခင် မောင်ဇော်၊ ကိုခင်မောင်သက်၊ ကိုမြသွင်တို့က နေ့လယ် စာဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါသည်။ အချိန်မရ၍ မသုံးဆောင်နိုင် သူများ အတွက်ကိုမူ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်များဖြင့် သပ်သပ် ရပ်ရပ် ထုတ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်သူများမှာ ၁၂ နာရီကျော်မှ တရားဟော ခန်းမမှ ဆင်းလာကြပြီး အနီးရှိ ပန်းခြံတစ်ခုထဲတွင် ဝင်ရောက် စားသောက်ကြသည်။

ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့ ညတရားပွဲကို ညနေ ၅:၃၀ နာရီမှ ည ၉နာရီအထိ ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။ တရားနာပရိသတ် စုစုပေါင်း ၂၀၀ ခန့်ရှိပါသည်။ ခန်းမပြည့် လာရောက် နာကြားကြသည်။ တရားပွဲမစမီ ဆရာတော် ဘုရားထံ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ကြသည်။ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ရှိခိုး ပူဇော်ခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာ စီးဖြန်း ပွားများခြင်းများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ဘုရားက တရားတော်ကို
 ၈:၁၅ နာရီအထိ ဟောကြားချီးမြှင့်ပါသည်။ ၈:၁၅ နာရီ
 မှ ၈:၄၅ နာရီအထိ ဆက်လက်၍ တရားထိုင်စေပါသည်။

ထို့နောက် တရားနာပရိသတ်က ဆရာတော်
 ဘုရားအား လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ၊ နဝကမ္မဝတ္ထုငွေများ
 လှူဒါန်းကြသည်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ပြီး
 သောအခါ ပြုစုဆည်းပူးခဲ့သော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊
 ဘာဝနာကုသိုလ်၊ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် အဖို့အစုစုတို့ကို
 ရေစက်ချ ဆုတောင်းအမျှပေးဝေကြသည်။ ထို့နောက်
 တရားပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီးစီးကြောင်း ကြေညာကာ
 အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြသည်။ တရားပွဲပြီးသော
 အခါ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ဆရာတော် ဘုရားနှင့်အတူ ဓါတ်ပုံ
 ရိုက်ကြသည်။

ဖူဂျီယာမ

ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏
 ကျက်သရေဆောင် ဖြစ်သော ဖူဂျီယာမ FUJI YAMA
 ရေခဲဖုံးတောင်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြသည်။
 ဖူဂျီတောင်သည် အမြင့်ပေ ၁၂,၃၉၅ ပေ မြင့်သည်။
 ဂျပန်လူမျိုးတို့က ဖူဂျီစံ ဟု အလေးအမြတ်ထား၍ သုံးနှုန်း
 ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဂျပန် ပန်းချီဆရာ၊ ကဗျာလင်္ကာဆရာ

တို့ကလည်း ဖူဂျီတောင်ကို အမွန်တင်၍ ပန်းချီရေး
ဆွဲကြ၊ ကဗျာလင်္ကာ ဖွဲ့သီကြသည်။ ဖူဂျီတောင်သို့
ကိုတင့်အောင်က သူ့ကားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဆရာတော်
ဘုရား၊ ဦးကိတ္တိဓဇ၊ ကိုခင်မောင်ဇော်၊ ကိုမြသွင်၊ ကိုမောရစ်၊
အန်တီနီ၊ မထွေးထွေးဆိုင်နှင့် ကျွန်တော် အပါအဝင်
စုစုပေါင်း ၉ ဦးဖြစ်သည်။ ဖူဂျီတောင်သို့ မရောက်မီ
လမ်းတွင် ဦးနဘုရားဟု မြန်မာအများက ခေါ်ကြသော
ဂေါတမ္မ စေတီတော်ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြသည်။

ဖူဂျီတောင်သို့ ရောက်သောအခါ မြူဆိုင်နေ၍
တောင်ထိပ်ကို မမြင်ရပေ။ နွေဦးရာသီ ရောက်လာပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် ရေခဲ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်ကို
တွေ့ရသည်။ ဖူဂျီတောင်ပေါ်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်
တခွင်လုံးကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရှုခံစားနိုင်သည်။ တောင်
အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ပေါ်တက်သော
ကားလမ်းကို အကွေ့အဝိုက်များစွာဖြင့် လှပစွာ မြင်ရသည်။
ဖူဂျီတောင်ပေါ်တွင် အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံများ စုရိုက်ကြသည်။
အမှတ်တရပစ္စည်းများ ဝယ်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဆဟာရီတီရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်

ဖူဂျီတောင်မှ အပြန်တွင် သဘာဝတောရိုင်း
တီရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် SAFARI PARK သို့ သွားရောက်လည်ပတ်

ကြသည်။ SAFARI PARK တွင် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကို
တွေ့မြင် ခဲ့ရသည်။ ခြင်္သေ့၊ ကျား ကဲ့သို့သော အသားစား
သတ္တဝါများကို သီးသန့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများ အထဲတွင်
လွှတ်ထားသည်။ ထိုခြံများထဲသို့ ကားဖြင့်ဝင်၍ ကြည့်ရှု
ရသည်။ ကားပေါ်မှဆင်း၍တော့ မကြည့်ရပေ။ ကား
ပြတင်းပေါက်ပင် မဖွင့်ရပေ။ အသား မစားသော တိရစ္ဆာန်
များကိုတော့ ရောနှော၍ လွှတ်ထားသည်။ ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တောတွင်းတိရစ္ဆာန်
မျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။

မြန်မာကျမ်းဂန်များ၌ တွေ့ရတတ်သည့် စာမဏီဟု
အသံထွက်မှားနေသော စာမရီသားကောင်များကိုလည်း
ရှားရှားပါးပါး တွေ့ခဲ့ရသည်။ စာမရီ ဆိုသည်မှာ တိဘက်
လူမျိုးတို့ ထွန်ယက်၊ ကုန်တင် စသည်ဖြင့် အသုံးပြုကြသော
အမွှေးဖွါးဖွါး နူးညံ့လှပသော မြီးဆံပွပွနှင့် ယက်(Yak) ဟု
ခေါ်သည့် တိဘက်နွားတမျိုးဟု သိမှတ်ဖူးပါသည်။
မြန်မာစာပေများတွင် ‘စာမဏီသားမြီး ကဲ့သို့’ ဟု အမွှန်းတင်
ရေးဖွဲ့တတ်ကြသည်။ ရှင်မဟာ သီလဝံသက ပါရမီတော်ခန်း
ပျို့၌ “ ပမာသွေးညီ၊ စာမရီဟု၊ နောက်ချိပ္ပပွ၊ မြီးဆံလှလျက်၊
တောမထိပ်ခေါင်၊ သရေ ဆောင်သည်၊ ရွှေရောင်ပြိုးပြိုး၊
သားအမျိုး ” ဟု စပ်ဆိုထားသည်။ သို့သော် ယခုတွေ့မြင်
ရသည့် စာမရီ သားကောင် များမှာတော့ မွေးဖွားကြီး

ပြင်းထိုက်ရာ ဒေသ အမှန် မဟုတ်သောကြောင့် အမွေး
အရောင် ခပ်နွမ်းနွမ်း များသာဖြစ်သည်။ အမြီးမှာလည်း
စာဖွဲ့သလောက် နူးညံ့လှမည် မထင်ပါ။ စာမရှိတို့သည်
ကားက အနားနား ကပ်လာသော်လည်း အိန္ဒြေရရပင်
မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ ကြသည်။ သမင်များ၊ မြင်းကျားများ
ကိုတော့ အုပ်စုလိုက် စားသောက်နေကြသည်ကို
တွေ့ရသည်။

အတော်အတန် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးသောအခါ
SAFARI PARKအတွင်း နားနေရန် ပြုလုပ်ထားသော နေရာ၌
ခဏ နားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် နွားပုများ၊ မြင်းပုများနှင့်
အခြား အမျိုးအမည်မသိရသော ငှက်များကို မွေးမြူ
ထားသည်။ အားလုံးမှာ လူနှင့် ယဉ်ပါးနေကြသည်။
နွားပုများ၏ အရပ်မှာ ခွေးကြီးကြီးတကောင်၏ အရပ်
အမောင်းလောက်သာရှိသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်
တည်ဆောက်ပုံမှာ တကယ့် ခိုင်းနွားကြီးများအလား
ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ကြော့ကြော့မော့မော့ ရှိလှသည်။
မြင်းပုများမှာလည်း ခွေးကြီးကြီး တကောင်ခန့်သာ
အရပ်မြင့်သည်။ သို့သော် မြည်းကဲ့သို့ ခပ်တုံးတုံးပုံစံမျိုး
မဟုတ်ပေ။ ပြိုင်မြင်းတကောင်ကဲ့သို့ ကြွကြွရွရွ ရှိလှသည်။
ထိုအပန်းဖြေစခန်း၌ ခေတ္တအနားယူပြီးလျှင် အဆာဟီ
ရေကန် သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

အဆာဟီပုံပြင်

အဆာဟီရေကန်မှာ ဟာကိုနေတောင်နှင့် ဖူဂျီ
 တောင် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နေရာယူ
 ထားသည်။ ဟာကိုနေဒေသမှာ အပန်းဖြေစခန်း အများစုရှိရာ
 ဒေသဖြစ်သည်။ ကားလမ်းတလျှောက်လုံး သာယာ
 စိမ်းလန်းသော ရှုခင်းရှုကွက် အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ခံစား
 ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ကောင်းကင်တွင်လည်း သံမဏိ
 ကြိုးကြီးများ တန်းထား၍ ကောင်းကင်ရထားငယ် များဟု
 ခေါ်ရမည့် Cable Car များ ချိတ်ဆွဲကာ လူးလာတုံ့ခေါက်
 ရွေ့လျားပြေးဆွဲ နေကြသည်။ ထို ကောင်းကင်ရထား
 ဖြင့်လည်း ဟာကိုနေဒေသ၏ သာယာရှုမောဖွယ် အလှကို
 ခံစားကြည့်ရှုနိုင်ပါသေးသည်။ ဟာကိုနေဒေသရှိ အဆာဟီ
 ရေကန်ကြီးမှာလည်း ကြီးမားကျယ်ဝန်း၍ ဖူဂျီတောင်နှင့်
 တဆက်တည်း တည်ရှိသည်။ အဆာဟီ ရေကန်ကြီးကို
 နတ်နဂါးလျှူဂျင်က စောင့်ရှောက်သည်ဟု ပုံပြင်ဆန်ဆန်
 ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်းများ ဖတ်ဖူးသည်။ အလွန် နတ်ကြီး
 သည်ဟု ဂျပန်လူမျိုးတို့က ယုံကြည်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ညနေဆည်းဆာ
 အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်ပင် သာယာလှပသည်။
 တောင်ခြေရှိ အစိမ်းရောင်တောအုပ်ကို ရွှေဝါရောင်နေခြည်က
 ပက်ဖြန်းနေခိုက် လေညှင်းကလည်း တဖြူဖြူတိုက်ခတ်

နေသောကြောင့် စိတ်အစဉ်မှာ ကြည်လင် ရွှင်လန်းလာသည်။
အဆာဟိရေကန်နှင့် ဟာကိုနေပတ်ဝန်းကျင်ဒေသကို ကမ္ဘာ
အချမ်းသာဆုံး ၁၀ ဦး စာရင်းဝင်ဖြစ်သော ဆုစုမီ မိသားစုက
ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု သိရသည်။

ဆုစုမီမိသားစု

အကြောင်းသင့်၍ ဆုစုမီမိသားစု အကြောင်းကို
အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုသည်။ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလျှင်
ယာဆူဂျီရိုဆုစုမီ အကြောင်းလည်း မပါ၍မဖြစ်ပေ။ ယာဆူ
ဂျီရိုကို ဂျပန်ပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ ယာဂီဆိုရွာကလေးတွင်
ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက မွေးဖွားခဲ့သည်။ တိုကျိုမြို့သို့
တက်၍ အလုပ်လုပ်ရာမှ သူ၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုနှင့် စီးပွားရေး
အကွက်မြင်တတ်မှုကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာသူ ဖြစ်သည်။
ဂျပန်နိုင်ငံ စုစုပေါင်းမြေဧကအကျယ်အဝန်း၏ ခြောက်ပုံ
တစ်ပုံခန့်ကို ၎င်းတို့၏ ဆုစုမီမိသားစုက ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု
သိရသည်။ သူ့မှာ မိန်းမများသလောက် သားသမီးကလည်း
များသည်။ တချို့က သားသမီး ၅၀ ကျော်ရှိသည်ဟု
ခန့်မှန်းကြသည်။ သူမှတစ်ပါး တိတိကျကျသိသူ မရှိနိုင်ပေ။
သို့သော်လည်း ဆေဂျီနှင့် ယိုရှိယာကီ တို့ နှစ်ဦးကိုတော့
တရားဝင်သားများ အဖြစ်သတ်မှတ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး
မှာလည်း ဖအေတူ မအေကွဲ ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသည်။

ဖခင်ကွယ်လွန်သောအခါ သားငယ် ယိုရှိယာကီက လုပ်ငန်းအားလုံးနီးပါး အမွေရလိုက်၍ သားကြီး ဆေဂျီ ကတော့ ဆေးအိဘုကုန်တိုက်၊ မီးရထားလိုင်းအချို့နှင့် တခြားအမွေ အနည်းငယ်သာ ရရှိလိုက်သည်။ ယိုရှိယာကီသည် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အကောင်းဆုံးဆိုသော ပရင့်စ်ဟိုတယ်လ် (PRINCE HOTEL) စု၏ ဟိုတယ်လ် ၇၀ ကျော်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ထို့အပြင် ကုန်တိုက်များ၊ စတိုးဆိုင်များ၊ မီးရထားလိုင်းများ၊ အားကစားကွင်းများ၊ အားကစားရုံများ၊ အပန်းဖြေစခန်းများ စသည်ဖြင့် လုပ်ငန်းခွဲပေါင်း များစွာကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

ဆေဂျီမှာလည်း သူ့အစွမ်းအစနှင့်သူ ကြီးပွား နေသူဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်တွင် သူပိုင်သော ဟိုတယ်လ် ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ရှိကြောင်းသိရသည်။ မင်းသား ဟိုတယ်လ်စု ထက်ပင် ပို၍ အင်အားကောင်းနေသည်။

ဆေဂျီမှာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာလည်းဖြစ်သည်။ သူရေးသော ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုများအတွက် ဆုများ မကြာခဏ ရတတ်သည်။ သူရဲခံသော အမြင့်မားဆုံး ဆုတံဆိပ်မှာ “ဂျပန်တာတာကာမီ ကဗျာ” ဆု ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် ဆေဂျီမှာ အလုပ်မှ အနားယူလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ အားလပ်သော အချိန်များတွင် စာရေး၊ ကဗျာရေး၊ ဝတ္ထုရေး၊ ဒါရိုက်တာလုပ်၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်

ခြင်းများ ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်
ဒါရိုက်တာ ထူးချွန်ဆုကိုလည်း သူက ရယူဖူးသည်။

ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံးမိသားစု

ထို ဆေဂျီနှင့် ယိုရှိယာကီတို့၏ ဆုစုမိမိသားစုမှာ
FORBES မဂ္ဂဇင်းက ထုတ်ပြန်သော ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး
၁၀ ဦး စာရင်းတွင် ၄ နှစ်ဆက်တိုက် နံပါတ် ၁ နေရာတွင်
ရပ်တည်ခဲ့ဘူးသည်။ ယခုအချိန်တွင်တော့ Microsoft
ကုမ္ပဏီနှင့် Apple ကုမ္ပဏီတွင် ရှယ်ယာအများဆုံး ပိုင်ဆိုင်
ထားသော ဘီလ်ဂိတ်က အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်။ ဆုစုမိ
မိသားစုမှာ FORBES မဂ္ဂဇင်းက ခန့်မှန်းသော ကမ္ဘာ
အချမ်းသာဆုံး ၁၀ ဦးစာရင်းတွင် အမြဲတမ်းပါနိုင်သော
တစ်ဦးတည်းသော ဂျပန်မိသားစုဖြစ်သည်။ သူတို့ လုပ်ကိုင်
နေသော လုပ်ငန်းခွဲပေါင်း ၁၃၀ ကျော် ရှိသည်ဟု သိရသည်။
သို့သော် သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှုကို ဘယ်လောက်
ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု မည်သူမျှ တိတိကျကျသိသူ မရှိပေ။

ယိုကိုဟားမား

ဥန်လ ၁၅ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ယိုကိုဟားမား
YOKOHAMA စက်မှုမြို့တော်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု
လေ့လာကြသည်။ ပထမဦးဆုံး ယိုကိုဟားမားမြို့၊ SKY

GARDEN၌ ရှိသော LAND MARK TOWER လန်းမာန်
 မျှော်စင်သို့ သွားရောက်လေ့လာ ကြသည်။ အထပ်ပေါင်း
 ၆၉ ထပ်ရှိသော ထိုမျှော်စင်တွင် ကမ္ဘာ့အမြန်ဆုံး
 ဓာတ်လှေခါး တပ်ဆင်ထားသည်။ ဓာတ်လှေခါးမှာ
 တစက္ကန့်လျင် နှစ်ထပ်နှုန်းဖြင့် အတက်အဆင်း
 ပြုလုပ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ခဲလုံးတလုံး ပစ်တင်
 လိုက်သလို မြန်သည်။ ခဲလုံးတလုံး ကျလာသလို မြန်သည်။
 မျှော်စင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ နားတွေ အူသွားသည်။

မျှော်စင်ပေါ်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ
 ကြည့်ရှုနိုင်ရန် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းများ တပ်ဆင်ပေး
 ထားသည်။ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်လိုလျှင် အကြွေစေ့ထဲပြီးမှ
 ကြည့်လိုရသည်။ အနီးအနားတွင် မြင်ရသော အဆောက်
 အအုံများမှာ ရုံးများ၊ စက်ရုံများသာ အများစုဖြစ်သည်။
 ကမ်းခြေတွင် ခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောများ၊ စက်လှေ
 များမှာ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်များလည်း
 မျှော်စင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မကြာခဏ ပျံသန်းသွား
 တတ်ကြသည်။

ထို့နောက် ယိုကိုဟားမားမြို့စီယမ် YOKOHAMA
 MEUSIUM သို့ သွားရောက် လေ့လာကြသည်။ မြို့စီယမ်
 ဆိုသော်လည်း ပန်းခြံတခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပန်းခြံအတွင်း
 မှာတော့ ရှေးဟောင်း ဘုရားဆင်းတုတော် တချို့နှင့်

ရှေးဟောင်း ဂျပန်ရိုးရာ နေအိမ်လေးများကို ပြသထားသည်။ နေအိမ်လေးများမှာ နှစ်ပေါင်းတရာကျော်က ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်သားနေအိမ်လေးများ ဖြစ်သည်။ ရှေ့တွင် ပန်းခြံကလေးများပါ ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အိမ်လေးများမှာ တက်ကြည်ချင်စရာကောင်းသည်။ သို့သော် ရှေ့တွင် Please Don't Touch သို့မဟုတ် Touch Your Eyes Only ဟု ရေးသားထားသည်။ ယိုကိုဟားမားမြို့တွင် တွေ့ရသော ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ မြေနေရာမရှိ၍ မြေခွဲသည် အနေဖြင့် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ကို မြေကြီးဖို့၍ ထိုမြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံများ ဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံ များမှာ ၁၀ ထပ်ကျော်အထိ ရှိတတ်သည်။

ပျန်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် အီခဲဘုကုရီ၌ရှိသော SUN SHINE CITY 60 ဟုခေါ်သည့် မိုးထိတိုက်မြင့်ကြီးသို့ သွားရောက်လေ့လာ ကြည့်ရှုကြသည်။ မထွေးထွေးဆိုင်က လိုက်ပို့ပေးသည်။ SUN SHINE CITY 60 မှာ အထပ် ၆၀ ရှိသည်။ အီခဲဘုကုရီတစ်ခွင် ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ရောက်စကပင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေသော အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြေလျှင် မကြာခဏ လှုပ်တတ်သော ဂျပန်ပြည်တွင် ထိုမျှမြင့်မားသော အဆောက်အအုံတခု ဆောက်ခံခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက် နည်းပညာကို သိလို

သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးတွင် အလုပ်လုပ်သော သူငယ်ချင်းတဦးအား မေးကြည့်ရာ အဆောက်အဦး ဆောက်လုပ်စကပင် အောက်ခြေတွင် ရာဘာတုန်းကြီးများ၊ သံစပရိန်ကြီးများ ခံ၍ ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း သိရသည်။ အဆောက်အအုံတွင် တပ်ဆင်ထားသော မှန်များ၏ လိုင်နာကြားထဲတွင်လည်း ရာဘာပြားများ ခံထားကြောင်း သိရသည်။ မြေလျင် လှုပ်လျင် အလိုက်သင့် ယိမ်းခါလှုပ်ရှားနိုင်ပြီး အဆောက်အအုံ လဲကျ၊ ပြိုကျ မသွားအောင် ဟန်ချက်ထိန်းထားနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပုံရသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများအရ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် တရက်လျှင် ပျမ်းမျှ မြေလျင် ၄ ကြိမ်ခန့် လှုပ်ပြီး ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် တသက်တွင် တကြိမ်တော့ ကြီးမားသော မြေလျင်လှုပ်ခတ်မှုနှင့် ကြုံတွေ့ရကြောင်း သိရှိရသည်။

တိုကျိုတွင် အင်အားသေးငယ်သော မြေလျင်ကလေးများ မကြာခဏ လှုပ်တတ်သည်။ မြေလျင်လှုပ်လျှင် ထိုတိုက်အမြင့်ကြီး ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာ သိချင်၍ ရောက်သည့်နေရာမှ မကြာခဏ သတိထား ကြည့်မိသည်။ တနေ့တွင် ဘူတာမှအပြန်၌ အားသေးသော မြေလျင်တစ်ခု လှုပ်ခတ်သွားသည်ကို သတိပြုမိ၍ ထိုတိုက်အမြင့်ကြီးသို့ ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အဖျားပိုင်းမှာ

အနည်းငယ် ဘယ်ညာ ယိမ်းခါ၍ နေသယောင်ယောင် ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်စိတ်စွဲနေ၍ အမြင် မှားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုနေ့ ၁၆၊ ၆၊ ၉၉ ညတွင် မြန်မာသံအမတ်ကြီး၏ ပင့်ဖိတ် လျှောက်ထားချက်အရ ဆရာတော်ဘုရားသည် မြန်မာသံရုံး၌ သံရုံးမိသားစုဝင်များကို တရားဟော ကြားသည်။ ထိုနေ့ည သံရုံးမှာပင် သီတင်းသုံးတော် မူသည်။

တရုတ်တန်း

၁၇၊ ၆၊ ၉၉ နေ့၌ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သော နေရာမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မြို့ကြီးတိုင်းလိုလို၌ တွေ့ရသော CHINA TOWN ဖြစ်သည်။ အဝင်ဝ၌ပင် CHINA TOWN ဟူသော ဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို လှပသော အချွန် အတက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မုခ်ဦးကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။ မုခ်ဦးကြီးမှာ တော်တော် ခန့်ညားလှပ၍ တရုတ်သဘာဝ သရုပ်ပေါ်လှသည်။ CHINA TOWNကို ရန်ကုန်မှာလိုပင် တရုတ်တန်း ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ တရုတ်လူမျိုးစုများ ဂျပန်နိုင်ငံ အနံ့အပြား ပျံ့နှံ့နေသည်။ မကြာခဏလည်း ပင်လယ်ဘက်မှ စက်လှေများဖြင့် အုပ်စုလိုက် ဝင်ရောက်လာတတ်ကြသည်ဟု သိရသည်။

ကားစိုးဂိုဏ်းများ ရှိသည်ဟုလည်း သိရသည်။
 ကားပစ္စည်းများကို ဖြုတ်ခိုးခြင်းမဟုတ်၊ ကားကို စင်းလုံး မ
 ကြသည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော နိုင်ငံ
 ခြားသားများကို အမှီပြုပြီး စကားကို ဌာနကရိုဏ်းမကျ၊
 မပီမသပြောဆို၍ နိုင်ငံခြားသား ဟန်ဆောင်ကာ ရာဇဝတ်
 မှုများ ကျူးလွန်သော ဂျပန်လူမျိုး တချို့ကလည်း ရှိနေ
 ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နိုင်ငံခြားသားများမှာ
 ပို၍ နာမည်ပျက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကားပြိုင်ပွဲ

ဥန်လ ၁၈ ရက်နေ့နံနက်တွင် ကိုသူရက
 ကားပြိုင်ပွဲသို့ လိုက်ပို့သည်။ ကားပြိုင်ပွဲကို ကမ္ဘာလုံးပုံစံ
 ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦးကြီးထဲတွင် ပြုလုပ်
 ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အထဲတွင် ထိုင်ဖို့ရာ ကားထိုင်ခုံများ
 ပြုလုပ်ထားသည်။ ရှေ့တွင် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားတစ်ခု
 ထောင်ထားသည်။ ထို့နောက် ကားပြိုင်ပွဲကို ပြသသည်။
 ကားပြိုင်ပွဲ မစခင် မင်းသားနှင့် မင်းသမီး စကားပြော
 ကြသည်။ မင်းသမီးက သံပုရာရည်ဖျော်သည်။ ဘေးမှ
 ရှုခနဲ အသံကြားရပြီး တခန်းလုံး သံပုရာနဲ့ သင်းပျံ့
 သွားသည်။ ဖျော်ပြီးသောအခါ သောက်ပါဦးလားဟု
 မင်းသားကိုပြောသည်။ မင်းသားက ကျေးဇူးပါပဲ၊ မသောက်

တော့ပါဘူး၊ ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ် ဟု ပြောကာ
 ကော်ဖီဖျော်ပြန်သည်။ တခန်းလုံး ကော်ဖီနဲ့ သင်းသွား
 ပြန်သည်။ နံရံဘေးဘက် အပေါက်ကလေးများမှ ကော်ဖီနဲ့
 ထုတ်လွှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးသောအခါ
 ကားပြိုင်ပွဲ စတင်သည်။ ကားများမှာ လမ်းကောင်းကောင်း
 တွင် မိုင်ကုန်မောင်း၍ ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်
 ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံများမှာ မသိမသာ
 နည်းနည်းလှုပ်လာသည်။ လမ်းကြမ်းသော နေရာများတွင်
 မောင်းသောအခါ ထိုင်ခုံများမှာ သိသိသာသာ လှုပ်ရမ်း
 လာသည်။ ကားပြိုင်ပွဲပြီးဆုံးသောအခါ မင်းသားမောင်းသော
 ကားက အနိုင်ရလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ကားကြော်ငြာ
 ရုပ်ရှင်ကားတကားသာ ဖြစ်သည်။ ကားထဲတွင် ထိုင်စီးလျင်
 ဒီလိုခံစားရမည် ဟု ပြောလိုဟန် ရှိသည်။

အိုဆာကာသို့

ညနေဘက်တွင် အိုဆာကာ OSAKA မြို့သို့
 သွားကြသည်။ အိုဆာကာခေါ် ရှေးမင်းများ နန်းစိုက်ရာ
 မြို့သို့ ရှင်ကန်စင်းခေါ် ကျည်ဆံရထား Bullet Train
 ဖြင့် သွားကြသည်။ မထွေးထွေးဆိုင်နှင့် ဦးဝိမလတို့က
 လိုက်ပို့ကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၊ ဦးကိတ္တဓနနှင့်
 ကျွန်တော်ပါ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ ကျည်ဆံ

ရထားမှာ ဘေးဘီဝန်းကျင်ကို မကြည့်ရှုဘဲ အတွင်းထဲ
 တွင်သာ မျက်စိမှိတ်၍ ထိုင်လိုက်နေလျှင် သွားသည်ဟုပင်
 မထင်ရပေ။ အင်မတန်ငြိမ်သက်သည်။ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်
 လျှင်လည်း အလွန်မြန်လှသည်ဟုတော့ မထင်ရပေ။ သို့သော်
 ဟိုက်ဝေးကားလမ်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်မိသော နေရာများသို့
 ရောက်လျှင်တော့ လမ်းပေါ်တွင် မိုင်ကုန်မောင်းနေသော
 ကားများကို ကျည်ဆံရထားက လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ကျော်
 သွားတတ်သည်။ ဒီတော့မှ ကျည်ဆံရထား အလွန်မြန်ပါ
 ကလားဟု သတိပြုမိသည်။ ကားဖြင့် ၅ နာရီခန့် မောင်းနှင့်
 ရမည့် အိုဆာကာမြို့သို့ ကျည်ဆံရထားက ၂ နာရီအတွင်း
 ရောက်အောင် ခုတ်မောင်းသွားသည်။

အိုဆာကာမြို့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသော
 အခါ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်
 မီးများပင် ထွန်းလင်းစပြုနေပေပြီ။ အိုဆာကာဘူတာသို့
 လာကြိုသူ၏ အမည်မှာလည်း မစ္စတာအိုဆာကာပင်
 ဖြစ်သည်။ အိုဆာကာစံမှာ ဆရာတော်၏ တပည့် တဦး
 ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အိုဆာကာရဲတိုက်သို့ လိုက်ပို့ရင်း
 လမ်းတွင် ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ရှေ့ဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို
 ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေကြသည်။ အိုဆာကာ ရဲတိုက်သို့
 ရောက်သောအခါ နောက်ကျသွားသောကြောင့် ရဲတိုက်
 အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရတော့ပေ။ ရဲတိုက် အပြင်ဘက်မှပင်

ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ရဲတိုက်ကို ကာရံထားသော ကျောက်ပြားကြီးများမှာ ၈ ပေပတ်လည်ခန့် အကျယ်ရှိပြီး ၂ ပေခန့် အထူရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကာရံထားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ဤမျှကြီးမားသော ကျောက်ပြားကြီးများကို စက်မှုနည်းပညာ မပါဘဲ မည်သို့ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်း၍ ကာရံခဲ့ကြသည် မသိပေ။

အိုဆာကာရဲတိုက်မှ အပြန်တွင် အိုဆာကာ ညဈေးနှင့် လူစည်ကားသော နေရာများသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ည ၉ နာရီတွင် အိုဆာကာမြို့မှ ပြန်လည်ထွက်ခွါလာခဲ့ကြသည်။ တိုကျိုဘူတာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ည ၁၁ နာရီပင် ထိုးနေပေပြီ။ ပြန်မည့်ခရီးသည်များ တက္ကစီကားရရန် တန်းစီစောင့်ကြရသည်။ တက္ကစီကားများက တစီးပြီး တစီး ထိုးထိုးရပ်သည်။ လူများ ကလည်း တသုတ်ပြီး တသုတ် လိုက်ပါသွားကြသည်။ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်ပေ။ တက္ကစီရရန် တန်းစီ၍ စောင့်ရသည်ကို ဒီတခါသာ ကြုံဘူးသည်။

၁၉၊ ၆၊ ၉၉ နေ့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဂျပန်ပြည်မှ ပြန်ကြွမည့်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာပရိသတ်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြ၍ ဆရာတော်ဘုရားကို ကန်တော့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်ဇော်တို့က လိုအပ်သော ဗာဟိရပစ္စည်းများ ထွက်ဝယ်ကြသည်။

၁၅၆

ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်

ညနေ ၁ နာရီတွင် ရောက်လာကြသော ပရိသတ်များကို နှုတ်ဆက်၍ တိုကျိုမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ နာရီတလေဆိပ်သို့ ကိုတင့်အောင်နှင့် ဦးကိတ္တိဓဇတို့က လိုက်ပါပို့ဆောင် ပေးကြသည်။

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဂျန်လ ၁၉ ရက်နေ့၊ ညနေ ၄ နာရီလေယာဉ်ဖြင့် ဂျပန်ပြည်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ကိုးရီးယားနိုင်ငံ အင်ချွန်းလေဆိပ်တွင် ခေတ္တနားရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ည ၈ နာရီတွင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ၃ ရက်တာမျှ အနားယူပြီး ဂျန်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်ဘုရားနှင့်အတူ နယူးဇီလန်နိုင်ငံသို့ ဓမ္မခရီး ဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရား၏

၂၂ ကြိမ်မြောက် ဓမ္မခရီးစဉ်

နယူးဇီလန်နိုင်ငံ

(၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၃ ရက် မှ ဇူလိုင်လ ၂၁ ရက်)

နယူးဇီလန်နိုင်ငံသို့

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရားသည် ဂျပန်နိုင်ငံမှ ဘန်ကောက်သို့ ပြန်ရောက်၍ ၃ ရက်ခန့် နားနေပြီးလျှင် ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့၌ နယူးဇီလန်နိုင်ငံသို့ ဆက်လက်၍ ဓမ္မခရီး ကြွချီရပါသည်။ ကျွန်တော်ပင် ကပ္ပိယအဖြစ် ဆက်လက်လိုက်ပါ ရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာတော် ဘုရားသည် ပထမ TG လေကြောင်းလိုင်းဖြင့် စင်္ကာပူနိုင်ငံ သို့ ကြွရပါသည်။ စင်္ကာပူလေဆိပ်၌ စင်္ကာပူ-နယူးဇီလန် ဖက်စပ် လေကြောင်းလိုင်းကို ပြောင်းစီးကာ နယူးဇီလန် နိုင်ငံသို့ ကြွပါသည်။

မူလအစီအစဉ်မှာ ဖီဂျီနိုင်ငံသို့ ပထမသွားရောက်၍
 တရားစခန်း ဖွင့်ပြီးမှ နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို ကြွရမည်
 ဖြစ်သော်လည်း ထိုအချိန်က ဖီဂျီ ဟုခေါ်သော ကျွန်းနိုင်ငံ
 ငယ်ကလေးတွင် နိုင်ငံရေး မငြိမ်မသက်မှုများ ဖြစ်ပွားနေ၍
 တရားစခန်း မပြုလုပ်နိုင်သဖြင့် ဖီဂျီ ခရီးစဉ်ဖျက်ကာ
 နယူးဇီလန်နိုင်ငံကိုပဲ ကြွ၍ တရားဟော တရားပြရန်
 စီစဉ်ခဲ့ကြရပါသည်။

ပျန် ၂၃ ရက်နေ့၊ နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် နယူး
 ဇီလန်နိုင်ငံ AUCKLAND အောက်လန်မြို့ အပြည်ပြည်
 ဆိုင်ရာလေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြပါသည်။

ဦးစိုင်း၊ ကိုဖြူ(ကိုဌေးဝင်း)နှင့် ကိုသင်အောင်ညွန့်
 တို့က လေဆိပ်သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကြိုဆို
 ကြပါသည်။ ကိုသင်အောင်ညွန့်က “ဖီဂျီကို မကြွဖြစ်
 တာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အတွက်တော့
 ကံကောင်းသွားတယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ ဆရာတော်ဘုရား
 ကြာကြာလေး နေဖြစ်သွားတာပေါ့”ဟု ကျွန်တော့်ကို
 ပြောသည်။

နေ့ဆွမ်းကို ကိုသင်အောင်ညွန့် နေအိမ်တွင်
 ဘုဉ်းပေး၍ ကိုသင်အောင်ညွန့်က သူ၏နေအိမ်ကို
 ကျောင်းအဖြစ် သီတင်းသုံးရန် လျှောက်ထားသဖြင့်
 သူ့အိမ်မှာပဲ သီတင်းသုံးနားနေပါသည်။

အောက္ကလန်တွင် နေသမျှ ကာလပတ်လုံးလည်း
ကိုသင်အောင်ညွှန့်အိမ်မှာပင် ကျောင်းအဖြစ် ဝိဟာရပြု၍
သီတင်းသုံးရပါသည်။

ကိုသင်အောင်ညွှန့်မှာ ဆရာတော်ဘုရား ကြွလာ
ခိုက်နှင့် သူ့မိခင် နယူးဇီလန်သို့ အလည်လာခိုက်
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံကြိုက်၍ အလွန်ဝမ်းသာနေသည်။
“အမေလဲ ဆရာတော်ဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့်ရတယ်၊
ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့လည်း အတူတူတရားဝင်ခွင့်
ရဦးမယ်၊ ကြည့်စမ်းဗျာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်
ကံကောင်းလဲ”ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ တခါတရံ
“ဪ ဖိဂျီ ဖိဂျီ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ ကျုပ် အများကြီး
သနားတယ်ဗျာ”ဟု သံဝေဂရဟန်နှင့် ဟာသနှော၍
ပြောတတ်သည်။

ကိုသင်အောင်ညွှန့်၏ နေအိမ်ကို ကျောင်းအဖြစ်
သီတင်းသုံးသည့်အတွက် သူ့မိခင် ဒေါ်ခင်စောခိုင်နှင့် သူ့
အိမ်သူ မလှစံသာတို့မှာ ညဘက်တွင် ကိုဖြူ(ကိုဌေးဝင်း)၊
မလှရှမ်းဖြူတို့ နေအိမ်သို့ သွားရောက် အိပ်စက်ကြသည်။

မိုးထိမျှော်စင်

အောက္ကလန်သို့ ရောက်သည့်နေ့ ညနေ ၄ နာရီ
ခန့်တွင် အောက္ကလန်မြို့ မိုးထိမျှော်စင် SKY TOWERသို့

သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည်။ ကိုသင်အောင်ညွန့်ကတော့
 “ကိုင်း မောင်ဇော်လင်းရေ ဒီမှာ ကြည့်စရာ၊ ရှုစရာ၊
 လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်းစိတ်ကြိုက်
 လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ကြည့်ရှုလေ့လာပါ၊ ဆရာတော်
 ဘုရားရဲ့ ကပ္ပိယတာဝန် ကျွန်တော့်ကို ပုခုံးပြောင်းပေး” ဟု
 ပြောကာ နိသီဒိုင်(နေကထိုင်) ပုခုံးပေါ်တင်၍ ဆရာတော်
 နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ မြင်သမျှ၊
 တွေ့သမျှ အရာများ အကြောင်းကိုလည်း ပါးစပ်မှ
 တတွတ်တွတ် ရှင်းပြနေသည်။ အလွန် သွက်လက်ချက်ချာ
 သူဖြစ်သည်။ မျှော်စင်ပေါ်တွင် ကိုကာကိုလာ သောက်ရင်း
 အော့ကလန်မြို့ တမြို့လုံးကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရှု
 လေ့လာကြသည်။

မျှော်စင်၏ အခင်းကြမ်းပြင်ကို မှန်ပြားများဖြင့်
 ခင်းထားသောကြောင့် အောက်ခြေတည့်တည့်ကို ပြန်ကြည့်
 နိုင်သည်။ မျှော်စင်မှာ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကဲ့သို့ ဆုံလည်
 မျှော်စင်ဖြစ်၍ အမြဲတစေ တရွေ့ရွေ့ လည်နေသောကြောင့်
 ထက်၊ အောက်၊ ဝဲ၊ ယာ အရပ်ဆယ်မျက်နှာစလုံးကို
 တနေရာတည်းတွင် ထိုင်လျက် သက်သောင့်သက်သာ
 ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်သည်။ မျှော်စင်ပေါ်၌ပင် ကော်ဖီဆိုင်၊
 စားသောက်ဆိုင် စသည်တို့ ဖွင့်ထားသောကြောင့် ကြည့်ရှု
 လေ့လာသူ၊ အပန်းဖြေ အလည်အပတ် လာရောက်သူတို့

အတွက် အဆင်ပြေလှသည်။ သို့သော် မျှော်စင်ပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝယ်စားလျှင်တော့ အစားအသောက်ဖိုး ဈေးကြီးကြီးပေး၍ စားသောက်ရသည်။

အောက္ကလန်၏ဆည်းဆာအလှ

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ နေဝင်ရှိ တရော အချိန်ဖြစ်သည်။ ပုဇွန်ဆီရောင် နေလုံးကြီးက ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ တပိုင်းတစ ငုပ်လျှိုးနေရင်း သူတတ် နိုင်သလောက် နောက်ဆုံးရောင်ခြည်များကို ထုတ်လွှတ်ကာ ကမ္ဘာလောကကို အလှဆင်နေသည်မှာ ကြည့်၍ကောင်းလှ ပေသည်။ မှောင်ရီသန်းလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တမြို့ လုံးလည်း မီးများထွန်းထားသည်။ ရောင်စုံမီးများ ထွန်း၍ ထားသော တံတားများကလည်း အောက္ကလန်မြို့တော်၏ အလှကို တတ်နိုင်သလောက် တဖက်တလမ်းမှ ကူညီ ဖြည့်ဆည်းပေးလျက် ရှိသည်။ တောင်ပတ်လမ်းများ ပေါ်တွင် ကားများက မီးထိုး၍ စဉ်ဆက်မပြတ် မောင်းနှင် သွားလာ နေကြသောကြောင့် မီးတန်းကြီးများ ပြေးနေ သလား ထင်မှတ်မှားရသည်။

ကမ်းခြေဘက်တွင် စိမ်းဖန့်ဖန့် မီးလုံးများကို ထွန်းထားသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် အပျော်စီးစက်လှေ Speed Boat ကလေးများ အစီး၂၅၀ ခန့် တန်းစီ၍

ရပ်ထားသည်မှာ အလွန်ပင် မျက်စိပသာဒ ရှိလှသည်။ သဘာဝအလှနှင့် လူတို့ ဖန်တီးထားသော အလှအပများ အားပြိုင်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် အတူတူပူးပေါင်း၍ ကမ္ဘာလောကကို အလှဆင်နေသလား ခွဲခြား၍ မရနိုင်ပေ။ တစ်စုံကို ခွဲခြား၍ ခံစားကြည့်လျှင် ရသတမျိုးစီ ခံစားရမည်ဖြစ်ပြီး အကုန်၍ ပူးတွဲကြည့်လျှင်လည်း ရသတမျိုးခံစား ရမည်ဖြစ်သည်။ အော့က္ကလန်မြို့၏ ညနေ ဆည်းဆာ အလှကို တဝကြီး ခံစားပြီး နေစုံးစုံးမြုပ်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ပြန် ရောက်သောအခါ ကိုသင်အောင်ညွန့်၏ အိမ်သူ မလှစံသာက မျှော်စင်ပေါ်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကို ဘာဆက်ကပ်ခဲ့သလဲ ဟု မေးသည်။ ကိုသင်အောင်ညွန့်က ညနေပိုင်းမိုးလို့ ကိုကာကိုလာပဲ ကပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောရာ မလှစံသာက ဆရာတော်ဘုရားအား “ဆရာတော်ဘုရား မိုးထိမျှော်စင် SKY TOWER ရဲ့ အရသာဟာ ကိုကာကိုလာ သောက်ပြီး ခံစားရတာထက် ဆွမ်းဘုန်းပေရင်း ခံစားရတာ ပိုပြီး ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား။ အားတဲ့ တရက်လောက် မျှော်စင်ပေါ်မှာ တပည့်တော် နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ချင်ပါတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ရက်အား မရှိသောကြောင့် ပြန်မည့်နေ့ကျမှ နေ့ဆွမ်းကို မျှော်စင် ပေါ်တွင် ဘုဉ်းပေးရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ဆွမ်းကပ်လိုသူများ

ဆရာတော်ဘုရား နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ်အတွင်း ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုသော ဒကာ၊ ဒကာမများသည် ကိုသင်အောင်ညွန့်အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်၍ မကြာခဏ စုံစမ်းကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ဘယ်လိုဟင်းမျိုး ကြိုက်တတ်သလဲ၊ အငန်ရှောင်သလား၊ အစပ်ကြိုက်သလား၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ချက်ရမလဲ စသည်ဖြင့် မျိုးစုံအောင်၊ ထောင့်စေ့အောင် စေ့စေ့စပ်စပ် မေးကြသည်။

ကိုသင်အောင်ညွန့်မှာ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဖုန်းဖြင့် စုံစမ်းသူများကို ပြန်၍အဖြေပေးရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ ဖုန်းက မကြာခဏ လာနေတတ်သောကြောင့် နားနားနေနေ ထိုင်ရသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ အသံသွင်း၍ Answering Machine မှ ဖြေခိုင်းဖို့ပင် ကောင်းနေပြီ။ သို့သော် ကိုသင်အောင်ညွန့်ကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ရှင်းပြသည်။ ကတ်သီး ကတ်သတ်မေးလာလျှင် ခေါင်းကုတ်၍ “မောင်ဇော်လင်းရေ၊ ဒီမှာ ဒီလိုမေးနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမလဲ”ဟု လှမ်းမေးတတ်သည်။ နောက်ဆုံး သူမသိသည့် မေးခွန်းတွေချည်း ဆက်ကာဆက်ကာ မေးလာလျှင်တော့ “ကိုင်း ကိုင်း - ကိုဇော်လင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ပြော၊ အဲဒါ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့

ကပ္ပိယ၊ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ P.A. ၊ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ ပတ်သက်တာ မေးချင်တာမေး" ဟု ပြောကာ ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်း ထိုးပေးလိုက်တော့သည်။

အောက္ကလန်မှာ နေစဉ်အတွင်း အလှူရှင်အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရတာ ရှိသလို၊ အလှူရှင်က ကိုသင်အောင်ညွန့်အိမ်သို့ ယူလာ၍ ဆွမ်းကပ်သည်လည်း ရှိသည်။ အလှူရှင်အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလျှင်တော့ ကိုသင်အောင်ညွန့်နှင့် ကိုဖြူတို့က ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ ပေးကြသည်။

ဂျန်လ ၂၄ ရက်နေ့ အရုဏ်ဆွမ်း ဘုန်းပေးပြီး အပြန်တွင် MOUNGAWHAU DOMAIN ဟု ခေါ်သော မီးတောင်ဟောင်း ပါးစပ်ပေါက်ကို သွားရောက် ကြည့်ရှု ကြသည်။ တောင်ပေါ်မှနေ၍ အောက္ကလန်မြို့ကို ပြန်ကြည့် ကြသည်။ အောက္ကလန်မြို့မှာ တော်တော် ကျယ်ပြန့်သော မြို့တမြို့ဖြစ်သည်။ မြို့ကျယ်သလောက် အိမ်များမှာ ဟိုနေရာတအိမ်၊ သည်နေရာတအိမ် ကွက်တိကွက်ကျား ဖြစ်မနေပေ။ မြေနေရာ ရှိသရွေ့ အိမ်များကို ခပ်ကျဲကျဲ နေရာအနှံ့ အစီအစဉ်တကျ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ မြို့လယ်ရှိ အတော်မြင့်သော တိုက်ကြီးများနှင့် မျှော်စင်ကို လှမ်းကြည့်လျှင် အပေါ်ပိုင်းကိုသာ မြင်ရ၍ အောက်ပိုင်း ပျောက်နေတတ်သည်။ နံနက်ပိုင်းဖြစ်၍ တိမ်လား၊ နှင်းလား

ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသော ဖြူဖြူအခိုးအငွေ့များ ကြားမှ
တိုက်များနှင့် မျှော်စင်မှာ အပေါ်သို့ ထိုးဖောက်ထွက်
နေသည်။ ထို့ကြောင့် အောက္ကလန်မြို့ ဆိုသည်မှာ
တိမ်တွေထဲမှာ တည်ဆောက်ထားသည့်မြို့များ ဖြစ်လေ
သလား ဟု အောက်မေ့ရသည်။

ညနောက် ၃ နာရီခန့်တွင် GEOGRAPHIC SOUTH
POLE ဟု ခေါ်သော တောင်ဝန်ရိုးစွန်းမှ သတ္တဝါများ
ပြတိုက်သို့ သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ ကုန်းနေ သတ္တဝါ
များကို ပြသမထားပေ၊ ရေနေသတ္တဝါများကိုသာ ပြသ
ထားသည်။ ထူးဆန်းသော သဘာဝရှိသည့် ငါးများကို
အသားပေး၍ ပြသထားသည်။ တချို့ငါးများမှာ ငါးဟု
မထင်ရပေ၊ သစ်တုံးတတုံး ချထားသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။
လှုပ်ရှားလာမှသာ ငါးမှန်းသိရသည်။ တချို့ငါးများမှာ
သဘာဝသမိုင်းပြတိုက် တခုတွင် ငါးရိုးများကို ပြသထား
သလား ထင်ရလောက်အောင် ငါးအရိုးစုနှင့် အလွန်
တူသည်။ လူရောက်လာ၍ လှုပ်ရှားလာမှသာ သက်ရှိ
ငါးအရှင်မှန်း သိရသည်။

အဆိပ်ဆူးပါသော ငါးအမျိုးအစား လေးငါး
မျိုးခန့်ကိုလည်း ပြသထားသေးသည်။ ငါးမန်းပေါက်စ
လေးများကိုလည်း လှောင်အိမ်တခုအတွင်း သီးသန့်ထဲ၍
ပြသထားသည်။ အဆိပ်ဆူးပါသော ငါးများနှင့် အန္တရာယ်

ဖြစ်စေတတ်သော ငါးများကို Poisonous & Venomous Fish ဟူ၍ သီးသန့် ခွဲခြား ပြသထားသည်။ တခြား ငါးများနှင့် ရောနှောမထားပေ။

အန္တရာယ်မပြုတတ်သောငါးများ၊ အလှမွေး ငါးများနှင့် ငါးလိပ်ကျောက်များကိုတော့ ရောနှော၍ ပြသထားသည်။ ထိုငါးများကို ဖန်လှောင်အိမ် အကြီးကြီး ပြုလုပ်၍ ထည့်ထားပြီး လှောင်အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ ဥမင်လိုက်ခေါင်း ဖောက်ထားသည်။ လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရန် ပြုလုပ်ထားသော အဝင်ပေါက်မှာ “ဂ” ငယ် ပုံ သဏ္ဌာန်ရှိ၍ တဖက်မှဝင်ပြီး အခြားတဖက်မှ ပြန်၍ ထွက်ရသည်။

အောက်ခံကြမ်းခင်းမှာ စက်ယန္တယား တပ်ဆင် ထားသောကြောင့် သူ့အလိုအလျောက် လည်ပတ် နေသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်၍ ကြည့်စရာမလိုပဲ တနေရာတည်းတွင်သာ ရပ်နေရုံဖြင့် လိုက်ရုံအနံ့သို့ ရောက်နိုင်သည်။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသော ငါးကိုတွေ့လျှင် ဘေးထွက်၍ ရပ်နေပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ရှု လေ့လာနိုင်သည်။ ဓါတ်ပုံရိုက်ယူနိုင်သည်။ စိတ်ကြိုက် လေ့လာပြီးလျှင် လည်ပတ်နေသော အခင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ရုံဖြင့် ထွက်ပေါက်သို့ သူ့အလိုအလျောက် ရောက်သွားနိုင်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကတော့ ငါးလိပ်ကျောက်ကြီးများကို တော်တော်လေး သဘောကျပုံရသည်။ ငါးလိပ်ကျောက်ကြီးများနှင့်အတူ ဓါတ်ပုံအရိုက်ခံသည်။ ထိုငါးလိပ်ကျောက်ကြီးများကလည်း တော်တော် ချစ်စရာကောင်းသည်။ လူက လက်လှမ်းလိုက်လျှင် အနားသို့ ရောက်လာပြီး ပြုံးပြသလိုလို၊ ပြောင်ပြသလိုလို မျက်နှာထားဖြင့် စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြတတ်သည်။ အမြီးရှည်ကြီးဖြင့် ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ကောင်းကင်တွင် အတောင်ကို ဖြည်းဖြည်းခတ်၍ ပျံနေသော စွန်ကြီးများနှင့် အလွန်တူသည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာ လူနှင့်တူသည်။ ပြောင်ပြ ပြုံးပြသော အမူအရာရှိသောကြောင့် ငါးလိပ်ကျောက်ကို ပြတိုက်သို့ လာသူတိုင်းက သဘောကျကြသည်။ ဓါတ်ပုံအတူရိုက်ကြသည်။ ပြတိုက်မှာတော့ ငါးလိပ်ကျောက်က Super Model Fish ဆူပါမော်ဒယ်ငါး ဖြစ်နေသည်။

GEOGRAPHIC SOUTH POLE မှ အထွက်၌ THE ULTIMATE EXPERIENCE, DOWN UNDER WATER ဟူသော ရေသတ္တဝါ ပြတိုက်တခုသို့ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။ DOWN UNDER WATER ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ကြည့်ရှု လေ့လာနိုင်သော နေရာများကို ခေါင်းစဉ်ငယ်များ ခွဲကာ -

- * Journeys of Discovery
- * An Ice World Down Under
- * Survival of The Fittest
- * A Land Before Time

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်တော်တို့က An Ice World Down Under ဟူသော အစီအစဉ်ကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ ထို အစီအစဉ်မှာ ရေခဲလှိုက်ရု ပုံသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထားသော ဂူတခုအတွင်းသို့ လူခုနှစ်ယောက်ခန့် စီးနိုင်သော ယာဉ်ငယ်တစ်စီးကို စီးကာ လိုက်လံကြည့်ရှုကြသည်။ လှိုက်ရုအဝင်ဝတွင် ရေခဲခုံရံများကို လည်ပတ်အောင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ခရီးသွား လမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ် Tourist Guide က လေ့လာသူများအား လိုက်လံရှင်းလင်း ပြောကြားသည်။ ပင်ဂွင်းငှက်များ၊ ပင်လယ်ဖျံများကို အများအပြား ပြသထားသည်။

ရွှန်လ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် WESTERN SPRING ဟုခေါ်သော သဘာဝပန်းခြံတခုသို့ သွားကြသည်။ ထိုပန်းခြံအတွင်း၌ ရေကန်ကြီးတခုရှိရာသို့ သွား၍ အနက်ရောင် ငန်းဘဲများ၊ မန်ဒါလီဘဲများ၊ ဇင်ယော်ငှက်များကို သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ငှက်များ၊ ဘဲများအား အသင့်ပါလာသော ပေါင်မုန့်များကို ပစ်ကြွေးကြသည်။ ငန်းနက်ကြီးများမှာ လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသော

ပေါင်မုန့်ကိုပင် လာ၍ အေးအေးဆေးဆေး စားကြသည်။ သူတို့သည် အစာလာစားလိုက်၊ နှစ်ကောင်တွဲ၍ ရေကူးကာ ဟန်ရေးပြလိုက်ဖြင့် အစာများပိုကြွေးအောင် ဖျော်ဖြေ အသုံးတော်ခံနေကြသည်။

ငန်းဘဲကြီးနှစ်ကောင်မှာ ပြိုင်တူ ရေကူး၍ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဟန်ရေးပြတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ကောင်၏ ဟန်ရေးပြနေပုံမှာ အကပညာရှင် တယောက်ယောက် အထံမှာ သေသေချာချာ လေ့လာ သင်ယူထားသလား ထင်ရသည်။ ကူးခတ်ပုံ အလွန် ညီညာပြီး တခါတရံ တည့်တည့်ကူးပြသည်။ တခါတရံ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ပတ်ခြာလှည့်ပြသည်။ တခါတရံ လည်တံရှည်ကြီးများကို အလိုက်သင့်ကွေးညွတ်ခါ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အသံပုံစံ ပြုလုပ်ပြသတတ်သေးသည်။ WESTERN SPRING မှအပြန်တွင် TOTARA PARK ဌီရိုသော ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်တခုကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။ သစ်ပင်မျိုးစုံ ပြသထားသည်။ သစ်ပင်ပြ၍ သစ်စေ့ရောင်းစားသော ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထွေထွေထူးထူး လေ့လာစရာ မရှိသော ကြောင့် ပန်းခြံအတွင်း ခဏတာအနားယူပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ညနေဘက်တွင် NATURAL HISTORY MUSEUM သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်သို့ သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ ဒိုင်နိုဆောကြီးများ၊ ငါးကြီးများ၊ မိုအာ(MOA)ငှက်ကြီးများ

စသည် မျိုးသုဉ်းသွားပြီဖြစ်သော သတ္တဝါကြီးများ၏ အရိုးစုများ၊ လက်ရှိ ရှင်သန်နေသေးသော သတ္တဝါများ၏ အရိုးစုများနှင့် နေလုန်း၊ အစာသွတ်၍ ပြုပြင်ထားသော တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ပြသထားသည်။ နယူးဇီလန် နိုင်ငံသည် ဒိုင်နိုဆောကြီးများ ရှင်သန်နေထိုင် ခဲ့ဖူးသော နိုင်ငံဖြစ်၍ ဂုဏ်ယူဟန်ရှိသည်။ ဒိုင်နိုဆော အရိုးစုကြီးကို တခမ်းတနား ပြသထားသည်။ တွေ့ရှိ သည့်နေရာနှင့် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့သည်ဟု ယူဆရသော နေရာတို့ကို မြေပုံဆွဲ၊ စာရေး၍ ရှင်းပြထားသည်။

မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည့် မိုအာငှက် အသေကြီးတကောင်ကိုလည်း အခြောက်လုန်း၊ အစာ သွတ်၍ မူလပုံစံအတိုင်း ပြသထားသည်။ ငှက်ကြီးမှာ လူနှစ်ရပ်နီးနီးရှိသည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် မိုအာငှက် ကြီးများ မျိုးသုဉ်းသွားသည်မှာ သိပ်ကြာသေးပုံ မရပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တွင် ဓါတ်ပုံ အထောက် အထားများ ရှိနေသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၏ မူလတိုင်းရင်းသား မာအိုရီ လူမျိုးစုတို့က အကန့်အသတ်မရှိ ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ် စားသောက်ကြသောကြောင့် ထိုငှက်ကြီးများ မြန်မြန် မျိုးသုဉ်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြတိုက်မှ ဝန်ထမ်း တယောက်က ရှင်းပြသည်။ မိုအာငှက်ကြီး အနီးတွင်

မိအာဌာန် သားပေါက်အရွယ်နှင့် မိအာဌာန် အလတ်စား အရွယ်တို့ကိုပါ ယှဉ်တွဲပြသထားသည်။

မိအာဌာန်ဥကြီးများကိုလည်း ကလပ်ပေါ်တင်၍ ပြသထားသည်။ ၎င်းဥ၏ အရွယ်အစား၊ အလေးချိန် တို့ကိုလည်း စာရေး၍ မှတ်တမ်းပြုထားကြသည်။ ၎င်းဥကြီးမှာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်တယောက်၏ ဦးခေါင်းခန့်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့က လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ယှဉ်၍ ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြသည်။ လူကြီးတယောက်၏ လက်သီးဆုပ်လေးလုံးခန့် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းဥကြီးရှေ့တွင် ရေးထားသော စာအရ ကြက်ဥအလုံး ၆၀ နှင့် ညီမျှပြီး ဥအတွင်းမှအရည်မှာ လေးလစ်တာခန့် ရှိသည်ဟု သိရသည်။

ကီဝီနိုင်ငံ

ကီဝီငှက်အရိုးစုနှင့် အစာသွတ်ထားသော ကီဝီငှက် များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကီဝီငှက်မှာ နယူးဇီလန် နိုင်ငံသားတို့၏ အမှတ်အသားဖြစ်သည်။ ကီဝီငှက်ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့ နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၌သာ ရှိသည်ဟု ဆိုကာ ဂုဏ်ယူကြသည်။ နယူးဇီလန်သုံး ဒေါ်လာများ ပေါ်တွင်လည်း ကီဝီငှက်ပုံကို ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံ သားများကို “ကီဝီ” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကိဝိဌာန်မှာ တခြားသောငှက်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ကိဝိကို Harmless အန္တရာယ်မပြုတတ်သော ငှက်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် နယူးဇီလန်လူမျိုးတို့ ကိုလည်း သဘောကောင်းသော လူမျိုးဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက် ယူကာ သူတို့ကိုသူတို့ “ကီဝီ”ဟု တင်စား၍ ပြောဆိုကြ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ကိဝိငှက်မှာ အလင်းရောင် ရှိလျှင် မနေနိုင်ဘဲ ညအခါတွင်သာ ကျင်လည်ကြက်စား လေ့ရှိသည်။

ယခုအခါ ကိဝိငှက်သည်လည်း နယူးဇီလန်နိုင်ငံ တွင် မျိုးသုဉ်းမည်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေရသည်။ တနိုင်ငံ လုံးတွင်မှ ပြခန်းတွင်ပြထားသော ကိဝိငှက်အရှင် သုံးလေး ကောင်ခန့်သာ ရှိသည်ဟု သိရသည်။ တောနက်ထဲတွင် ကိဝိငှက်ကောင်ရေ မည်မျှကျန်ရှိ နေသေးသည်ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။ အမှောင်ထဲ၌သာ သွားလာကျက်စားတတ် သောကြောင့် နေ့အခါ၌ အလွန်တွေ့ရခဲသော ငှက် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကိဝိငှက် တံဆိပ်ပါသော ဖိနပ်တိုက်ဆေးဘူးကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ငှက် ဖြစ်သည်။

စင်ယော်ငှက်၊ ဥဒေါင်း၊ ကြက်တူရွေး၊ ယစ်၊ ဘဲငန်း၊ ကြက်ဆင်၊ ရေဘဲနှင့် အခြားငှက်မျိုးစုံကိုလည်း အစာသွတ်၍ ပြသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စင်ရော် ငှက်မှာ အမျိုးအစား သုံးလေးမျိုးခန့် တွေ့ရသည်။ ရေသတ္တဝါ အတော်များများကိုလည်း ပုံစံမပျက်အောင်

အခြောက်ခံ အစာသွတ်၍ ပြသထားသည်။ တနေရာတွင် အတော်ကျယ်ပြန့်သော ကြိုးဝိုင်းအတွင်း၌ ကုန်းသတ္တဝါ မျိုးစုံကို အခြောက်လှမ်း၊ အစာသွတ်၍ ပုံစံမပျက် ပြသထားသည်။ ယုန်၊ မြင်း၊ တောဝက်၊ ကြွက်၊ ကြောင်၊ တောကြောင်၊ ကြောင်တံငါ၊ ဆိတ်၊ တောင်ဆိတ်၊ သိုး၊ သမင်၊ မြွေပါ၊ ကတိုး၊ သားမင်း၊ ကင်းဂရူးခေါ် သားပိုက်ကောင်၊ ကိုအာလာ၊ ဝမ်ဘတ်၊ အိုဆမ် စသည်ဖြင့် ကုန်းသတ္တဝါပေါင်း ၄၅မျိုးခန့်ကို တစုတဝေးတည်း တွေ့ရသည်။

မြွေကိုတော့ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရပေ။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် အလွန်အေးသောကြောင့် မြွေများ မနေနိုင်ဟု သိရသည်။ ပြည်ပမှ တင်သွင်းသော ကုန်စည်များအကြားတွင် ကြားညှပ်၍ ပါလာတတ်သော မြွေတချို့နှင့် ရေမျော၍ လာတင်တတ်သော မြွေအနည်းငယ် ခန့်သာ ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုမြွေများမှာလည်း ရာသီဥတုအအေးဒဏ်ကို ကြာရှည်မခံနိုင်ပဲ မကြာမီမှာပင် သူ့သဘောသူဆောင်ကာ ကိစ္စချောသွားတတ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် မြွေမျိုးဆက်ကို ရှာမတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်တွင် ဖော်ပြထားသော မှတ်တမ်းများအရ နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါ စသည် တိရစ္ဆာန်အမျိုးအစားပေါင်း သန်း(၇၀)ခန့် ရှိသည်ဟု

သိရသည်။ ညနေ ၆ နာရီ ခန့်တွင် သဘာဝ သမိုင်း ပြတိုက်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ကို ကားပေါ်တင်ရွှေ့

ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ညတရားပွဲရှိသောကြောင့် ဘယ်မှ ဝေးဝေးလံလံ မသွားကြတော့ဘဲ အော့က္ကလန် မြို့တွင်း၌သာ အနည်းငယ် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုကြသည်။ အော့က္ကလန်မြို့တွင် ရောင်းရန် အသင့် ဆောက်လုပ်ပြီးသား အိမ်များကို အတော်များများ တွေ့ရသည်။

အိမ်များမှာ ထင်းရှူးသားဖြင့်သာ ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် အင်မတန် ပေါ့ပါးသည်။ အိမ်ဝယ်သူ ရှိလျှင် အတော်အသင့် ကြီးမားသော အိမ်များကိုတော့ အိမ်တလုံးလုံး အလုံးလိုက် ကားဖြင့်တင်၍ ဝယ်သူထံသို့ ပို့ကြသည်။ အိမ်ဆောက်လိုသည့် နေရာတွင် မေါင်ဒေးရှင်း ချပြီး ထိုထင်းရှူးသားအိမ်ကို အပေါ်က တင်ထားလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ အိမ်တလုံးကို တခဏအတွင်း ပြီးအောင်၊ ပြောင်းရွှေ့နိုင်အောင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။

အိမ်က ကြီးလွန်းနေလျှင် သို့မဟုတ် အိမ်ဝယ်သည့်နေရာမှ လမ်းက ကျဉ်းလွန်းနေလျှင်တော့ သူ့အပိုင်းနှင့်သူ ဖြတ်၍ သယ်ယူကြသည်။ ရောင်းချရန် အတွက် Ready made အိမ်များ ဆောက်လုပ်နေသည့်

နေရာသို့လည်း ဝင်ရောက်လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ထင်းရှူးသားများကို ထွင်းခြင်း၊ ဖောက်ခြင်း မပြုလုပ်ဘဲ ဆက်လိုသည် နေရာတွင် သံပြားဖြင့် ကပ်ရိုက်၍ ဆက်ကြသည်။ အိမ်အတွင်းဘက်နှင့် အပြင်ဘက်နံရံများကို အထပ်သားသို့မဟုတ် မီးခံပြားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး အတွင်းနံရံနှင့် အပြင်နံရံ အကြားတွင်တော့ အနွေးဓာတ် ရနိုင်သော အအေးခံပစ္စည်းဖြစ်သည့် ကျောက်ဂွမ်းများ ထည့်ထားသည်။ နံရံကြားတွင် ဘာမှထည့်မထားသော အိမ်များကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ အပြင်ဘက်နံရံကို ဆေးသုတ်ပြီး အတွင်းဘက်နံရံများကို နံရံကပ်စက္ကူများ ကပ်၍ အလှဆင်လိုက်သောအခါ တကယ့်တိုက်ကြီးများ အလား ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်လာသည်။

နယူးဇီလန်တွင် နှစ်ထပ်အိမ် ဆောက်လိုသူများ ကတော့ အများအားဖြင့် အောက်ထပ်တခုလုံးကို အုတ်ဖြင့်ပင်ဆောက်၍ အခန်းများ၊ ကားဂိုဒေါင်များ ဖွဲ့ထားပြီး အပေါ်ထပ်ကိုသာ အသင့်ဆောက်ပြီးသား အိမ်ဝယ်၍ တင်ထားတတ်ကြသည်။

ညတရားပွဲ

ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့ညနေ ၆ နာရီတွင် အော့က္ကလန်မြို့ရှိ ကိုသင်အောင်ညွန့် နေအိမ်၌ညတရားပွဲ

၁၇၆

ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်

ကျင်းပသည်။ တရားပွဲသို့ မြန်မာပရိသတ် ၈၀ ခန့်
လာရောက်၍ တရားနာယူကြသည်။ တရားနာယူကြသူ
များအား ပထမဦးဆုံး သီလယူ၊ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊
မေတ္တာပွားများစေပြီးမှ တရားပွဲကို စတင်ကျင်းပသည်။
တရားပွဲတွင် ဝိပဿနာ အလုပ်ပေးတရားကို အားထုတ်
တတ်အောင် ဟောပြောညွှန်ကြားပြီးလျှင် တရားနာယူသူ
များကို ၁၅ မိနစ် တရားထိုင်စေသည်။ ည ၈ နာရီတွင်
တရားပွဲ ပြီးဆုံးသည်။

တရားပွဲပြီးသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားက
ဘုရားအနေကဇာ တင်လိုသူများ နောက်နေ့တရားပွဲတွင်
မိမိတို့အိမ်ရှိ ဘုရားဆင်းတုတော်များကို ကိုသင်အောင်ညွှန်
နေအိမ်သို့ ပင်ဆောင်ခဲ့ရန် မိန့်ကြားသည်။

ထို့နောက် တရားနာ ပရိသတ်များကို ကိုသင်
အောင်ညွှန် မိသားစုက မုန့်ပဲ သရေစာများ၊ အချိုရည်
များဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။ အားလုံး ဟိုနေရာတိုင်း
ဒီနေရာ တိုင်းဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြ၊ စကားပြော
ကြဖြင့် တွေ့ခိုက်ကြိုခိုက် လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ပီတိတွေ
ဖြာနေကြသည်။

ကိုသင်အောင်ညွှန် မိသားစုမှာ တရားပွဲတခု
အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်လိုက်သဖြင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ

ဈာန်လ ၂၇ ရက်နေ့၊ ညနေ ၃ နာရီတွင် အောက္ကလန်မြို့၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။ အောက္ကလန်ကမ်းခြေမှာ သာယာလှပသော်လည်း ရေကူးသူ၊ နေပူလှန်းသူများ မရှိပေ။ နယူးဇီလန် ရာသီဥတုကြောင့် ဖြစ်ပုံရပေသည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံမှာ အိုဇုန်းလွှာပေါက်သောနေရာနှင့် နီးကပ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည်တွင် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် အများအပြား ပါဝင်သည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတွင် တည်ရှိသောကြောင့် အလွန်အေးပြီး ရေကန်ထဲရှိ ရေများပင် ခဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆီးနှင်း များစွာကျသည်။ ထို့ကြောင့် လေနှင့်ရေမှာ စိမ့်နေအောင်အေးသည်။ ထိုကဲ့သို့သော တဖက်စွန်းရောက် ရာသီဥတုများကြောင့် လူများက သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် အပန်းဖြေလိုကြခြင်း ရှိဟန်မတူပေ။ သို့သော် ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်သူများနှင့် လာရောက်လည်ပတ်သူ အနည်းငယ်တော့ ရှိသည်။

ကမ်းခြေသို့ လာရောက်လည်ပတ်သူများ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ကမ်းခြေရှိသော ခပ်မတ်မတ် တောင်ကုန်းများ ထိပ်သို့ တက်ရောက်ရေးပင် ဖြစ်ပုံရပေသည်။ ရောက်လာကြသူတိုင်း ထိုတောင်ကုန်းများ

ထိပ်သို့ ရောက်အောင်တက်၍ ပင်လယ်ပြင်ကို အပေါ်စီးမှ
 ကြည့်ရှုခံစားကြသည်။ ညနေ နေဝင်အောင်စောင့်၍
 ညနေဆည်းဆာကို ခံစားကြည့်ရှုကြသည်။ ည တရားပွဲ
 ရှိသောကြောင့် အောက္ကလန်ကမ်းခြေကို ခဏတာမျှ
 ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယတရားပွဲ

ညနေ ၆ နာရီတွင် ထိုနေ့ တရားပွဲစသည်။
 တရားမဟောမီ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊
 မေတ္တာပို့ မေတ္တာပွားများခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။
 ထို့နောက် စုပေါင်း၍ ဘုရားအနေကဇာ တင်ကြသည်။
 ပရိသတ်က ပါလာသော ဆင်းတုတော်များကို ဆရာတော်
 ဘုရားရှေ့ရှိ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားကြသည်။

ပထမနေ့က ရှေ့ဆုံးမှ တရားနာသော တရုတ်
 ကလေးငယ်တစ်ဦးက ယနေ့ အနေကဇာတင်မည်ဟု
 ပြောသောကြောင့် သူ့ရဲ့ရုပ်တုကို ယူလာ၍ ဆရာတော်
 ဘုရားရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ လာတင်ထားသည်။ သူ
 ယူလာသော ရုပ်တုမှာ အင်္ကျီမပါ၊ ဗိုက်ခွံခွဲဖြင့် လှိုက်လှိုက်
 လှဲလှဲပြုံးနေသော အံကုန်းဘိုးတော်ရုပ်တုဖြစ်သည်။
 ဆရာတော်ဘုရားကလည်း ထိုကလေးငယ်၏ တရား
 နာသော သဒ္ဓါတရားကို သဘောကျသောကြောင့်

ထိုရုပ်တုကို စားပွဲပေါ်တင်ခွင့်ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားဆင်းတုများကြားတွင် ရောက်နေသော ထိုအံကုန်းဘိုးတော်ကို ဗွီဒီယိုဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ပါသည်။ အမှန်တော့ အံကုန်းဘိုးတော်မှာ တရုတ်မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာအရ ရဟန္တာတပါးပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားက ယခင်နေ့မှ တရားအဆက်ကိုပဲ ဆက်လက်ဟောကြားပါသည်။ တရားပွဲပြီးသောအခါ တရားနာပရိသတ်အား ၁၅ မိနစ် တရားထိုင်စေသည်။ တရားထိုင်ပြီးကြသောအခါ ကိုသင်အောင်ညွန့်တို့ စီစဉ်ထားသော မုန့်များ၊ အဖျော်ရည်များနှင့် တခြားစေတနာရှင်တဦး ယူလာသော မုန့်များကို တရားနာပရိသတ်များက ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တရားနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးမေးမြန်းလိုသူများက ဆရာတော်ဘုရား အနီးသို့ သွား၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးမြန်းကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားနှင့်အတူ အမှတ်တရဓါတ်ပုံများ ရိုက်ယူကြသည်။ ည ၁၀ နာရီခန့်တွင် အသီးသီးမိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားကြသည်။

ရိုပေဟူးရေခဲတောင်

ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် မောင့်ရိုပေဟူး (MOUNT ROPAHU)သို့ သွားကြသည်။ ကိုဖြူနှင့် ကိုသင်အောင်ညွန့်

တို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။ ကိုသင်အောင်ညွန့်၏ မိခင် ဒေါ်ခင်စောနိုင်ပါ လိုက်ပါလာသည်။

လမ်းတွင် တွေ့ရသော ကြည့်ရှုစရာ နေရာများ ကိုလည်း ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုလေ့လာကြသည်။ ထိုနေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် အော့က္ကလန်မြို့မှ ထွက်လာရာ ၉ နာရီခန့်တွင် သတိုးသမီးပုဝါပါး ရေတံခွန် BRIDAL VEIL FALLS သို့ ရောက်ကြသည်။ ရေတံခွန်ကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရှုကြသည်။ ရေတံခွန်အောက်ခြေအထိ ၅၅ မီတာ နက်သည်ဟု သိရပါသည်။ ရေတံခွန်အောက်ခြေသို့ ဆင်းလိုလျှင် တခြားလမ်းမှ ကွေ့ပတ်၍ ၁၀ မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက် ဆင်းရသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်မရှိ၍ ရေတံခွန် အောက်ခြေအထိ မဆင်းခဲ့ပေ။

တမိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်ရသော ရှုခင်းသာ View Point သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ထိုနေရာမှ ရေတံခွန်နှင့် တကွ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်း တောင်တန်းများ၊ စိမ်းလန်းသော ရှုခင်းရှုကွက်များကို ကြည့်ရှုခံစား ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ကုန်းများ ပေါ်တွင် သိုးအုပ်များ၊ နွားအုပ်များနှင့် မြင်းအချို့ အစာစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြင်းများကို ဆီးနှင့်နှင့် အအေးဒဏ် ခံနိုင်စေရန် အနွေးထည်၊ ခြုံထည်များ ဝတ်ပေးထားကြသည်။

ရောင်တောက်ပိုးကောင်ဂူ

ရေတံခွန်မှ ထွက်ခွါလာကြပြီး လမ်းတွင် ကားပေါ်မှာပင် နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ လမ်းတွင် **ရောင်တောက်ပိုးကောင်ဂူ GLOW WORM CAVE** သို့ ဝင်ရောက်လေ့လာကြသည်။ ရောင်တောက်ပိုးကောင်ဂူထဲ၌ အောက်ခြေတွင် ရေများ တဖြည်းဖြည်း စီးဆင်းနေသည်။ ဂူထဲသို့ ဝင်သောအခါ လှေဖြင့် သွားရသည်။ လှေကို တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းသူက မီးခြစ်၊ ဓါတ်မီး စသည်တို့ကို အသုံးမပြုရန် သေသေချာချာ မှာကြားသည်။ ထို့အပြင် စကားမပြောပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါကြည့်ရှုကြရန်လည်း မှာကြားသည်။

ဂူထဲသို့ ဝင်မီသောအခါ ဂူထဲ၌ **GLOW WORM** ဟူသော အကောင်သေးသေးလေးများ ဂူအမိုးနှင့် ဂူနံရံအနံ့ တွယ်ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို ပိုးကောင်ကလေး များမှ ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်လေးများ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပိုးကောင်လေးများကို **GLOW WORMရောင် တောက်ပိုးကောင်**ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ **GLOW WORM** ကောင်လေးများမှာ ပိုးစုန်းကြူးများကဲ့သို့ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်မလင်းပဲ အလင်းရောင်များကို တဆက်တည်း ထုတ်လွှတ်နေသည်။ ပိုးကောင်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းစုလိုက် သောအခါ အနည်းငယ်မြင်သာသော အလင်းရောင်ကို

ရရှိလာသည်။ ထိုအလင်းရောင်ဖြင့်ပင် ဂူထဲတွင် သွယ်တန်းထားသော ကြိုးတန်းများကို ဆွဲကာ လှေကို ရွေ့လျားစေရသည်။

အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ ခေတ္တနားနေရာဌာနသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာမှာ ဂူအတွင်းပိုင်းတနေရာဖြစ်ပြီး GLOW WORM အကောင်ကလေးများ မရှိသောနေရာဖြစ်သည်။ အလင်းအားနည်းသော မီးလုံးတလုံးကို ထွန်းပေးထားသည်။ ထိုနေရာတွင် လှေပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဂူအတွင်းပိုင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုကြသည်။ လှေကို ပဲ့ကိုင်၍ လိုက်ပို့သူက GLOW WORM CAVE အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ GLOW WORM ပိုးကောင်ကလေးများမှာ မီးရောင်နှင့် ဆူညံသောအသံကို ကြောက်တတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မီးခြစ်၊ ဓါတ်မီးတို့ကို အသုံးမပြုရန်နှင့် စကားမပြောရန် တားမြစ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ဂူအတွင်း လည်ပတ်စဉ် ခရီးသည်များက မီးခြစ်၊ ဓါတ်မီး စသည်တို့ကို အသုံးမပြုပဲ စည်းကမ်းရှိစွာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပါလာကြသောကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းလည်း ပြောသည်။

ထို့နောက် ရောင်တောက်ပိုးကောင်ဂူအကြောင်းကို ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။ ထိုနေရာမှာ ယခင်က လူသူအရောက်အပေါက် လုံးဝမရှိသော တောတောင်ဖြစ်ကြောင်း၊

မုဆိုးတယောက်က သားကောင်လိုက်ရင်း မျက်စိလည်
 လမ်းမှားကာ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရှေးဟောင်း
 မြို့ပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုမြို့ပျက် အနီး၌
 ရောင်တောက်ပိုးကောင်ဂူကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း
 ရှင်းပြသည်။ ဂူအတွင်းကို လိုက်လံပြသရင်း ရောင်တောက်
 ပိုးကောင်ဂူနှင့်ပတ်သက်သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ၊ မှတ်သား
 ဖွယ်ရာ သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကို ရှင်းပြသည်။ တပတ်ပတ်၍
 ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးသောအခါ ဂူအတွင်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာ
 ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရူပေဟူးမီးတောင်

ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ရူပေဟူးတောင် MOUNT
 RUPAHU သို့ ရောက်ကြသည်။ ရူပေဟူးမှာ ရေခဲတောင်
 တတောင်ဖြစ်သည်။ တောင်ခြေမှတစ်ပါး တတောင်လုံး
 နှင်းခဲများ ဖုံးထားသဖြင့် ငွေတောင်ကြီးသဖွယ်
 ဖြစ်နေသည်။ တောင်ခြေမှ စတက်လာစဉ်က အလွန်
 အေးပြီး တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သိပ်မအေး
 လှပေ။ ရူပေဟူးတောင်သည် မီးတောင်ဟောင်းတခု
 ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် နောက်ဆုံးတကြိမ်
 ပေါက်ကွဲခဲ့ပြီး ထိုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ထပ်မံပေါက်ကွဲမှု
 မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်အချိန် ထပ်မံပေါက်ကွဲမလဲဟု

သိပ္ပံ ပညာရှင်များက ရင်တမမဖြင့် စောင့်ကြပ်တိုင်းတာ ခန့်မှန်းနေကြရသည်။

ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် နှင်းခဲများကို ဆော့ကစား ရင်း ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက် ကြသည်။ နှင်းပြင်ပေါ်တွင် နှင်းလိုက်တိုင်း ခြောက်၍ ကြွပ်နေသော နှင်းခဲများသည် တဂျမ်းဂျမ်းမည်ကာ ကွဲပျက် ကြေမှုသွားကြသည်။

မောင့်ရူပေဟူးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လှပသော မောင့်ငေါ်လူဟွီးရေခဲတောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ၂၁၉၁ မီတာမြင့်သော မောင့်ငေါ်လူဟွီးတောင်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ဖူဂျီတောင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ သို့သော် ဖူဂျီတောင် နှင့်စာလျှင် တော်တော်သေးငယ်သည်။ မောင့်ငေါ်လူဟွီး တောင်သည်လည်း ငြိမ်နေသောမီးတောင် တတောင် ဖြစ်သည်။ မောင့်ရူပေဟူးတောင်သည် ကြီးမားခန့်ထည် သော တောင်ဟုဆိုလျှင် မောင့်ငေါ်လူဟွီးတောင်သည် သေးငယ်လှပသောတောင်ဟု ပြောရမည် ထင်သည်။

မောင့်ရူပေဟူးတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး ထိုတောင်ကိုပင် အခြားတဘက်မှ ပတ်၍ တက်ကြ ပြန်သည်။ ကားရပ်စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆင်း၍ လေ့လာ ကြည့်ရှုကြသည်။ တောင်ပေါ်သို့ ခြေလျင် တက်သူများ၊ စက်ကိတ်စီးသူများဖြင့် စည်ကားလှသည်။

တောင်ပေါ်သို့ တက်လိုလျှင် ကောင်းကင်ရထားဖြင့်လည်း
တင်ပေးသည်။ လေတိုက်ပြီး အလွန်အေးသောကြောင့်
ခဏသာ ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တာပိုရေကန်ကြီး

အပြန်လမ်းတွင် တွေ့ရသော တာပိုရေကန်ကြီး
LAKE TAPO ၌ ကားရပ်၍ ခေတ္တ အနားယူကြသည်။
တာပိုရေကန်မှာ အင်မတန် ကြီးမားရှည်လျားသော ရေကန်
ကြီးဖြစ်သည်။ ရေကန်ကြီးမှာ ကြီးမားသော မီးတောင်
ဟောင်း၏ ချော်မြုပ်များထွက်ရာ မီးတောင်ဝကြီးမှ
ဖြစ်ပေါ်လာသော ကန်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံတွင်ရှိသော အင်းလေးကန်ထက် ပိုမိုရှည်လျားသည်။
သို့သော် အင်းလေးကန်ကဲ့သို့ ဖြောင့်ဖြောင့် ရှည်လျားခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ဟိုနေရာကွေ့သွားလိုက် ဒီနေရာကွေ့သွား
လိုက်ဖြင့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရှည်လျားခြင်း
ဖြစ်သည်။ တာပိုရေကန်ကို နယူးဇီလန် မြောက်ကျွန်း
တလျှောက် ကားမောင်းနေစဉ် ဟိုနေရာမှာ တွေ့လိုက်
ဒီနေရာမှာ တွေ့လိုက်ဖြင့် မကြာခဏတွေ့ရသည်။

ကန်ကြီးအနီး တနေရာတွင် လူများ စုရုံးစုရုံးဖြင့်
ဂေါက်သီး ရိုက်နေကြသည်။ ကန်အတွင်း တနေရာရှိ
ကျွန်းကလေး ပေါ်တွင် ဂေါက်ကျင်းရှိသည်။ ကန်ဘောင်

ပေါ်မှနေ၍ ထိုတွင်းထဲသို့ဝင်အောင် ဂေါက်ရိုက်နေကြ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတွင်းထဲသို့ ဝင်အောင် ရိုက်နိုင်လျှင်
 ဒေါလာ(၅၀၀၀၀) ချီးမြှင့်မည်ဟု ကြေညာထားသည်။
 သို့သော် ရိုက်မည့် ဂေါက်သီးများကိုတော့ ဝယ်ယူရသည်။
 ဂေါက်သီးကို ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်အောင် ရိုက်နိုင်
 ကြသော်လည်း ဘယ်သူမှ တွင်းထဲသို့ ဝင်အောင် မရိုက်နိုင်
 ကြပါ။ ဂေါက်သီးရောင်းသမား၏ စိတ်ကူးကောင်းပုံကို
 ကြိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။

ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေး
 စက်ရုံ တခုသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ထိုလျှပ်စစ်
 ဓာတ်အားပေး စက်ရုံမှာ ရီတိုရူးဝါးမြို့အနီး၌ တည်ရှိသည်။
 ရီတိုရူးဝါးမြို့ ဒေသတဝိုက်မှာ မြေအောက်မှ အပူငွေ့များ
 နေရာအနှံ့အပြား ထွက်နေသော ဒေသဖြစ်သည်။ ထို
 မြေအောက်အပူငွေ့များကို ပိုက်ကြီးများဖြင့် သွယ်တန်း
 သယ်ယူ၍ စက်ရုံသို့ ပို့ပြီးလျှင် မြေအောက်အပူငွေ့၏
 အပူရှိန်ဖြင့် ရေများကို ဆူပွက်စေကာ ရေနွေးငွေ့ဖိအားဖြင့်
 တာဘိုင်ကိုလည်စေလျက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ထုတ်ယူခြင်း
 ဖြစ်သည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် အလွန်အေးသောကြောင့်
 အိမ်တိုင်းတွင် အပူပေးစက် Heater များ တပ်ဆင်ထား
 ကြသော်လည်း ရီတိုရူးဝါးမြို့၌မူ အပူပေးစက် တပ်ဆင်
 စရာမလိုပေ။ မြေအောက်မှထွက်သော အပူငွေ့များကို

သံဝိုက်ဖြင့်သွယ်ကာ အခန်းအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်း
စေခြင်းဖြင့် အအေးဒဏ် ကာကွယ်နိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ရိုတိုရူးဝါး ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတလျှောက်တွင်
မြေအောက်မှ အပူခိုး၊ အပူငွေ့များ ထွက်နေသည်ကို နေရာ
အနှံ့အပြားမှာ တွေ့မြင်ရသည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရုံမှ အပြန်တွင် ရိုတို
ရူးဝါးမြို့ထဲသို့သွား၍ တည်းခိုခန်းတွင် ညအိပ်ရန် စီစဉ်
ကြသည်။ ထိုဒေသတဝိုက်တွင် မြေအောက်မှ ထွက်သော
အပူငွေ့များနှင့် ရေပူများ၌ ကန့်ခါတ် Sulfa များစွာ
ပါဝင်သဖြင့် ရိုတိုရူးဝါးမြို့ထဲသို့ မဝင်မီမှာပင် ကန့်နဲ့များကို
ရှုမိကြသည်။ တမြို့လုံး ကန့်နဲ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။
ရိုတိုရူးဝါးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ရေပူစမ်းများ၊
နဂါးပွက်အိုင်များကို တော်တော်များများ တွေ့ရသည်။
ထို့အပြင် ရေပူများ ပန်းထွက်နေသော ရေပူစမ်းများလည်း
ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ရိုတိုရူးဝါးမြို့၌ နေရာ အနှံ့အပြားမှာ
ရေပူများထွက်သောကြောင့် တမြို့လုံး ရေပူစမ်းချည်း
ဖြစ်နေသည်။ ထိုရေပူစမ်းများသည် ရိုတိုရူးဝါး မြို့၏
စီးပွားရေးလည်းဖြစ်သည်။ ရိုတိုရူးဝါးမြို့တွင်းရှိ များစွာသော
အိမ်တို့မှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ အထံမှ အခကြေးငွေ
ယူ၍ ရေပူစမ်းရေ ချိုးနိုင်ရန် ရေပူကန်များ၊ ရေချိုးခန်းများ
ပြုလုပ်ထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြို့တွင်း၌လည်း

မြေအောက်မှ ကန့်ဓာတ်ပါသော အပူငွေ့များ နေရာအနှံ့ အပြား၌ ထွက်နေသောကြောင့်လည်းကောင်း တဖြူလုံး ကြက်ဥပုပ်နဲ့နှင့် တူသော ဆာလဖာ(ကန့်)နဲ့များ ဖုံးလွှမ်း နေတော့သည်။

မြို့နေလူထုမှာ ထိုအနံ့များကို အမြဲရှုနေကြရ သောကြောင့် ထူးခြားလှမည်မဟုတ်သော်လည်း ဧည့်သည် များမှာမူ ယခုမှ တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ နှာခေါင်း မယဉ် နိုင်ကြသေးသဖြင့် အတော်လေး ကသိကအောက် ဖြစ်ကြ ရသည်။ လူ့သဘာဝအတိုင်း နံပါသည်ဆိုမှ တခါတရံ ပိုပြီး ရှုကြည့်မိကြသေးသည်။

မာအိုရီများ

ည ၇ နာရီခန့်တွင် ရီတိုရူးဝါးမြို့ရှိ မာအိုရီ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာပြပွဲသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ တိုင်းရင်းသားရိုးရာပြပွဲတွင် တိုင်းရင်းသားရိုးရာ သီချင်းများ၊ အကများဖြင့် သီဆိုကပြဖျော်ဖြေကြသည်။ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာ ကိုယ်ခံပညာများနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ဟန် များကိုပါ ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြသည်။

ည ၉ နာရီခန့်တွင် နှုတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပပေးသည်။ ကပြဖျော်ဖြေသူတို့က သူတို့ရိုးရာအတိုင်း နှုတ်ဆက်လိုလျှင်

စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ
 ခုနစ်ယောက်ခန့်ထွက်၍ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။
 ထို့နောက် နှာခေါင်းခြင်းထိ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။
 နှုတ်ဆက်ပွဲဖြင့် မာအိုရီတိုင်းရင်းသားရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု
 ပြပွဲကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ကြသည်။

နယူးဇီလန်တိုင်းရင်းသား

မာအိုရီတိုသည် နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၌ ရှေးဦးစွာ
 နေထိုင်ခဲ့ကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများ ဖြစ်ကြသည်။
 သူတို့၏ မူလဘူတ နေရာဒေသမှာ နယူးဇီလန်ကျွန်း
 မဟုတ်ပေ။ ပစိဖိတ်ပင်လယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ကျွန်းများ
 ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထို မြောက်ပိုင်းကျွန်းများမှ
 ရေကြည်ရာမြက်နုရာဆိုသလို ရှာဖွေရင်း တောင်ဘက်
 ပစိဖိတ်ဒေသသို့ ပင်လယ်ခရီးလွင့်ရာမှ နယူးဇီလန်ကျွန်းသို့
 ရောက်လာကာ ကျွန်း၏ ရှေးဦးလူမျိုးများအဖြစ် နေထိုင်
 ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ မာအိုရီတိုသည် ပစိဖိတ်
 ပင်လယ်အတွင်းရှိ ကျွန်းများတွင် ပျံ့နှံ့နေထိုင်ကြသော
 ပိုလီနီးရှန်း (POLINESION) မျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

မာအိုရီတိုသည် များသောအားဖြင့် သန်မာ
 ထွားကြိုင်း၍ လူလုံးလူဖန် တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုးသောလူမျိုး

ဖြစ်သည်။ အသားအရောင် ညိုသော်လည်း သူတို့၏ ထွားကြိုင်းတောင့်တင်း ပြည့်ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်လျောသဖြင့် အရပ်မဆိုးကြပဲ ကြည့်ပျော်ရပျော်ရှိသော လူမျိုးဖြစ်သည်။ အချို့သော ဥရောပတိုက်သူ အဖြူအမျိုးသမီးများသည် မာအိုရီအမျိုးသားတို့နှင့် လက်ဆက်၍ ပေါင်းဖက်နေထိုင်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်ခန့်က မာအိုရီအမျိုးသားနှင့် အိမ်ထောင်ပြုထားသော ဂျာမန် အမျိုးသမီး တယောက် ရန်ကုန်ချမ်းမြေ့ရိပ်သာသို့ လာ၍ တရားအားထုတ်သည်ကို တွေ့ရဖူးသည်။

မာအိုရီမျိုးနွယ်စဉ်လည်း အတိယာဝ၊ ဖိုက်ကတို၊ မဏိယိုပိုတို့ စသည်ဖြင့် လူမျိုးစုငယ်များ များစွာရှိကြသည်။ လူမျိုးစုငယ်များ ကွဲပြားသလောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် နယ်ပယ် ဒေသနှင့် အကြီးအကဲများလည်း ကွဲပြားကြသည်။ မျိုးစု ကွဲသလောက် နယ်နိမိတ် အငြင်းပွားခြင်း၊ နယ်ပယ်လုခြင်း စသော ပဋိပက္ခများလည်း ဖြစ်ပွားကြသဖြင့် အချင်းချင်း အကြားတွင် အမြဲလိုလို စစ်ပွဲများဖြစ်ပွားကြကာ တိုက်ခိုက် နေကြရသည်။ သို့ဖြင့် စစ်တိုက်ရမည်ကို ဝန်မလေးသော စစ်သွေးကြွ လူမျိုးတမျိုး ဖြစ်လာလေသည်။ ရှေးအခါက မာအိုရီလူမျိုးများသည် မိန်းမများက လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်ကိုင်ကြ၍ ယောက်ျားသားများ၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ စစ်မက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲများ အမြဲလိုလို

ဖြစ်ပွားနေသောကြောင့် ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် မာအိုရီလူဦးရေမှာ ၄၀၀,၀၀၀ ခန့် ရှိခဲ့သော်လည်း နောက် အနှစ် ၅၀ ခန့် ကြာသောအခါ မာအိုရီလူဦးရေ ၄၀,၀၀၀ ခန့်သာ ရှိတော့သည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် တိုးတက်သည့် အတွေးအခေါ်ရှိသော မာအိုရီလူငယ်တို့က မိမိတို့လူမျိုး တိုးတက်ထွန်းကားရေးကို ဆောင်ရွက်လာကြသောကြောင့် ယနေ့ ခေတ်အခါတွင် မာအိုရီလူဦးရေမှာ တိုးပွားများပြား လာပြီး မျက်နှာဖြူများနှင့်လည်း အခွင့်အရေး တန်းတူ ရည်တူ ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဥရောပတိုက်သားများ စတင်ရောက်ချိန်

ပင်လယ်ခရီးသွား ဥရောပတိုက်သားများသည် ၁၇ ရာစုနှစ် အလယ်ပိုင်းလောက်တွင် နယူးဇီလန်ကျွန်းကို တွေ့ရှိကြသည်။ ဒတ်(ချ်)လူမျိုး သင်္ဘောသား အဘယ် တက်(စ်)မင်း (Abel Jansgoon Tasman)သည် ၁၆၄၂ခုနှစ်၌ နယူးဇီလန်ကျွန်းသို့ရောက်၍ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တိုင်းရင်းသား မာအိုရီ တို့၏ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သူ၏ သင်္ဘောသား အများအပြားလည်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြ ရသည်။ သို့သော် နယူးဇီလန် (NEW ZEALAND)ဟူသော အမည်မှာ ထိုစဉ်က တက်(စ်)မင်းပေးခဲ့သော အမည်

ဖြစ်သည်။ ဒတ်ချ်တို့၏ နယ်သာလန်နိုင်ငံ၌ ရှိသော
ဖီလန်နယ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ဤကျွန်းစုကို ဖီလန်နယ်သစ်
(NEW ZEALAND)ဟု အမည်မှည့်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

ကပ္ပတိန်ကွတ်

နယူးဖီလန်မြေပေါ်သို့ ပထမဆုံး ခြေချနိုင်သူမှာ
ဗြိတိသျှရေတပ်အရာရှိနှင့် နယ်သစ်ရှာဖွေရေးသမား
ကပ္ပတိန် ဂျိမ်း(စ်)ကွတ် (James Cook) ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်
ကွတ်သည် ၁၇၆၉ ခုနှစ်တွင် နယူးဖီလန်သို့ ရောက်၍
ကျွန်းပေါ်သို့ တက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူသည်လည်း အစဦးတွင်
မာအိုရီလူမျိုးတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသေးသည်။
နောက်ပိုင်းတွင်မူ အချင်းချင်းနားလည်မှုယူ၍ ပြေပြေ
လည်လည် ဆက်ဆံနိုင်ကြသဖြင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လာ
ကြ၏။

ကပ္ပတိန်ဂျိမ်း(စ်)ကွတ်သည် နယူးဖီလန်နိုင်ငံရှိ
တောင်ကျွန်း မြောက်ကျွန်း နှစ်ကျွန်းလုံးကို သင်္ဘောဖြင့်
လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၍ စေ့စပ်သေချာစွာ လေ့လာ၏။ သို့သော်
သူနှင့် သူ၏လူများသည် နယူးဖီလန်၌ အခြေချ၍
မနေကြပေ။ မွေးရပ်ဌာနေ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော်လည်း ကပ္ပတိန်ကွတ်သည် နယူးဖီလန်ကို
စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်၍ ထိုအချိန်မှ နောက်၌လည်း နယူး

ဇီလန်သို့ သွား၍ မာအိုရီတို့၏ ဘဝနှင့် ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံတို့ကို သေချာစွာ လေ့လာခဲ့သည်။ ၁၇၇၇ ခုနှစ်၌မူ သူ၏ **Towards South Pole and Round The World** ဂျာနယ်တွင် မာအိုရီတို့၏ ဘဝနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း ဆောင်းပါးတပုဒ်ကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရာ ဥရောပတိုက်သားတို့၏ အကြားတွင် ရေပန်းစားသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်သွား၏။ ကွတ်က ထိုဆောင်းပါး၌ မာအိုရီတို့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်ပုံနှင့် ကျွန်းမှာလည်း နေချင်စဖွယ်ရှိပုံကို မီးမောင်းထိုးပြထား၏။

သူတို့လာကုန်ကြပြီ

ထိုဆောင်းပါးကြောင့် နယူးဇီလန်ကို ဥရောပတိုက်သားများ အထူး စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။ သို့ဖြင့် ဝေလငါးဖမ်းသမားများ၊ ပင်လယ်ဖျံ သားရေကုန်သည်များနှင့် အခြား အမျိုးမျိုးသော စီးပွားရေးသမားများလည်း နယူးဇီလန်သို့ တကူးတက သွားရောက်လေ့လာပြီး နေထိုင်ကြ၏။ သြစတြေးလျနိုင်ငံ အကျဉ်းထောင်များမှ လွတ်လာကြသော အကျဉ်းသားတို့သည်လည်း နယူးဇီလန်သို့သွား၍ နေထိုင်ကြ၏။ အချို့သော ပင်လယ်ခရီးသွား သင်္ဘောသားများသည်လည်း မာအိုရီတို့နှင့် အဆင်ပြေအောင် မိတ်ဖွဲ့၍ နယူးဇီလန်၌ပင် အခြေချကာ နေထိုင်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့်

နယူးဇီလန်ကျွန်းတွင် ဥရောပတိုက်သားဦးရေ တဖြည်းဖြည်း
တိုးပွားများပြားလာ၏။

ခရစ်ယာန် သာသနာပြုအဖွဲ့များကလည်း နယူး
ဇီလန်ကို မျက်စိကျလာကြ၏။ ၁၈၁၄ ခုနှစ်မှစ၍ အင်္ဂလန်
နိုင်ငံမှ ဝက်စလီယန်နှင့် ရိုမင်ကက်သလစ် သာသနာပြုအဖွဲ့
များသည် နယူးဇီလန်သို့ လာရောက်အခြေချကာ သာသနာ
ပြုကြ၏။ အစအဦးတွင် အောင်မြင်မှု နှေးသော်လည်း
၁၉ ရာစုနှစ် အလယ်ပိုင်းလောက်တွင်မူ မာအိုရီအများ
စုသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာကြ၏။

နယူးဇီလန်ကျွန်း၌ နေထိုင်ကြသူများသည်
ဩစတြေးလျနိုင်ငံနှင့် လည်းကောင်း၊ ဥရောပတိုက်နှင့်
လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ရေး ပိုမိုကောင်းမွန်လာကြ
သောအခါ နယူးဇီလန်သို့ လာရောက်နေထိုင်သူများ
ပိုမိုများပြားလာ၏။

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားများ

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားများကလည်း မျက်စိကျလာ
ကြ၏။ နယူးဇီလန်ကို ကိုလိုနီပြုလုပ်ရန် နည်းလမ်း
အမျိုးမျိုးရှာကာ ဆင်ကြံကြံနေကြ၏။ ၁၈၃၉ ခုနှစ်၌မူ
ကိုလိုနီပြုလုပ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်လှသော ဗြိတိသျှအစိုး
ရသည် မာအိုရီလူမျိုးစုများ၏ အကြီးအကဲများကို

မျက်နှာချိုသွေး လှည့်ပတ်ဆွေးနွေးပြီးလျှင် တောင်ကျွန်း
 မြောက်ကျွန်း နှစ်ကျွန်းလုံးကိုပင် သိမ်းယူလိုက်ကာ
 ကိုလိုနီနိုင်ငံ ပြုလုပ်လိုက်သည်။ နယူးဇီလန်ကျွန်းကို
 ဩစတြေးလျနိုင်ငံ၊ နယူးဆောက်သ်ဝေး NEW SOUTH
 WALES ပြည်နယ်၏ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ်ဖြင့် သွင်းယူ
 လိုက်သည်။ နယူးဇီလန်ကို အုပ်ချုပ်ရန် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား
 တစ်ဦးကို ဘုရင်ခံအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်သည်။ ၁၈၄၁
 ခုနှစ်၌ နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို နယူးဆောက်သ်ဝေးပြည်နယ်မှ
 ခွဲထုတ်၍ သီးခြားနိုင်ငံ တနိုင်ငံအဖြစ် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။
 ၁၈၅၂ ခုနှစ်၌မူ နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး
 ပေးလိုက်သည်။

အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးရသည်

ဗြိသိသျှတို့သည် နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို လွယ်လွယ်
 ကူကူနှင့် ကိုလိုနီလက်အောက်ခံ ပြုလုပ်ရသည်တော့
 မဟုတ်ပေ။ မိမိတို့၏ နယ်မြေနှင့် အာဏာကို အထိပါး
 မခံနိုင်ကြသော အချို့သော စစ်သွေးကြွ မာအိုရီ အကြီး
 အကဲတို့၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကို နှစ်ပေါင်း
 များစွာကြာအောင် အသက်ပေါင်းများစွာ စတေး၍
 တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းပြီးမှ ငြိမ်းချမ်းသော ကိုလိုနီနိုင်ငံကို
 တည်ထောင်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မာအိုရီလူမျိုးတို့သည်

၁၈၄၅ ခုနှစ်မှ ၁၈၄၈ ခုနှစ်အထိ တကြိမ်၊ ၁၈၆၁ ခုနှစ်မှ ၁၈၇၁ ခုနှစ်အထိ တကြိမ် ဗြိတိသျှအစိုးရကို အပြင်းအထန် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ လွတ်တော်တွင် ကိုယ်စားလှယ်အမတ်တဦး အပါအဝင် မာအိုရီတို့ ရသင့်သော အခွင့်အရေးများကို ပေးလိုက်မှပင် ငြိမ်းအေးသွားကြသည်။ ယခုအခါ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် အမတ် ၈၀ ရှိသော နယူးဇီလန် လွတ်တော်၌ မာအိုရီကိုယ်စားလှယ်အမတ် တချို့လည်း ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ အချို့မှာ ကက်မိနက် အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးရာထူးများကိုပင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှတို့၏ ကိုလိုနီနိုင်ငံ ဖြစ်လာသောအခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ တဖြည်းဖြည်း အမြောက်အများ လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နယူးဇီလန်နိုင်ငံသားဟု ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်တို့ကို ရည်ညွှန်းသလို ဖြစ်နေ၏။ အမှန်တော့ နယူးဇီလန်နိုင်ငံသား စစ်စစ်မှာ မာအိုရီလူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြ၏။

မာအိုရီသန့်သန့်နေရာ

ယခုအခါ တိုင်းရင်းသား မာအိုရီလူမျိုးများလည်း နယူးဇီလန်ရှိ မျက်နှာဖြူများနှင့်အတူ ရောနှောနေထိုင်

ကြသည်။ သို့သော် မာအိုရီတိုင်းရင်းသား စစ်စစ်များ
 နေထိုင်သော ဒေသများလည်း သီးသန့်နေရာအဖြစ် ရှိနေ
 သေးသည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ ဒေသမှာ တွင်းထွက် ကျောက်
 မျက်ရတနာများ ထွက်ရှိရာဒေသဖြစ်သော်လည်း နယူး
 ဇီလန်အစိုးရက ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးပဲ သီးသန့်
 နေရာအဖြစ် ထားရှိကာ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းသူများ
 အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်ဟု သိရသည်။

ထိုဒေသသို့ ဝင်ရောက်လေ့လာ ကြည့်ရှုလိုလျှင်
 မည်သူမဆို မာအိုရီလူမျိုးစု အကြီးအကဲထံမှ ခွင့်ပြုချက်
 ရရှိပြီးမှ ကြည့်ရှုနိုင်သည်။ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဝင်ရောက်
 ကြည့်ရှုလျှင် မာအိုရီတိုင်းရင်းသားတို့၏ အန္တရာယ်ပြုခြင်းကို
 ခံရနိုင်သည်ဟု သိရသည်။

မာအိုရီတိုင်းရင်းသားတို့မှာ မြန်မာနှင့် မျက်နှာ
 ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ အသားအရောင် အတော်တူသည်။ သို့သော်
 မာအိုရီတိုင်းရင်းသားတို့မှာ များသောအားဖြင့် သန်မာ
 ထွားကြွင်း၍ အချို့သော မာအိုရီတို့သည် မျက်လုံး၊ နဖူးနှင့်
 ပါးစပ်တဝိုက်တွင် အမဲရောင်များ ခြယ်သထားတတ်ကြ
 သည်။ ယောက်ျားများက သတ္တိရှိသည်၊ ရဲရင့်သည်ဟု
 ဖော်ပြလို၍ ခြယ်လှယ်ကြခြင်းဖြစ်ပြီး မိန်းမများကတော့
 လှပစေရန် ခြယ်သကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

သိုးပြပွဲ

ဇွန်လ ၂၉ ရက်နေ့ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ သိုးပြပွဲ ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခွါလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်မှာ အနည်းငယ်စောနေသဖြင့် သိုးပြပွဲသို့ မဝင်သေးပဲ သိုးပြပွဲပြုလုပ်ရာ အဆောက်အအုံဝင်းအတွင်း ပြုလုပ်ထားသော KRATTER VILLE ဟုခေါ်သော တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ် အငယ်စားလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ တိရစ္ဆာန်များကို အစာကြွေးကြသည်။ ၈ နာရီခွဲခန့်တွင် THE AGRODOME ဟူသော သိုးပြပွဲပြုလုပ်ရာ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုသင်အောင်ညွန့်နှင့် ကိုဖြူတို့မှာ အပြော ကောင်း၍ ရုံဝင်ခမပေးရပေ။ သူတို့က လက်မှတ်ရောင်း သူအား “ကျွန်တော်တို့က ကြည့်ပြီးသား၊ အခု ကျွန်တော် တို့က ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ပြတာပါ၊ နောက်လဲ ဧည့်သည်တွေကို ခေါ်လာဦးမယ်”ဟု ပြောသောကြောင့် လက်မှတ်ရောင်းသူက သူတို့အား မေတ္တာလက်ဆောင် လက်မှတ်များ ပေးလိုက်သည်။ အပြောကောင်း၍ ရုံဝင်ခ အထောင်းလွတ်သွားခြင်းပင်။

အတွင်း၌ အရွယ်မျိုးစုံသော သိုးများကို တွေ့ရ၍ သိုးများနှင့်အတူ ဓါတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ သိုးများမှာ လူတို့နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် အလွန်ယဉ်ပါး နေကြသည်။ တချို့ သိုးကြီးများမှာ သက်တမ်းရင့် သိုးကြီး

များ ဖြစ်သဖြင့် ဦးချိုကြီးများမှာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ခန့်ပင်
 ခွေလျက်နေပြီဖြစ်သည်။ လူအများက ထို သက်ရင့်သိုးကြီး
 များနှင့် တွဲ၍ ဓါတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူများ
 အလျှိုအလျှိုရောက်လာကာ ခုံလွတ်များတွင် နေရာယူ၍
 ထိုင်နေကြသည်။ နံနက် ၉ နာရီတွင် သိုးပြပွဲ စတင်
 တော့သည်။

သိုးပြပွဲ စတင်သောအခါ သိုးပြပွဲကျင်းပသူက
 အနက်ရောင် ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီကိုဝတ်၍ ထွက်လာသည်။
 လာရောက်ကြည့်ရှုသူများမှာ ချမ်းအေးလှသဖြင့် အနွေးထည်
 အထပ်ထပ် ဝတ်နေကြရချိန်တွင် ထိုလူက ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီ
 ဝတ်၍ ထွက်လာသောကြောင့် အားလုံး အံ့သြနေကြပုံ
 ရသည်။ သူက လာရောက်ကြည့်ရှုသူများဘက်သို့ လှည့်၍
 “ရာသီဥတုက အေးတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မချမ်း
 ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ မမြင်ရတဲ့
 စွမ်းအင်ပါဝါတွေ ရှိနေလို့ပဲ၊ ကျွန်တော်က သိုးတွေကိုလဲ
 နားလည်အောင် စကားပြောတတ်တယ်၊ ကိုင်း လက်တွေ့
 ပြမယ်”ဆိုပြီး နာမည်တလုံးကို ဟစ်အော်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ သိုးများထဲတွင် အကြီးဆုံး သိုးကြီးက စင်မြင့်ပေါ်
 တက်လာ၍ သူ့အတွက်လုပ်ထားသော အမြင့်ဆုံးနေရာတွင်
 နေရာယူကာ သူ့အတွက်ချထားသော အစာခွက်တွင်
 အစာစားနေသည်။ ထို့နောက် သိုးများကို တကောင်ပြီး

တကောင် ဟစ်အော် ခေါ်ငင်၍ စင်မြင့်ပေါ်တွင် နေရာ ယူစေသည်။ သိုးအကောင် ၂၀ခန့်မှာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သိုးများသည် သူတို့အတွက် အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားသော နေရာများတွင် အစီအစဉ်တကျ နေရာယူ၍ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ သိုးပြပွဲ ကျင်းပသူက သိုးများကို မည်ကဲ့သို့ မွေးမြူရပုံနှင့်၊ သိုးများကြိုက်သော ရာသီဥတု၊ အစားအစာ စသည်တို့ကို ရှင်းပြသည်။

သိုးကျောင်းခွေးများဖြင့် သိုးကျောင်း သရုပ်ပြ ပွဲလည်း လုပ်သည်။ သူကပင် လက်ကွင်းထိုး၍ သိုးကျောင်း ခွေးများကို ခေါ်လိုက်သည်။ လက်ကွင်းသံ အမျိုးမျိုးထိုး၍ သိုးကျောင်းခွေးများကို ခိုင်းစေ အမိန့်ပေးသည်။ သိုးကျောင်း ခွေးများက သူခိုင်းစေသည့်အတိုင်း သိုးများ၏ ဘယ်ဘက်က ပတ်ပြေးလိုက်၊ ညာဘက်က ပတ်ပြေးလိုက်၊ ဧက ပတ်ပြေး လိုက်၊ သိုးများ၏ ကျောကုန်းပေါ်တက်၍ ပြေးလိုက်ဖြင့် သရုပ်ပြ ဖျော်ဖြေသည်။ နောက်ဆုံးသူက ရပ်ရန် အမိန့်ပေး လိုက်သောအခါ ခွေးများက အကြီးဆုံးသိုးကြီးများ၏ ကျောပေါ်တွင် အကျအနထိုင်၍ အူနေကြပြန်သည်။ သူက တော်တော့၊ ရပ်တော့ဟု အမိန့်ပေးလိုက်တော့မှ သိုးကြီး များ၏ ကျောပေါ်တွင် ထိုင်နေကြရင်း အနားယူနေ ကြသည်။

ထို့နောက် ဘဲကျောင်းခွေးကို သရုပ်ပြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် လွှတ်လိုက်သော ဘဲတအုပ်ကို ဘဲကျောင်းခွေးက သတ်မှတ်ထားသော နေရာမှ ကျော်ထွက်မသွားရအောင် ထိန်းကျောင်းပြသည်။ ခွေးက ဟိုဘက်ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက်၊ ခုန်အုပ်လိုက်၊ ကိုက်မည့်ဟန်လုပ်လိုက်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်နေသည်။ ဘယ်တော့များ ကိုက်မလဲဟု အသဲတယားယား၊ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် ကြည့်ရှုရအောင် သရုပ်ပြ ထိန်းကျောင်းပြသည်။ ဘဲကျောင်းပုံ ပြပြီးသောအခါ သိုးတကောင် ထုတ်လာ၍ သိုးမွေးများ ရိတ်ပြသည်။ သိုးတကောင်လုံးကို စက်ဖြင့် သိုးမွေးရိတ်ပြရာ ငါးမိနစ်ပင် မကြာပေ၊ တကောင်လုံး အမွေး တုံးတိ ဖြစ်သွားသည်။ အမွေးမရှိတော့သော သိုးကြီးမှာ သိုးကြီးဘဝမှ သိုးပေါက်စကလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သရုပ်ပြသူက လာကြည့်ကြသော ပရိသတ်ကို သိုးမွေးများ အနည်းငယ်စီ လိုက်ပေးသည်။

ထို့နောက် အမွေးရိတ်ပြီးသား သိုးကို အမှတ်တရ လေလံတင် ရောင်းချမည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ လေလံဆွဲလိုသူ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်က လက်ထောင် ကြသော်လည်း လေလံပစ်သူမှာ စကားကို ခုံနေအောင် ပြောပြီး ဟာသများပါ ထည့်ပြောသောကြောင့် ပရိသတ်မှာ တအုန်းအုန်းဖြင့် ပွဲကျနေသည်။ လေလံပစ်သူက ဟို လက်

ညှိုးထိုး၊ ဒီလက်ညှိုးထိုး တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြော
 နေသည်။ “ဆယ်ဒေါ်လာ-အဲဟိုဘက်က ဒေါ်လာငါးဆယ်၊
 ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ဒေါ်လာတထောင် ဘယ်သူဆွဲဦးမလဲ၊
 အဲ ဟိုဘက်က ဒေါ်လာငါးထောင်ငါးရာ ပေးနေပြီ၊
 ပြိုင်မယ့်သူရှိသေးလား၊ ဪ ရှိတယ်၊ ငါးသိန်း ဟုတ်ပြီ၊
 ဘယ်သူ ဆွဲဦးမလဲ၊ တသန်း ဟော နှစ်သန်း၊ ဒေါ်လာ
 နှစ်သန်း ဒေါ်လာနှစ်သန်း၊ လိုက်နိုင်တဲ့သူရှိလား၊
 မရှိပါဘူးခင်ဗျား။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တယောက်က ဒေါ်လာ
 နှစ်သန်းနဲ့ လေလံဆွဲ ဝယ်သွားပါပြီ ခင်ဗျား”ဟု ဖြေကြား
 လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်ထဲမှ အဘိုးကြီးတ
 ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ “ကဲ- သိုးတကောင်ကို ဒေါ်လာ
 နှစ်သန်း ပေးဝယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် စင်မြင့်ပေါ်သို့ကြွပါ ခင်ဗျား”ဟု
 ဦးညွှတ် အရိုအသေပေး၍ ခေါ်ယူလိုက်သည်။

အဖိုးကြီးမှာ ယောင်နနနှင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်
 သွားသည်။ သိုးပိုင်ရှင်က “ခင်ဗျားက တော်တော်
 ချမ်းသာပုံရတယ်၊ ဘယ်နိုင်ငံက ပါလဲခင်ဗျား”ဟူမေးရာ
 အဘိုးကြီးက နော်ဝေကပါဟု ပြောလိုက်သည်။ “အင်း-
 နော်ဝေ ဆိုရင်တော့ အဝေးကြီးပဲ၊ ဒီသိုးကို ဘယ်လိုလုပ်
 သယ်သွားမလဲ၊ လေယာဉ်စင်းလုံးငှားပြီး သယ်သွား
 ပါလား”ဟု အကြံ ပေးသလိုလိုနှင့် ဘာလိုလိုနှင့် အဘိုး
 ကြီးကို ချောက်ချနေသည်။ အဘိုးကြီးမှာ ဘာမှပြန်၍

မပြောနိုင်ပဲ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လေလံပစ်သော သိုးပိုင်ရှင်က “ကဲ - လူကြီးမင်းရဲ့ အခက်အခဲကို ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်၊ လူကြီးမင်းရဲ့ ဒေါ်လာနှစ်သန်းတန် သိုးအစား ဒီသိုးလေးကိုပဲ ယူသွားပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လက်ဆောင်ပေးပါတယ်” ဟု ပြောပြီး သိုးရုပ်ကလေးတရုပ်ကို အဘိုးကြီးအား လက်ဆောင် ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အဘိုးကြီးက သူ့အခက်အခဲ အဆင်ပြေသွားသဖြင့် ဝမ်းသာသော မျက်နှာဖြင့် စင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သိုးပြပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ တည်းခို ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် အော့က္ကလန်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ ကြသည်။ ညနေ ၅ နာရီလေးယာခွဲဖြင့် အော့က္ကလန်မြို့မှ ဝယ်လင်တန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဗောဓိညာနာရာမ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုကြသည်။ ထိုကျောင်း၌ မျက်နှာဖြူဘုန်းကြီးသုံးပါး သီတင်းသုံး ကြသည်။ ထိုကျောင်းနှင့် ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးသော ဘုန်းကြီးများသည် ထိုင်းနိုင်ငံမှ နာမည်ကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတော် အာကျန်ချ်၏ အဆက်အနွယ်များ ဖြစ် ကြသည်။

ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဦးမျိုး၊ ဒေါ်ခင်ညိုဝင်း တို့၏သား ဖီးလစ်မြင့် ရဟန်းခံပွဲ ကျင်းပသည်။ ကံဆောင်

သံဃာတော်များမှာ ချမ်းမြေ့ဆရာတော်၊ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာတွင် ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသော အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီးတပါးနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့ကြသော မျက်နှာဖြူဘုန်းကြီး သုံးပါး၊ ပေါင်း ငါးပါးဖြစ်သည်။ ထိုရဟန်းခံပွဲမှာ နယူး ဇီလန်မြေပေါ်တွင် ပထမဆုံးကျင်းပသော ရဟန်းခံပွဲ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ နံနက် ၉ နာရီခန့်တွင် နယူး ဇီလန်နိုင်ငံ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ရဟန်းခံပွဲ အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီးစီးသွားသည်။ ရဟန်းခံပွဲ ပြီးသောအခါ မြန်မာမှု မြန်မာ့ဟန်အတိုင်း စုပေါင်း၍ သိမ်ထွက်လောင်းလှူ ကြသည်။ ထို့နောက် ရဟန်းအသစ်ကို မိဘနှစ်ပါးက ဘန်တော့၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကြသည်။

ပါမာစတန်နော့(သ်)မြို့

ဂျူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့တွင် အိုတာကီတရားစခန်း သို့ သွားရန်အတွက် မမာမာ(မအေးကျော်စိုး)က ကားဖြင့် လာပင့်သည်။ တရားစခန်းပြုလုပ်ရာ အိုတာကီ OTAKI သို့ တိုက်ရိုက်မသွားပဲ မမာမာတို့နေထိုင်သော ပါမာစတန် နော့(သ်)သို့ အလျင်ကြွကြရသည်။ ထိုနေ့ညအဖို့ ပါမာ စတန်နော့(သ်)၌ ရှိသော မမာမာတို့နေအိမ်၌ ကျောင်းအဖြစ် ဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးရသည်။ အိမ်သူအိမ်သားများ ဖြစ်ကြသည့် မမာမာ၊ မမြမြအေးနှင့် ညီမငယ်ပိုပိုတို့မှာ

တခြားသူငယ်ချင်းများအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့၍ အိပ်ကြသည်။
ဂျူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော
အခါ မိုးအနည်းငယ်ရွာသောကြောင့် ထူးထူးခြားခြား
ဘယ်မှ မသွားကြဘဲ အိမ်ထဲ၌သာ နေကြရသည်။

နေ့ဆွမ်းကို မမာမာတို့ နေအိမ်၌ပင် မမာမာ၊
မမြမြအေးနှင့် ပိုပိုတို့က ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်များ
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်၍ ကပ်ကြသည်။
ပါမာစတန်နေ့(သ်)တွင် နေထိုင်ကြသော ဦးအောင်ကြည်
မိသားစုနှင့် ဦးညီညီမိသားစုတို့ကလည်း ဆွမ်းဟင်းများ
ချက်၍ လာကပ်ကြသည်။ မျက်နှာဖြူနစ်ဦးနှင့် ပါမာ
စတန်နေ့(သ်)ရှိ သီရိလင်္ကာ လူမျိုးများကလည်း
လှူရန်ပစ္စည်းများ၊ ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်များ ကိုယ်စီကိုယ်စီ
စီစဉ်၍ ယူလာကြသည်။ ဆရာတော်၏ဆွမ်းဝိုင်းမှာ
စားပွဲမဆုံလောက်အောင် ဆွမ်းဟင်းခွက်များ ပြည့်လျှံ၍
နေတော့သည်။ လာရောက်ဆွမ်းကပ်သူအားလုံး ကျေနပ်
စေရန်အတွက် ဆရာတော်ဘုရားမှာ ဟင်းခွက်စေ့အောင်
ဇွန်းဖျားလေးဖြင့် တို့ကာတို့ကာ ဘုဉ်းပေးရသည်။
ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီးသောအခါ၌လည်း အချို့ပွဲပန်းကန်များ
ဝိုင်းလုံးပြည့် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ဆရာတော် အနားယူသော
အခါတွင်မှ ဧည့်ပရိသတ်များ အလ္လာပသလ္လာပ စကား

ပြောကြရင်း ထမင်းစားကြသည်။ မွန်းလွဲ ၂ နာရီတွင် ဆရာတော်ဘုရားက ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြားသည်။

အိုတာကီတရားစခန်း

ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြားပြီးသောအခါ တရားစခန်းပြုလုပ်မည့် အိုတာကီမြို့သို့ သွားကြသည်။ အိုတာကီမြို့ကို ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်သည်။ ဝယ်လင်တန်နှင့် အော့က္ကလန်မှ တရားဝင်မည်ယောဂီများက အိုတာကီမြို့ရှိ တရားစခန်းပြုလုပ်မည်နေရာ ရစ်ဗားစလီး လော့ဂျ် RIVERSLEA LODGE ၌ ဆရာတော်ဘုရား ကြွအလာကို စောင့်ကြိုနေကြသည်။

ဂျူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင် အိုတာကီ တရားစခန်းကို စတင်ဖွင့်လှစ်သည်။ တရားစခန်းတွင် ရဟန်းယောဂီ ၂ ပါး၊ အမျိုးသားယောဂီ ၉ ယောက်၊ အမျိုးသမီးယောဂီ ၁၇ ယောက် တို့က ဆရာတော်ဘုရား၏ ဟောပြောညွှန်ပြ ဆုံးမမှုကို ခံယူကာ တရားရှုမှတ်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားယောဂီတယောက်မှာ သမထနည်းပြဆရာမ တဦး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ယောဂီများမှာ တရားဝင် နေစဉ် ကာလအတွင်း သက်သတ်လွတ် မေတ္တာဆွမ်း သုံးဆောင်ကြသည်။

ဝေယျာဝစ္စ မလုံလောက်သောကြောင့် ဦးမျိုးနှင့် ဒေါ်ခင်ညိုဝင်းတို့မှာ တရားဝင်နေရင်းပင် ယောဂီများ အတွက် အစားအသောက်များ ဝယ်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်းဖြင့် အလွန်အလုပ်များကြသည်။ ကျန်တဲ့ယောဂီများ သက်သောင့်သက်သာ ကောင်းမွန်စွာ တရားကို စူးစူးစိုက်စိုက် အားထုတ်နိုင်ရန်အတွက် သူတို့ကိုယ်တိုင် အနစ်နာခံကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ နေ့ဆွမ်းစား ပြီးချိန် နောက်ပိုင်းမှသာ တရားအားထုတ် ချိန်ရသည်။

ကိုကျော်ဇေယျကတော့ အချိန်ပိုင်းယောဂီ ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်မှ ခွင့်မရသောကြောင့် အချိန်ပြည့် ယောဂီ မလုပ်နိုင်ကြောင်းသိရသည်။ ကိုကျော်ဇေယျမှာ အလုပ်ဆင်းသည်နှင့် တရားစခန်းသို့လာ၍ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးသည်။ အလုပ်ကိစ္စများ ပြီးမှ တရားအားထုတ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်အပြီး အားလပ်ချိန်ရတိုင်း တရားစခန်း အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ ထူးထူးခြားခြား **ဗမာတံတား Burma Bridge** ဟူသော တံတား တခုကို တွေ့ရသည်။

ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် တရားစခန်းပြီးသည်။ တရား အားထုတ်သူတို့က ဆရာတော်ဘုရားအား နောက်တနစ် ထပ်ကြွပေးဖို့ ပင့်လျှောက်ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက “နှစ်နှစ် ဆက်တိုက်တော့ မရနိုင်ဘူး၊ တခြားနိုင်ငံတွေကိုလည်း တရားစခန်းဖွင့်ဖို့ ရက်ပေးထားရသေးတယ်၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်လောက်တော့ ကြွပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့”ဟု မိန့်ကြား ခဲ့သည်။

ယောဂီကျောင်းဆောင်အလှူ

တရားစခန်း သိမ်းပြီးသောအခါ ဆောက္ကလန်နှင့် ဝယ်လင်တန်မှ ဒကာ ဒကာမများက အလှူငွေစု၍ မှော်ဘီမြို့ရှိ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်းခွဲ၌ နယူးဗီလန် ကျောင်းဆောင် အမည်ဖြင့် ယောဂီကျောင်းတဆောင် ဆောက်လုပ်ရန် လှူဒါန်းကြသည်။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ညို ကလည်း သူတဦးတည်းအနေဖြင့် ယောဂီကျောင်းဆောင် တဆောင် ဆောက်လုပ်ရန် အလှူငွေများ လှူဒါန်းသည်။ ထိုအလှူများကို ရေစက်ချ အမျှပေးဝေပြီးနောက် အိုတာကီ တရားစခန်းမှ ဝယ်လင်တန်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သဘာဝ၏အလှနှင့်အန္တရာယ်

ဂျူလိုင်လ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ရီမူတကာ (RIMUTAKA) တောင်တန်းများသို့ အလည်အပတ်သွားကြသည်။ ရီမူတကာ တောင်တန်းတနေရာရှိ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ၅၅၅ မီတာအမြင့်၌ ဆောက်လုပ်

ထားသော စားသောက်ဆိုင်နှင့် ရှုခင်းသာ (VIEW POINT) တွင် ခေတ္တဆင်း၍ ကြည့်ရှုကြသည်။ နယူးဇီလန် တောင်တန်းများ၏ စိမ်းလန်းသော တောင်အထပ်ထပ်ကို ရှုမြင်ရသည်မှာ အလွန် စိတ်ကြည်နူးလန်းဆန်းသည်။ သို့သော် ထိုလှပသော တောင်တန်းများတွင် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များလည်း ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထို တောင်တန်းများပေါ်၌ လေဖိအားလျော့နည်းလာသော အခါများနှင့် တခါတရံ ကြုံကြိုက်တတ်သည်ဟု သိရသည်။ ထိုသို့ ကြုံရသောအခါ ကားများ တိမ်းမှောက်သွားတတ်သည်ဟု သိရသည်။

ထို့အပြင် တောင်များ မြင့်တက်လာမှု အန္တရာယ်နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်နေကြရကြောင်း သိရသည်။ တောင်များမှာ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် နိမ့်ကျမသွားပဲ တောင်များ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာမှုကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်များ အပူတပြင်း သုတေသနပြုကာ တောင်များမြင့်တက်လာမှု ပြဿနာ၏ တိကျသောအဖြေကို ရှာနေကြရသည်။ သူတို့က သဘာဝဘေးအန္တရာယ် တခုခု ကျရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေကြသည်ဟု သိရသည်။

ပြတ်ရွေ့အန္တရာယ်

နယူးဇီလန် နိုင်ငံသားများအတွက် မြေငလျင်၊ မီးတောင် စသည် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များထက် ပို၍

ကြောက်စရာကောင်းသော သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်တခု ကလည်း အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်သည်ဟု သိရသည်။ ထို အန္တရာယ်မှာ သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ တိုင်းတာတွေ့ရှိချက် အရ သူတို့နိုင်ငံတွင် မြေငလျင် သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်လျင် ပြတ်ရွေ့ဟုခေါ်သော ကမ္ဘာမြေကြီး ထက်ခြမ်းကွဲ သွားမည့် အန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ မူလကပင် တောင်ကျွန်းနှင့် မြောက်ကျွန်းဟူ၍ ကျွန်း နှစ်ကျွန်းဖြင့် နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်ရာ ထိုကျွန်းနှစ်ကျွန်းမှာလည်း ပြတ်ရွေ့ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်ပင် ကွဲသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ အော့ကလန်မြို့နေ ပြည်သူများက ထိုအန္တရာယ်ကို ပို၍ စိုးရိမ်းနေကြရသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ တိုင်းတာတွေ့ရှိချက်အရ အော့ကလန် မြို့ကြီးမှာ ပြတ်ရွေ့လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်ရှိနေသည်ဟု ယူဆနေကြသောကြောင့် ပြတ်ရွေ့ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သိရသည်။

ပါလီမန်နှင့်ဘီးဟိုက်

ညနေဘက်တွင် ပါလီမန်လွှတ်တော် အဆောက် အအုံနှင့် ပျားအုံပုံစံ ဘီးဟိုက်(BEEHIVE)အဆောက်အုံသို့ သွားကြသည်။ အဆောက်အအုံ နှစ်ခုစလုံးမှာ ကပ်၍ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ခုလုံးလည်း ကြည့်၍

အလွန်လှပါသည်။ အဆောက်အအုံကြီး နှစ်ခု၏ရှေ့တွင် ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင်ကြီးနှင့် ထည်ဝါခန့်ညား ပန်စားလှသည်။ သို့သော် သတိပြုမိလျင်တော့ အဆောက် အအုံတခုမှာ တခြမ်းသာရှိသည်ကို တွေ့ရမည်။ တခြမ်း သာရှိသော အဆောက်အအုံကြီးမှာ ပါလီမန်လွှတ်တော် အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ သမန်ကာလျှံကာကြည့်လျှင် တခြမ်းပဲ့နေမှန်း သိပ်မသိသာပေ။ ပထမ ဆောက်လုပ် ထားသော ဘီးဟိုက်အဆောက်အအုံက နေရာယူထား သောကြောင့် ပါလီမန်အဆောက်အအုံမှာ တခြမ်း ကျော်ကျော်သာ ဆောက်လုပ်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် အဆောက်အအုံကြီးမှာ အင်္ဂါမစုံလင်ဘဲ အစွမ်းကုန် မလှပ၊ မခန့်ထည်၊ မဝံ့ကြွားနိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။

ပြည်သူ့ဆန္ဒလေးစားရ

နယူးဇီလန်အစိုးရက ပါလီမန်အဆောက်အအုံကို အပြည့်ဆောက်နိုင်ရန်အတွက် တခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ လိုသည်။ ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့လျှင် ဒေါ်လာသန်းချီ၍ ကုန်ကျ မည်ဖြစ်သည်။ အစိုးရက ကုန်ကျမည်ငွေများမှာလည်း အစိုးရက ပြည်သူလူထုထံမှ ကောက်ယူရရှိထားသော အခွန်ငွေများဖြစ်သောကြောင့် ပြည်သူပိုင်ငွေကြေးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစိုးရက သူတို့သဘောဆန္ဒ

တခုတည်းဖြင့် မပြောင်းရွှေ့သေးပဲ ကုန်ကျမည့်စရိတ်ကို တွက်ချက်၍ ပြည်သူလူထုထံသို့ တင်ပြသည်။ ထိုပါလီမန် အဆောက်အအုံကို အစိုးရက နေရာရွှေ့လိုသောကြောင့် ပြည်သူလူထုဆန္ဒကို သိလို၍ ဆန္ဒမဲပေးကြပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။ ပြည်သူလူထုထံမှ ထောက်ခံမဲ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကျော်အောင် မရသောကြောင့် ထိုပါလီမန် အဆောက်အအုံကို မရွှေ့ဖြစ်တော့ပဲ ဒီအတိုင်း ထားရသည်။

ပြည်သူ့ဝေဖန်သံ

ပြည်သူလူထုက “အစိုးရပိုင်းက လူကြီးတွေဟာ လေးထောင့်ဆိုလေးထောင့်၊ အဝိုင်းဆိုအဝိုင်း အများလက်ခံနိုင်အောင် မတွေးကြဘူး။ သူတို့ ဘီးဟိုက်အဆောက်အအုံထဲက အခန်းတွေဖွဲ့ထားသလိုပဲ ငါးထောင့်(ပဉ္စဂံ)တွေ တွေးကြတယ်၊ သုံးထောင့်(တြိဂံ)တွေ တွေးကြတယ်၊ ကန့်လန့်တွေကြတယ်”ဟု ဝေဖန်သည်ကိုပင် ခံလိုက်ရသေးသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဘီးဟိုက်အဆောက်အအုံတွင် အစိုးရ၏ ဆွေးနွေးပွဲများ၊ တွေ့ဆုံပွဲများ၊ ဧည့်ခံပွဲများကို အခါအားလျော်စွာ ပြုလုပ်တတ်သည်ဟု သိရသည်။ သူတို့ ဘီးဟိုက် အဆောက်အအုံမှာ ပျားအုံတအုံတွင် ပျားကောင်များ နေထိုင်ရန် အခန်းများ ဖွဲ့စည်းထားသကဲ့သို့ အခန်းများကို ဖွဲ့စည်းထားသောကြောင့် (BEEHIVE)ဟု ခေါ်ကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထုက ထိုဘီးဟိုက် အဆောက်အအုံကို ဥပမာပေး၍ အစိုးရကို ဝေဖန်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ ဆိုစေ ပြည်သူလူထု၏ သဘောဆန္ဒကို အလေးအနက်ထားသော ထိုအစိုးရမျိုးကို ပြည်သူ့အစိုးရဟုပင် သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ နယူးဇီလန်လွှတ်တော်သည်လည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဒီမိုကရေစီအကျဆုံး လွှတ်တော်ဟု တကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားကြောင်း သိရသည်။

နယူးဇီလန်နိုင်ငံသည် လူမှုဖူလုံရေးအတွက် အက်ဥပဒေများ ပြုလုပ်ပြဋ္ဌာန်းပေးရာတွင်လည်း ရှေ့ဆောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများအတွက် ရိက္ခာအပြည့်အဝ ထုတ်ပေးရေးစံနစ်ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံး ပြဋ္ဌာန်းကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် သက်ကြီး ရွယ်အိုများ၊ နာမကျန်းသူများနှင့် အလုပ်လက်မဲ့များအတွက် အနည်းဆုံးဝင်ငွေ သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့များကို အခမဲ့ ဆေးဝါးကုသပေးခြင်းနှင့် အခြားသော လူမှုဖူလုံရေး အစီအစဉ်များကိုလည်း စီစဉ်ပေးထားခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အက်ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမှာ ထိုအချိန်အခါအဖို့ ခေတ်ရှေ့ပြေးလုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေသောကြောင့် နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို “လူမှုဖူလုံရေး စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်း”ဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ တကမ္ဘာလုံးက အာရုံစိုက်လာကြသည်ဟု သိရသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်းဒဏ်ငွေဆောင်

နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် ကားမောင်း၊ ကားစီးလျှင် ထိုင်ခုံခါးပတ်ပတ်၍ စီးကြရသည်။ နိုင်ငံ အတော်များများတွင် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်း၍ ကားထဲ၌ ထိုင်ခုံခါးပတ် မပတ်သူတို့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲက တွေ့ရှိပါက အရေးယူကြသည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံသည်လည်း ကားထဲ၌ ထိုင်ခုံခါးပတ် မပတ်လျှင် ဥပဒေအရ အရေးယူသော နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ တခါက မြို့တော်ဝန်မှာ မြို့တော်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ မြို့တော်ဝန်မှာ အရေးတကြီး ထွက်လာခဲ့ရဟန် ရှိသည်။ ကားထဲ၌ ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်မထားပဲ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သတင်းထောက်များက ဝိုင်းနေသောကြောင့် မြို့တော်ဝန် ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်မထားသည်ကို သတိမပြုမိကြပေ။ တခြားသူများကလည်း သတိမပြုမိကြပေ။

မြို့တော်ဝန်မှာ မြို့တော်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး၍ အိမ်တော်သို့သာ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဘာအဟန့်အတား၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ ပြည်သူလူထု နှင့်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေး၊ လက်ပွန်းတတီး ထွေဆုံခဲ့ရသည်။ သူ့ခရီးစဉ်မှာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် - ဒီလိုနဲ့ရရီးလား၊ မကြာခင်မှာပင် အရေးယူရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းတွင် မြို့ဝန်မင်း၏ သတင်း ပါလာသောအခါ မြို့ဝန်မင်းမှာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရှိနေပုံ ပါလာသော်လည်း ကားထဲတွင် ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်မထားဘဲ ထိုင်နေသည်ကို ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ကြရာ နောက်နေ့တွင် ယာဉ်စည်းကမ်းဥပဒေအရ မြို့တော်ဝန်မှာ အရေးယူခြင်း ခံရသည်ဟု သိရသည်။ အရေးယူ မခံလိုလည်း မရပေ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နိုင်ငံတွင် တရားဥပဒေအပေါ်က အခွင့်ထူးခံလူ တန်းစား ဟူ၍ မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကောင်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး တရားဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာကြရပေသည်။ အားလုံး တပြေးတည်း အညီ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှာပဲ ရှိကြရသည်။

ဥပဒေကိုလက်တလုံးခြားလုပ်သူ

သို့သော် တိကျသောဥပဒေကို တိကျသော အကြောင်းပြချက်များဖြင့် လက်တလုံးခြားလုပ်သူ တချို့လည်း ရှိနေသေးသည်ဟု သိရပါသည်။ ဥပမာ ဆိုရသော် တခါက ကားသမားတယောက် ကားမောင်း

လာစဉ် လမ်းတွင် ရဲတယောက်က ဖမ်း၍ လက်တားသည်။
 ထိုလူက ရဲကို “ကျွန်တော် ဘာအမှားများ လုပ်မိလို့
 တားတာလဲ”ဟု မေးသောအခါ ရဲက ကားနံပါတ်ကို
 လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ခင်ဗျား ကားနံပါတ်တပ်တာ
 ဇောက်ထိုးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖမ်းတာ”ဟု
 ပြောသည်။

သို့သော် ကားမောင်းသမားက လက်မခံပါ။ သူက
 အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း မင်သေသေဖြင့် ထိုရဲကို
 ပြန်ထောက်လိုက်သည်။ သူ ထောက်လိုက်ပုံမှာ “ဒီမှာ-
 ခင်ဗျားတို့ ယာဉ်စည်းကမ်းဥပဒေမှာ ယာဉ်နံပါတ်
 တပ်ရမယ်လို့ပဲ ပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တပ်ထားတယ်၊
 ဒါပေမယ့် ယာဉ်နံပါတ် ဇောက်ထိုးမတပ်ရ၊ တည့်တည့်
 တပ်ရမယ်လို့တော့ မပါဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်
 ကျွန်တော် တပ်ချင်သလိုတပ်တယ်၊ ဥပဒေကို မဖောက်
 ဖျက်ဘူး၊ ခင်ဗျား အရေးယူလို့ မရဘူး”ဟု ပြောလိုက်ရာ
 ယာဉ်ထိန်းရဲမှာ ထိုကားမောင်းသမား၏ လုပ်ရပ် မှားနေ
 သော်လည်း ဥပဒေနှင့် ထိုလူ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ
 မှန်ကန်နေသဖြင့် ထိုလူကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။
 သည်မျှမကသေး အဆူအဟောက် ခံလိုက်ရသေးသည်။
 ထို ကားသမားက “ခင်ဗျားနှောင့်ယှက်လို့ ကျွန်တော့်အချိန်
 တွေဆုံးရှုံးကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ဆန္ဒရှိလို့ရှိရင်

တရားစွဲလို့ရတယ် ဆိုတာ သိလား”ဟု ပြောပြီးမှ ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တဦးက စကားစပ်မိ၍ သူ့အပေါင်းအသင်း ကားမောင်းသမား တယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြ သောကြောင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။

အခြား သူ့အပေါင်းအသင်း တယောက်ကတော့ မီးပွိုင့်တွင် (U. Turn)ဟု ခေါ်သော “ဂ”ငယ်ကွေ့ မကြာခဏ ကွေ့လေ့ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်းပြချက်ကတော့ မီးပွိုင့်တွင် ရှေ့တည့်တည့်၊ ဘယ်ကွေ့၊ ညာကွေ့ စသည်ဖြင့် လမ်းညွှန်အမှတ်အသား များ ပြသထားသော်လည်း “ဂ”ငယ်ကွေ့ မကွေ့ရ ဟူသော တားမြစ်ချက်သင်္ကေတ အမှတ်အသား မရှိသောကြောင့် ကွေ့ချင်တဲ့အခါ ကွေ့လိုက်တယ် ဟု ပြောသည်။

ကားနံပါတ်များ

နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် ကားနံပါတ်များနှင့် မီးပွိုင့် များမှာလည်း အထူးအဆန်းဖြစ်သည်။ ကားနံပါတ်များမှာ ဂဏန်းများချည်းသာ မဟုတ်ဘဲ တချို့ကားများတွင် ဂဏန်း မရေးပဲ စာတန်းလေးသာ ရေးထားသည်။ အဘယ်ကြောင့်

နည်းဟူမူ ကားပိုင်ရှင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ နှစ်သက်ရာ ဂဏန်းခြောက်လုံး၊ သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာခြောက်လုံး ကို ကားနံပါတ်အဖြစ် အသုံးပြုခွင့်ပေးပါရန် အစိုးရထံတွင် ခွင့်တောင်း၍ မိမိတို့ယာဉ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားနိုင်ကြောင်း သိရသည်။ အစိုးရက ချပေးသည့် ကားနံပါတ်အတိုင်း အသုံးပြုသူများလည်း ရှိသည်။ ကားနံပါတ်ကို စာလုံး များဖြင့် ရေးသူများမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နာမည်များ၊ နှစ်သက်ဖွယ် စကားလုံးများကို အသုံးပြုသူများ ရှိသလို နောက်မှကားကို လှောင်သလိုလို၊ ထေ့သလိုလို စကားလုံး များကိုလည်း သုံးတတ်ကြသည်။ ကားနံပါတ်အဖြစ် အသုံး ပြုသည့် စာတမ်းများကိုဖတ်၍ အဓိပ္ပါယ် ဖော်ကြည့်ရသည် မှာလည်း ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလှသည်။

တချို့ ကားများတွင် THESEA (The Sea), THESKY (The Sky) စသည်ဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စကားလုံးများ သုံးတတ်ကြသည်။ တချို့ကားများမှာတော့ SWEETL (Sweet love), GBUNME (God Bless You and Me) စသည်ဖြင့် သုံးတတ်ကြသည်။ တချို့ကားများ မှာတော့ နောက်မှကျန်ခဲ့သည့် ကားကို မခံချင်အောင် နှုတ်ဆက်သည့် စာလုံးများ သုံးထားသည်။ SEEYOU (See You), SEEYEA (See You), SORRYC (Sorry Child), SORRYS (Sorry Son) BYEBYE (Bye Bye) စသည်ဖြင့် သုံးတတ် ကြသည်။ ထိုကားမျိုးက ကျော်တက်

သွားလျှင်တော့ နောက်မှ ကျန်ခဲ့သည့်ကားက ပြန်၍
ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားတတ်သည်။

မီးပွိုင့်များ

မီးပွိုင့်များကလည်း တမူထူးခြားသည်။ မီးပွိုင့်
များတွင် ပထမ ယာဉ်ကြောတကြောကို မီးစိမ်းပေးသည်။
ထို့နောက် ပထမယာဉ်ကြောကို မီးနီပြဲပြီး ဒုတိယ
ယာဉ်ကြောကို မီးစိမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ လူတွေ လမ်းကူး
နိုင်ရန်အတွက် ယာဉ်ကြော နှစ်ကြောလုံးကို မီးနီပြဲ
ပေးထားသည်။ ထိုအခါ လမ်းကူးလိုသူတို့က လမ်းကူး
ကြသည်။ လမ်းကူးကြပုံမှာ တည့်တည့် လမ်းကူးသူများ
ရှိသလို ထောင့်တန်းဖြတ်၍ လမ်းကူးကြသူ များလည်း
ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးပွိုင့်လေးခု၏ ဧရိယာအတွင်း
သူတို့ ကူးချင်သလို ကူးနိုင်သည်။

မီးပွိုင့်ကြောင့်လှသူများ

မီးပွိုင့် မီးနီနေချိန်တွင် ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍
အလုပ်ခွင်သို့လာသော အမျိုးသမီးများက ထိုအချိန်ကို
အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုတတ်သည်။ သူတို့မှာ အိမ်တွင်
အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်၍ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကော်ဖီနှင့်
မုန့်စားသောက်၍ အလုပ်ခွင်သို့ဝင်ရန် အလျင်အမြန်

ထွက်လာကြဟန်တူသည်။ သူတို့ အလုပ်ကို အချိန်မီ
 ရောက်နိုင်ရန်အတွက် အလှပြင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ပေ။
 ထို့ကြောင့် မီးပွင့်မီးနီ၍ ကားရပ်နေချိန်တွင် မိတ်ကပ်လိမ်း၊
 နှုတ်ခမ်းဆေးဆိုး စသည်ဖြင့် လုပ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ရုံးသို့
 ရောက်သောအခါ အားလုံး လှလှပပ ပြင်ပြီးဆင်ပြီး
 ဖြစ်နေတော့သည်။ ရသမျှအချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချ
 တတ်သော အမျိုးသမီးများပါတကားဟု တကိုယ်တည်း
 စဉ်းစားမိသည်။

စာဖတ်နှုန်း

စပ်မိ၍ တဆက်တည်း ရေးရဦးမည်။ နယူး
 ဇီလန် နိုင်ငံသားတို့က သူတို့နိုင်ငံ၏ စာဖတ်နှုန်းမှာ
 ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် လူတဦးလျှင် တနေ့ကို စာအုပ်
 ငါးအုပ်နှုန်း ဖတ်သည်ဟု သိရသည်။ ဤသည်ကို သူတို့က
 အလွန်ဂုဏ်ယူကြသည်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ထို
 စာဖတ်နှုန်း တွက်ချက်ပုံမှာ ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းများချည်း
 သက်သက်တော့ ဟုတ်ပုံမရပေ။ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာ
 စသည်တို့ကိုပါ ထည့်တွက်ပုံရပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
 ဆိုသော် သူတို့နိုင်ငံတွင် ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းစသည့် စာအုပ်များကို
 အများကြီးထိုင်ဖတ်နိုင်ရန် အားလပ်ချိန် များများစားစား
 မရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျာနယ်များ၊

သတင်းစာများကိုပါ ထည့်တွက်ပုံရသည်ဟု ခန့်မှန်းရခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းတုန်းမင်းစကားမှတ်သားစရာ

သတင်းစာကတော့ လူတိုင်း ဖတ်ကြပုံရပါသည်။ ဖတ်လည်းဖတ်ထိုက်ပေသည်။ သူတို့ သတင်းစာများမှာ ပါတီစွဲ၊ ဝါဒစွဲ ကင်းရှင်းပြီး ဘက်မလိုက်ပဲ မှန်မှန်ကန်ကန် ရေးသားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သတင်းဖုံးကွယ်မှု၊ သတင်းထိန်ချန်မှုလည်း မရှိပေ။ ရေးသင့်သည်သတင်း ဆိုလျှင် သတင်းစာ တစောင်နှင့် တစောင် သူ့ထက်ငါ ဦးဦးဖျားဖျား သတင်းထူး၊ သတင်းဦး ဖော်ပြနိုင်အောင် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားတတ်ကြသည်။ ပါလီမန်အတွင်း နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲများ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်နေချိန် ၌လည်း သတင်းထောက်များက ဝင်ရောက်၍ သတင်း ရယူနိုင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ပြောဆိုခဲ့ သော “ငါမကောင်းလျှင် ငါ့အကြောင်းကိုရေး၊ ငါ့မိဖုရား မကောင်းလျှင် ငါ့မိဖုရားအကြောင်းကိုရေး၊ သတင်းစာ ဆရာများ အနေနှင့် ငါ့နန်းတော်အတွင်းသို့ တံခါးမရှိခွင့်မရှိ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည်” ဟူသော စကားနှင့် ညီလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း “တို့နိုင်ငံမှာ ဒီလို အတွေး

အခေါ်မျိုး ရှေးကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်” ဟု
တွေးကာ အသားလွတ် ဂုဏ်ယူလိုက်မိသည်။

နယူးဇီလန်ပညာရေး

နယူးဇီလန်နိုင်ငံ ပညာရေးသည်လည်း ကမ္ဘာတွင်
တော်တော်နာမည်ရသည်။ သို့သော် သင်ကြားပေးသော
ပညာအရည်အသွေး မြင့်မားခြင်းထက် ကျောင်းသားများကို
ထိန်းကျောင်းပြုပြင်ပေးသော စနစ်၊ မြေတောင်မြှောက်
ပေးသော စနစ်နှင့် တခြားနိုင်ငံများမှ ကျောင်းသားအရွယ်
လူငယ် ဒုက္ခသည်များကိုပါ ပညာသင်ကြားစေနိုင်ရန် ကူညီ
စောင့်ရှောက်ပေးထားသော စေတနာတို့က ပို၍နာမည်
ကြီးသည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် အသက် ၇ နှစ်နှင့်
၁၄ နှစ်အကြားရှိ ကလေးသူငယ်များကို မသင်မနေရ
အခမဲ့ ပညာသင်ကြားရေး စနစ်ကို ကျင့်သုံးသည်။ ကလေး
သူငယ်များအား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
တတ်အောင်၊ အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေယူတတ်အောင်၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ဦးဆောင်တတ်အောင် အမြဲတမ်း လေ့ကျင့်ပေး
ထားသည်ဟု သိရသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင်တော့
ဘယ်သို့ရှိမည် မသိရပေ။ ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်လာ
လျှင်တော့ သီးသန့် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော
ကျောင်းသား ကလေးငယ်များက ကားများကိုတား၍

ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို လမ်းကူးစေလိုက်၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို ရပ်စေ၍ ကားများကို မောင်းစေလိုက်ဖြင့် သူတို့ကိုယ်တိုင် ယာဉ်ထိန်းရဲလုပ်နေသည်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

အဓိက မြို့ကြီးများတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း တကျောင်းစီရှိပြီး၊ ပါမာစတန်နော့(သ်)နှင့် လင်ကွန်းမြို့ တို့တွင်ကား စိုက်ပျိုးရေးကောလိပ်ကျောင်း တကျောင်းစီ ရှိသည်။ ထိုကျောင်းများကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ပညာရည် ထူးချွန်သော ကျောင်းသားများကို စကောလားရှစ် (အခမဲ့ ပညာသင်ကြားခွင့်)ပေး၍ သူတို့ ကောလိပ်ကျောင်းများတွင် တက်ရောက်သင်ကြားစေသည်။ သူတို့ စကောလားရှစ် အပေးခံရသူတို့မှာ ကံထူးသူများဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် စကောလာရှစ် အပေးခံရသူ၏ နေထိုင်စားသောက် စရိတ်ပါ ရရှိသည့်အပြင် သားမယားရှိပါကလည်း ထို သားမယား တို့၏ နေထိုင်စားသောက်စရိတ်နှင့် ပညာ သင်ကြားမှု စရိတ်တို့ကိုပါ အထိုက်အလျှောက် ထောက်ပံ့ ပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကျိုးအမြတ်

ထိုသို့ စရိတ်စကများစွာ ထောက်ပံ့ပေးထား ခြင်းကြောင့် သူတို့အတွက်လည်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော

အကျိုးအမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဘွဲ့ယူမည့် ကျောင်းသားက ဘွဲ့ရရန်အတွက် ကျမ်းတစောင် ပြုစု၍ တင်ပြရမည်ဖြစ်ရာ ထိုကျမ်းသည် ထိုကျောင်းသား၏ အကောင်းဆုံး လေ့လာတွေ့ရှိချက် ဖြစ်မည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ထို လေ့လာတွေ့ရှိချက်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံး လေ့လာတွေ့ရှိချက်လည်း ဖြစ်လာနိုင်ပါသေးသည်။ ထို လေ့လာတွေ့ရှိချက်မှာ နယူး ဇီလန်နိုင်ငံကို များစွာအကျိုးပြုသော လေ့လာတွေ့ရှိချက် လည်း ဖြစ်လာနိုင်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်သာ နိုင်ငံရပ် ခြားမှ ပညာရည်ထူးချွန်သော ကျောင်းသားများကို စကော လားရှစ် ပေးကာ ပညာသင်ကြားစေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အသိ ပါမာစတန်နေ့(သ်) စိုက်ပျိုးရေး ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဦးအောင်ကြည် ဆိုသူမှာ ထိုကဲ့သို့ ကျမ်းတစောင် တင်နိုင်ရန်အတွက် သုတေသန ပြုလုပ် နေသည်။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံတွင် မြက်ပင်များ၏ အမြစ်ကို စားကာ မြက်ပေါင်း ရှင်းစေသော ဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးတမျိုး ရှိသည်။ သူက ထို ဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးကို မည်သည့်ပမာဏ လွှတ်ပေးလျှင် မြက်ခင်းဘယ်နှစ်ဧကကို ဖျက်ဆီးစေသည်၊ ထိုဗိုင်းရပ်(စ်) ပိုးကို မည်ကဲ့သို့ ပိုမိုရှင်သန် ပေါက်ပွားအောင် မွေးမြူရမည် စသည်တို့ကို သုတေသန ပြုလုပ်နေသည်ဟု သိရပါသည်။ တော်တော်လေး ခရီးရောက်နေပြီဟု သိရ

ပါသည်။ ထို သုတေသနမှာ မည်သူမျှ အောင်မြင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း သိရသည်။

စကားစပ်မိ၍ ကျွန်တော်တွေ့ကြုံ ကြားသိခဲ့သမျှ ပြန်ဖောက်သည်ချလိုက်သောကြောင့် စာလည်း အတော် ရှည်သွားပေပြီ။ ခရီးစဉ်ကို အစပြန်ကောက်၍ ဆက်လက် ဖော်ပြပါဦးမည်။

နယူးဇီလန်မှ ရွှေတိဂုံစေတီတော်

၇။လိုင်လ ၁၅ရက်နေ့နံနက်တွင် ဝယ်လင်တန်မြို့ ဗောဓိညာနာရာမ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်းရှိ တောင်ကုန်း ပေါ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ထားသော စေတီတော်ကို သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ စေတီတော်ကို ရွှေတိဂုံစေတီ တော်နှင့် ပုံစံတူအောင် တည်ထားသည်။ စေတီတော်ကို နယူးဇီလန်ရောက် မြန်မာမိသားစုများနှင့် သီရိလင်္ကာ မိသားစုများ၏ ဝိုင်းဝန်းမတည်ငွေဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဘုရား တည်ဆောက်တည်မည့် ဆောက်လုပ်ရေး ပညာရှင်များကိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ခေါ်ယူ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်လင် တန်သို့ ရောက်ချိန်တွင် စေတီတော်မှာ ပြီးခါနီးနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆောက်လုပ်ရေး ပညာရှင်လေးယောက် ပြန်သွားကြပေပြီ။ အပြီးသတ် အချောလုပ်ကိုင်ရန်နှင့်

ထီးတင်ရန်အတွက် ကိုနေမျိုး တယောက်သာ ကျန်နေ
ခဲ့သည်။

တေပပပြတိုက်

ဂျူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် တေပပ
ပြတိုက် TEPAPA MUSEUM သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု
ကြသည်။ တေပပပြတိုက်မှာ တော်တော် ကြီးကျယ်
ခမ်းနားသည်။ ပြတိုက်တည်ဆောက်မှု ကုန်ကျစရိတ်
မည်မျှရှိမှန်းတော့ မသိခဲ့ပေ။ သို့သော် ပြတိုက်ရှေ့တွင်
စိုက်ထူထားသော ပြတိုက်၏အမှတ်အသား Logo ဒီဇိုင်း
ရေးဆွဲသော ဒီဇိုင်းဆရာကို ဒီဇိုင်းဆွဲခ ဒေါ်လာနှစ်သန်း
ပေးရသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် တေပပပြတိုက်
ဆောက်လုပ်သော ကုန်ကျစရိတ်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသော အချိန်မှာ ပြတိုက်
ဖွင့်ပြီး တနှစ်မပြည့်ခင်အချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အခမဲ့
ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ လာရောက်လည်ပတ်သူများကို ရေတွက်၍
ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်ကာ တွက်ချက်ကြည့်သောအခါ ပထမ
ခြောက်လအတွင်းမှာပင် အဆောက်အအုံ ကုန်ကျစရိတ်မှာ
တဝက်ကြေးနေပြီဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ရောက်
ကြည့်ရှုသူ အရေအတွက်မှာလည်း အံ့မခန်းများပြားကြောင်း
သိနိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသော အခါ ပြတိုက်အတွင်းမှ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း တဦးက ဆရာတော်ကို ကန်တော့ပြီး လာမိတ်ဆက်သည်။ သူမက သူ့နာမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ စတင်မိတ်ဆက်ပြီး ဆရာတော်ကို ဘယ်နိုင်ငံက ကြွလာကြောင်း မေးသည်။ ဆရာတော်က မြန်မာပြည်မှလာကြောင်း ဖြေသည်။ သူမမှာ တိဘက်တန် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးမှန်း သိသောကြောင့် လာရောက် အရိုအသေပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကို သူမက “အရဟံ”ဟု ခေါ်သည်။ ထို့နောက် သူမက လမ်းညွှန်စာရွက်များ၊ ကြော်ငြာ စာရွက်များ ပေး၍ ဘယ်နေရာ ဘယ်နေရာများကို သွားသင့်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရ၍ တချို့ သိပ် မထူးဆန်းသော နေရာများမှာတော့ သဘောလောက်သာ ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ တေပပပြတိုက်တွင် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း မျိုးစုံ၊ ဝေလငါး၊ ငါးမန်း၊ ဒိုင်နိုဆောနှင့် အခြား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသော သတ္တဝါများ၏ အရိုးစုများ၊ ခရုကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း၊ ကုန်းနေ ရေနေနှင့် ပျံသန်းနိုင် သော ငှက်တို့၏ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းများကို စုံနေအောင် ပြသထားသည်။

သူတို့နိုင်ငံတွင် ဒိုင်နိုဆောကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း
တွေ့ရသောကြောင့် ယခင်က ဒိုင်နိုဆောများ ရှင်သန်နေထိုင်
ခဲ့ဘူးကြောင်း၊ ဘယ်လိုနေရာများတွင် ကျက်စားကြကြောင်း
မြေပုံဆွဲပြထားသည်။ အမျိုးအမည် မသိရသော၊ မျိုးသုဉ်း
သွားပြီဖြစ်သော ငါးကြီးများ၏ အရိုးစုများကိုလည်း
တခမ်းတနား ပြသထားသည်။ ခရပုံ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း
များ ပြသထားသော နေရာတွင် ကြီးမားသော ခရစ္စကြီးကို
ပြသထားသည်။ ထို ခရစ္စကြီးမှာ ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းခန့်
ကြီးမားသည်။ ရှားရှားပါးပါး ရှာဖွေတွေ့ရှိထားခြင်း ဖြစ်ပုံ
ရပေသည်။ သရဲခန်း DOOM ROOM အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
ကြသောအခါ သရဲခန်းထဲမှ အရုပ်များက ကြောက်စရာ
အသံထုတ်လိုက် သွားဖြဲပြလိုက် လျှာထုတ်ပြလိုက်နှင့်
တော်တော်ရယ်စရာကောင်းသည်။

ပြခန်းတခုအတွင်းတွင် ကမ္ဘာမြေကြီး အဆင့်ဆင့်
ပြောင်းလဲလာပုံကို ဗွီဒီယိုပရိုဂျက်တာထိုး၍ ပြသထားသည်။
လုံးဝန်းသော ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်သန်း
ပေါင်း ၁၆၀ ခန့်က ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ အားလုံးတဆက်တည်း
ဖြစ်သည်။ ထိုမှ လေ၊ ရေ၊ ရာသီဥတု တို့၏ တိုက်စားမှု၊
ကြီးမားသော မီးတောင်ကြီးများ ပေါက်ကွဲ တုန်ခါမှု
တို့ကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ တဆက်တည်း မနေနိုင်တော့ပဲ
တစ်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်း၊ သုံးပိုင်း စသည်ဖြင့် ပြတ်ရွေ့များ

ဖြစ်ပေါ်လာပြီး နောက်ဆုံး ယနေ့အချိန်အထိ ထိုပြတ်ရွေ့
များကြောင့် တိုက်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အဆင့်ဆင့်
ပုံဖော်တင်ပြ ထားသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ် သန်းပေါင်း
၁၆၀ ခန့်မှ ယနေ့အချိန်အထိ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ပြောင်းလဲ
လာပုံကို စီစဉ်ပြသထားသည်မှာ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းလှသည်။

အခြားတခန်းတွင် မြေငလျင် လှုပ်ပုံကို ပြသ
ထားသည်။ အပြင်မှ အမြင်နှင့် အတွင်းထဲသို့ဝင်၍
ခံစားနိုင်အောင်ပါ စီစဉ်ထားသည်။ အပြင်မှကြည့်လျင်
အဆောက်အအုံများ လှုပ်ခါနေပုံကို တွေ့နိုင်သည်။
မြင့်မားသော အဆောက်အအုံများကတော့ အဖျားပိုင်းသာ
လှုပ်ရမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံများ
မြေငလျင်လှုပ်လျှင် ပြိုကျမသွားဘဲ အလိုက်သင့် လိုက်၍
လှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဆောက်သော ဆောက်လုပ်ရေး နည်း
ပညာများ ယခုခေတ်တွင် ထွန်းကားနေပြီဖြစ်သည်။

မြေငလျင်လှုပ်ပုံကို လက်တွေ့ခံစား ကြည့်လို
လျှင်တော့ သူတို့ဆောက်ထားသော နမူနာပြ အဆောက်
အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ရသည်။ အဆောက်အအုံအတွင်း
ဝင်ပြီး ခဏအကြာတွင် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းနှင့် ခံစားမှု
တူအောင် အဆောက်အအုံကို လှုပ်ပြသည်။ အဆောက်အအုံ

အတွင်းရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တလုံး၏ ဖန်သားပြင်ပေါ်
မှာတော့ မြေငလျင်လှုပ်သောကြောင့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများ
လဲပြီသွားပုံ၊ ပြတင်းတံခါးများ ကွဲထွက်ကုန်ပုံတို့ကို
ပြသထားသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုမျှသာ သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့
ကြသည်။ အခြားနေရာများတွင်တော့ မြင်ဘူးတယ်ရှိအောင်၊
ကြည့်ဘူးတယ်ရှိအောင် အဖြစ်သဘောလောက်သာ ကြည့်ရှု
လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ပြတိုက်မှ အပြန်တွင် ဥယျာဉ်တခုသို့
ဝင်၍ နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုသော ကီဝီငှက်
အရှင်ကို ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။ နေ့အခါတွင် ကီဝီငှက်ကို
မြင်ရဖို့ရန် ခဲယဉ်းသဖြင့် တကူးတက သွားကြည့်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ဂျူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့ ည ၇ နာရီ
အချိန်တွင် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် ဆရာတော်ဘုရားက
တရားတပွဲဟောကြားချီးမြှင့်သည်။ မြန်မာပရိသတ်
များလည်း လာရောက်၍ နာကြားကြသည်။

ဂျူလိုင်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ဝယ်လင်တန်မှ
အောက္ကလန်သို့ ဆရာတော်ဘုရားနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဂျူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင်တော့ မိုးထိမျှော်စင်သို့
သွားရောက်၍ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့

မျှော်စင်အောက်တွင် ရှိနေစဉ်က မိုးရွာနေသော်လည်း မျှော်စင်ပေါ်ရောက်သောအခါ မိုးရွာသည်ကို မတွေ့ရတော့ပေ သေသေချာချာ ကြည့်မိမှ မိုးတိမ်များသည် ကျွန်တော်တို့အောက်မှ ဖြတ်ပြေးနေပြီး ထိုမိုးတိမ်များမှ အောက်သို့ မိုးရွာချနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိုးထိမျှော်စင်အကြောင်းကိုတော့ ရှေ့ပိုင်းတွင် အတန်အသင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ နေ့လယ်စာစားပြီး ခေတ္တအနားယူကာ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ဂျူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေတွင် နယူးဇီလန် နိုင်ငံမှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွါခဲ့ကြသည်။ ဂျူလိုင်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၈, ၁၉, ၂၀ ရက်နေ့များတွင် ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်း ကြည့်ရှုလေ့လာစရာရှိသည်တို့ကို သွားရောက်လည်ပတ် ကြည့်ရှုကြသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဂျူလိုင်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့မှ TG လေကြောင်းလိုင်းဖြင့် အမိမြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ညနေ ၇ နာရီ အချိန်တွင် ပြန်ရောက်ကြသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်

ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားတွင် ရောက်ရှိနေစဉ်အတွင်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေရန် အထူးသဖြင့် ကူညီခဲ့ကြသော တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဘိဇ္ဈန်း၊ မစ္စတာအိုး၊ မခေမာ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုရီးယားနိုင်ငံ ရောက် ကိုထွန်းထွန်းလတ်နှင့် ကိုစိုးနိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံရောက် ဦးတင့်အောင်၊ ကိုခင်မောင်ဇော်၊ ကိုမြသွင်၊ ကိုသူရ၊ အန်တီနီနှင့် မထွေးထွေးဆိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးဝိမလ၊ မစ္စတာကိတာတာနီနှင့် မစ္စတာစူဇူကီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နယူးဇီလန်နိုင်ငံမှ ကိုသင်အောင်ညွန့် - မလှစံသာမိသားစု၊ ကိုဖြူ(ကိုဌေးဝင်း) - မလှရှမ်းဖြူမိသားစု၊ ဦးမျိုး - ဒေါ်ခင်ညိုဝင်း မိသားစု၊ ကိုကျော်ဇေယျ - မလှစိန်ဝေမိသားစုနှင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေရန် ကူညီခဲ့ကြသော အခြားအခြားသော မြန်မာများကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

မောင်စော်လင်း